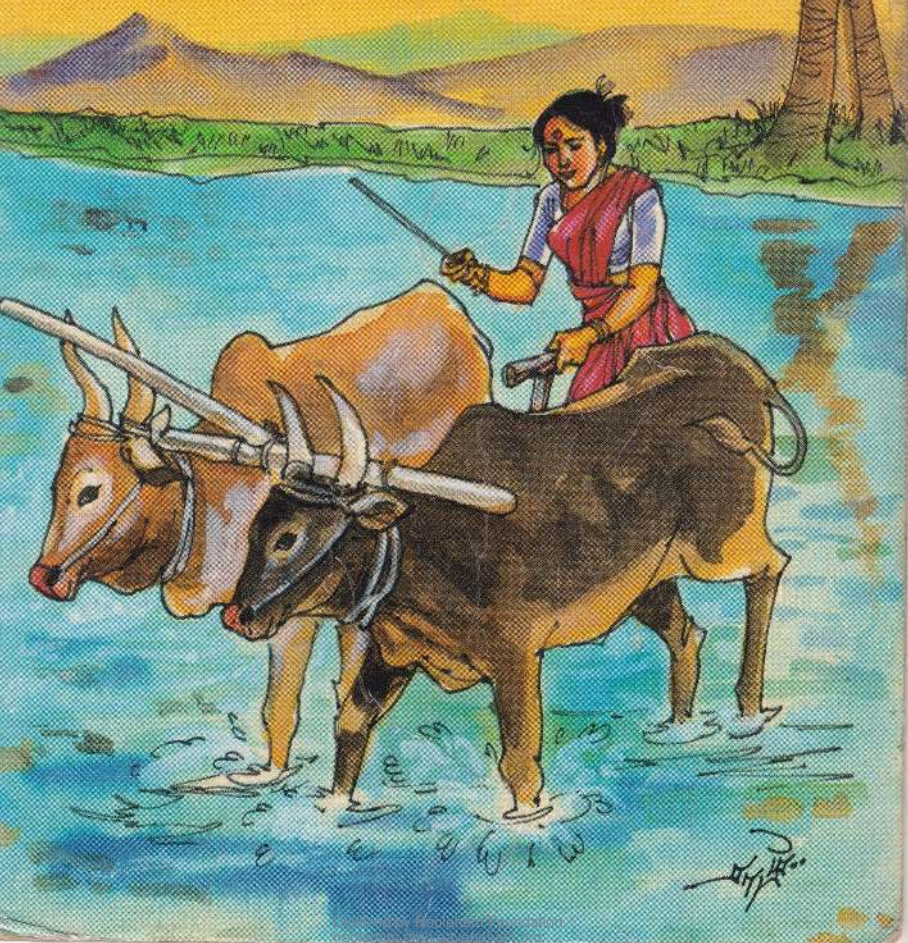

சொர்ணம்மா

(சிறுகதைகள்)

முல்லை பொன்.புத்தூச்சகாமன்

சொர்ணம்மா

(சிறுகதைகள்)

ஆசிரியர் :

முல்லை பொன். புத்திசீகாமணி

மணிமேகலைப் பிரசுரம்

தபால் பெட்டி எண் : 1447

7 (ப.எ.4), தணிகாசலம் சாலை,

தியாகராய நகர்,

சென்னை - 600 017.

தொலைபேசி : 4342926

தொலைநகல் : 0091-44-4346082

மின் அஞ்சல் : E-mail : Manimekalai @ eth.net

நூல் விவரம்

நூல் தலைப்பு

➤ சொர்ணம்மா

ஆசிரியர்

➤ முல்லை பொன். புத்திசிகாமணி

மொழி

➤ தமிழ்

பதிப்பு ஆண்டு

➤ 2000

பதிப்பு விபரம்

➤ முதல் பதிப்பு

உரிமை

➤ ஆசிரியருக்கு

தாளின் தன்மை

➤ 11.2 கி.கி.

நூலின் அளவு

➤ கிரௌன் சைஸ் (12½ x 18½ செ.மீ.)

அச்சு எழுத்து அளவு

➤ 11 புள்ளி

மொத்த பக்கங்கள்

➤ 260

நூலின் விலை

➤ ரூ. 50.00

அட்டைப்பட ஓவியம்

➤ திரு. ராமு

லேசர் வடிவமைப்பு

➤ கிறிஸ்ட் டி.டி.பி. சென்டர்,
சென்னை - 24.

அச்சிட்டோர்

➤ ஸ்கிரிப்ட் ஆப்ஸெட்,
சென்னை - 94.

நூல் கட்டுமானம்

➤ தையல்

வெளியிட்டோர்

➤ மணிமேகலைப் பிரகரம்,
சென்னை - 17.

பொருளடக்கம்

வ.எண்	தலைப்பு	பக்க எண்
	பதிப்புரை -----	4
	அறிமுகவுரை -----	6
	என்னுரையில் -----	10
1.	சொர்ணம்மா -----	17
2.	பட்டிப்பூ -----	35
3.	ஒளிமயமாகும் உணர்வுகள் -----	64
4.	பிணவாடை -----	102
5.	நந்திக்கடல் -----	140
6.	அவள் எனக்குக் கடிதம் -----	168
7.	ஆத்ம திருப்திக்காய் -----	207
8.	கூனிக்குறுகி, ஒரு குற்றவாளியாக! -----	225

பதிப்புரை.....

புலம் பெயர்ந்து ஜெர்மனியில் வாழும் எழுத்தாளரும், கவிஞருமான பொன் புத்திசிகாமணி அவர்கள் பத்திரிகை நிருபரும் கூட. சிறந்த அனுபவசாலியாகவும் உள்ள இவரது ‘சொர்ணம்மா’ சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிடுவதில் மணிமேகலைப் பிரசுரம் பெருமை அடைகிறது.

இத்தொகுதியில் ^{௮௮}ஆறு சிறுகதைகள் அடங்கி உள்ளன. ஒவ்வொன்றும் படிக்கப் படிக்க விறுவிறுப்பை ஊட்டி சிந்தனையைத் தூண்டும் வகையில் அமைந்துள்ளன என்பதை வாசகர்கள் படிக்கும்போது உணர்வார்கள்.

ஆசிரியர் கதைசொல்லும் பாணியே தனி. உரையாடலைக் குறைத்து, காட்சிகளைக் கண்முன் கொண்டுவந்து நிறுத்துவதில் மிகவும் கைதேர்ந்தவர் என்பது இவரது கதையைப் படித்துப் பார்த்தால் தெரியும்.

கற்பனை குறைந்து, யதார்த்தம் இவரது கதையில் அதிகம் மினிர்வதால், கதையைப் படிக்கும் போது திரைப்படம் பார்ப்பது போன்ற உணர்வு தோன்றுவது உறுதி.

ஆசிரியருக்குச் சமூக சேவையில் ஆர்வம் இருப்பது. அவரது கதைகளிலும் பிரதிபலிப்பதைக் காணலாம். 'பிணவாடை' என்ற கதையில் கதாநாயகன் மனைவி கமலாவை மருத்துவமனையில் பறிகொடுத்துவிட்டு, இறந்துபோன அந்தப்பிணத்தை வாங்கப் பட்டபாட்டைப் பார்க்கும் போது சமுதாயம் எந்த நிலையில் இருக்கிறது என்பதைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறார்.

ஒவ்வொரு கதையும் சிறந்த கருவைக்கொண்டு சிந்திக்கத் தூண்டுகின்றன. வாசகர்களுக்கு நல்ல விருந்துதான். சுவைத்து மகிழுங்கள்.

- பதிப்பாளர்.

அறிமுகவுரை

முன்பின் தெரியாத ஒருவருக்குத்தான் அறிமுகம் தேவை. திரு. பொன். புத்திசிகாமணியைப் பொறுத்தமட்டில் அவர் பிறந்த நாட்டிலும் சரி, புகலிடம் கோரிப் புகுந்த நாட்டிலும் சரி, அவரது ஆற்றல்கள், செயற்பாடுகள் மூலம் அவரைப்பற்றிப் பலரும் நன்கு அறிந்துள்ளனர். அப்படி அறியாதிருக்கும் சிலருக்காக இந்த அறிமுகவுரை.

திரு. பொன். புத்திசிகாமணியின் கலை, இலக்கிய, சமூகப் பணிகள் அவரது பிறந்த ஊரான முல்லைத் தீவிலேயே ஆரம்பமாகியது. பத்திரிகை உலகில் நிருபராக, விமர்சகராக, விசேடச் செய்தி சேகரிப்பவராகத் தொடங்கிய அவரது பணி நாளடைவில் இவரை இலங்கையில் ஓர் சிறந்த எழுத்துலகப் பிரமுகராக இனங்காண வைத்தது.

இலங்கையில் பிரசுரமாகும் தமிழ் நாளேடுகளில் பெருமளவு வாசகர்களைக்கொண்டு விளங்கும், “வீரகேசரி” செய்திப் பிரிவின் பிரதம இடம் இவரை நாடி வந்தது. இதற்கிடையில் தமது சொந்த ஊரான முல்லைத் தீவில் பாமர

மக்களிடையே கலை, கலாச்சார, பண்பாட்டு எழுச்சியை ஏற்படுத்தும் நோக்குடன் மன்றங்கள் அமைத்து சமூகத் தொண்டிலும் முன்னணி வகித்தார்.

இந்நூலில் இடம்பெறும் கதைகளில் அல்லற்பட்டு அவதியுறும் மக்களுக்காக அவர் நெஞ்சம் கொண்ட தவிப்பை மண்வாசனையோடு மிக அருமையாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

சொந்த ஊரில் அவரது தமிழார்வம் ஆளும் வர்க்கத்தின் கண்ணைக்குத்தியது. அதனால் பல தடவைகள் தாங்க வொணாச்சித்திரவதைக்கு ஆளாக்கப்பட்டார்.

ஒருமுறை காவல் நிலையத்தில் பரிபூரணமாகப் பதம் பார்க்கப்பட்ட அவரது வெற்றுடம்பு, துடிப்பு அடங்கிவிட்டது என்ற கணிப்புடன் தூக்கி வெளியே எறியப்பட்டது. பாலோடு தமிழையும் ஊட்டி வளர்த்த அவரது தாயார் பச்சிலைச்சாறு, மூலிகைகள், எண்ணெய் முதலியன கொண்டு தமது கையும் மெய்யும் சோரும் வரை இரவு பகல் விழித்திருந்து தன்னுயிரை வருத்தி இவர் உயிரை மீட்டுத்தந்தார். புறநானுற்று இலக்கியத் தாயாருக்கு இணையாக விளங்கும் இரவீது தாய் இன்றும் பெருமிதத்துடன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்.

நாட்டின் அமைதியற்ற ஆபத்தான அரசியல் சூழ்நிலை காரணமாக தஞ்சம் கோரி திரு. புத்திசிகாமணி அவர்கள் ஜேர்மனி வந்து சேர்ந்தார். உயிருக்கோ உடமைகளுக்கோ உத்தரவாத மற்ற நிலையில் பல ஈழத்தமிழ் இளைஞர்கள் அன்னிய நாடுகளில் அரசியல் தஞ்சம் புகுந்த காலகட்டம் இது. எங்கிருந்தாலும் எங்கள் நாட்டு மரபுகளையும்

பண்பாடுகளையும் பேணிக்காக்கவேண்டும் என்ற ஒப்பற்ற பணியில் ஈடுபட்ட திரு. புத்திசிகாமணி அவர்கள் தான் புகுந்த நாட்டிலும் மன்றம் அமைத்து சேவையாற்றினார்.

தமது திருவாகத் திறமையாலும் புன்முறுவல் மாறாத முகவசீகரத்தாலும் வேற்றுமைகளுக்கிடையில் ஒற்றுமையை ஏற்படுத்தி எங்கள் தமிழ் குழந்தைகளுக்குத் தாய் மொழியறிவு, கலை, கலாச்சார, பண்பாட்டுப் பாரம்பரிய அறிவு என்பவற்றை நிலை நிறுத்தப்பாடசாலை அமைத்தார். இவரது தமிழார்வம் ஜேர்மனியின் பிற மாநிலங்களுக்குப் பரவியது. பட்டிமன்றங்கள், விவாத மேடைகள், கவியரங்குகளை இவர் அலங்கரிக்கத் தொடங்கினார். பட்டிமன்ற சொற்போரில் தனக்கென ஒரு பாணி வகுத்து அழுத்தம் திருத்தமாகத் தமது வாதங்களைச் சொல் நயத்தோடும், சுவையுணர்வோடும் எடுத்துரைத்து சபையோரின் ஏகோபித்த பாராட்டைப் பெற்றுவிடுவார்.

ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அவரது கவிதை புனையும் ஆற்றலை நான் நேரில் கண்டு வியப்படைந்தேன். விசேட அழைப்பில் ஒரு பட்டிமன்றத்தில் கலந்துகொள்ள சின்சைம் என்ற மேற்கு ஜேர்மன் நகருக்குத் திரு. புத்திசிகாமணி வந்திருந்தார். பக்கத்து ஊரில் எங்கள் மக்களால் கொண்டாடப்படும் வாணி விழாவில் கலந்து கொள்ளுமாறும் இவர் அழைக்கப்பட்டார். திரு. புத்திசிகாமணி வாணி விழாவுக்கு வருகை தந்த பொழுது அங்கு மேடையில் புதுக்கவிதைகள் அரங்கேற்றம் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது. எங்களோடு பார்வையாளர்கள் வரிசையில் அமர்ந்திருந்த திரு. புத்திசிகாமணி அவர்கள் உடனே தனது பேனாவை எடுத்து

அந்த இரைச்சல், குழப்பங்களுக்கு மத்தியிலும் கவிதை புனையத் தொடங்கிவிட்டார். காட்டாற்று வெள்ளம் போலக் கவிதைப் பிரவாகம்! மேடையில் ஏறித்தமது படைப்பை அரங்கேற்றினார். சொல்வளம், பொருள் வளம் மிக்க கவிதையைத் தம்குரல் வளத்தோடு எடுத்துக்கூறச் சபையோர் மெய்மறந்தனர். அற்புதமான அத்திடர்க்கவிதைக்கு அமோக வரவேற்பு! மக்கள் எழுந்து நின்று கரவொலி எழுப்பினர்.

இன்னும் பல துறைகளில் இவ்வாறு ஆர்வமும், ஆற்றலும் மிக்க திரு. பொன். புத்திசிகாமணி அவர்களின் சீரிய தமிழ்த்தொண்டு பல்லாண்டு தொடரட்டும்! தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் முழுவதும் அவரது பெயரும் புகழும் பரவட்டும்! அவரது படைப்புக்கள் கால வெள்ளத்தால் அழியாது சிரஞ்சீவியாக நிலைத்து நின்று வரலாற்றுப் பெருமை மிக்கனவாக விளங்கட்டும்!

துரைபாலசிங்கம்

மடிப்பாக்கம்,
சென்னை - 600 091,
2-8-2000.

(ஓய்வு பெற்ற கல்லூரி முதல்வர்)
காங்கேசன் துறை
இலங்கை.

என்னுரையில்

இந்தச் சொர்ணம்மா சிறுகதைத் தொகுப்பில் 18 - 20 வருடங்களுக்கு முன் எழுதிய சிறுகதைகளே அதிகம். “பட்டிப்பூ”, அவன் எனக்குக் கடிதம் எழுதுவான்”, “நந்திக்கடல்”, “பிண்வாடை” இந்த நான்கு கதைகளும் தாயகத்தில் நான் வாழ்ந்த காலத்தில் எழுதியவை. இவற்றுடன் சேர்ந்து 20 சிறுகதைகள் அனைத்தையும் சேர்த்து ஒரு தொகுப்பாக்கி புத்தக வடிவில் கொண்டு வரவேண்டுமென்று, நினைத்ததுண்டு, அந்த ஆசை நிறைவேறாமல் போய்விட்டது. என்னுடைய ஐரோப்பியப் பயணம் அதற்குத் தடையாக அமைந்தது. 1984-ம் ஆண்டு தொடக்கம் ஜேர்மனி வாழ்க்கை. அதன்பிறகு ஏதாவது எழுதுவோம் என்று பல தடவைகள் நினைத்ததுண்டு. ஒரு சில நாடகங்கள், கவிதைகளைத் தவிர, வேறெதையும் எழுதவில்லை. இந்த நாட்டுச்சூழல் ஆரம்பகாலத்தில், அதிகம் விரக்தியையும், கவலைகளையும் தான் ஏற்படுத்தியது. உறவுகள் நாட்டை விட்டுப்பிரிந்த ஏக்கம். கடிதத்தை எதிர்பார்ப்பதும் வந்த கடிதங்களுக்குப் பதில் எழுதுவதுமாகக் காலங்கள். சிலவேளைகளில் ஏன் கவலைப்படுகிறோம் என்று தெரியாமலே மனம் கவலைப்படும். நிறுத்தி, நிதானித்துத் தேடுவது, பழக்கமாகிவிட்டது.

காலநிலை, கலாச்சாரம், பண்பாடு எல்லாவற்றிலுமே வித்தியாசம். இயந்திரங்களோடு சேர்ந்து இயந்திரங்களாக ,

கைகள் எழுத்துப் பயற்சியை மறந்து பல வருடங்கள். சொந்தங்கள் நண்பர்களுக்கு எழுதும் கடிதங்களைத் தவிர தாயகத்தில் வீரகேசரிப் பத்திரிகையில் பணிபுரிந்த வேளையில் செய்தியாகவும், கட்டுரைகளாகவும் நிறையவே எழுதியிருந்தேன். அந்தத் திருப்தி இப்போதும் உண்டு. பத்திரிகைத்துறையில் எனக்கு விருப்பம் அதிகம். இந்த வாழ்க்கையில் என்னால் தொடரமுடியவில்லை. புலம் பெயர் நாடுகளில் புதிய எழுத்தாளர்கள் நிறையவே எழுதிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். வாசிக்கும்போதே வியப்பில் ஆழ்த்தும் அளவிற்குத் தரமான தமிழ் இலக்கியங்கள். இந்த இலக்கியங்கள் என்னையும் தட்டியெழுப்ப முயற்சித்தன. இந்த வேளையில்தான் நானும் எழுதலாம் என்கின்ற ஆசை பிறந்தது. புலம்பெயர் நாடுகளில் வாழ்ந்து தமிழ் இலக்கியங்களுக்கு தம்மாலான தொண்டுகளைச் செய்துவரும் நல்ல எழுத்தாளர்களுக்கு எனது பாராட்டுக்கள்.

இந்த வரிசையில் புலம்பெயர் நாடுகளில் வாழும் எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிக்கும் வகையில் அவர்களின் ஆக்கங்களை நூல் வடிவில் வெளியிட்டு தமிழ் இலக்கிய உலகத்திற்குத் தொண்டாற்றி வரும் மணிமேகலைப் பிரசுரத்தாரின் சேவையைப் பத்திரிகைகளில் வாசிக்கநேர்ந்தது. சகோதரன் திரு இராஜகருணாவும் இது பற்றிய விபரமான விளக்கம் தந்தபோது எழுதவேண்டுமென்ற ஆர்வம் உத்வேகம் கண்டது. பலமுறை தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு எழுதுங்கள். உங்கள் ஆக்கங்களும் நடைபெறும் வெளியீட்டுவிழாவில் வெளியிடப்படவேண்டுமென்று அன்புத்தொல்லைகள். அவரது நூல்களும் இந்தப் பிரசுரத்தால் ஏற்கனவே வெளியாகியிருந்தன.

என்னுடைய இந்த முயற்சிக்கு அவர்தான் முதற்காரணம். என்றும் எனது நன்றிகள். எனது மனைவி ராதாவும் பக்கவாட்டில் உற்சாகத்துடன் உதைத்துக்கொண்டார். சோம்பல் சற்றுக்கலைந்த போது சொர்ணம்மா சிறுகதைத் தொகுப்பிற்கு முயற்சிகளை மேற்கொண்டேன்.

நான் எழுதிய பழைய சிறு கதைகளில் நான்கை மாத்திரம் தெரிவு செய்தேன். “பட்டிப்பூ” என்கின்ற சிறுகதை. ஏற்கனவே “பட்டிப்பூ வீடுகின்றது” என்ற தலைப்பில் அன்று இலங்கை வானொலியில் இசையும் கதையுமாக ஒலிபரப்பாகி பலரின் பாராட்டைப் பெற்றது. அந்தக்கதை இத்தொகுப்பில் இடம் பெறுவதையிட்டு மகிழ்ச்சியே. சிறு சம்பவம். மிகுதி கற்பனையில் கதையானது. “அவன் எனக்குக் கடிதம் எழுதுவான்” புதிதாக ஒரு கிராமத்தில் வரும் இளம் பெண்ணைப் பற்றியது. அந்தப் பெண்ணைப்பற்றிய சின்னத்தகவல்களை வைத்து சமூக மட்டத்தில் பேசப்பட்ட கருத்து மோதல்கள். நாளொன்றிற்கு எவ்வளவு வளர்ச்சி பெற்றது என்பதை விவரித்திருக்கிறேன். இதில் எல்லாமே கற்பனை என்று இல்லை. “பிணவாடை” அன்றைய காலத்தில் ஏற்பட்டிருந்த நிர்வாகத்தையும், சாதாரண பொது மக்கள் படும் அவஸ்தையையும் பாத்திரங்கள் மூலம் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறேன். லஞ்சம், கொடுப்பதும் வாங்குவதும் சுயநலத்தின் வழி வந்தவை. அதற்கு இருபாலாருமே குற்றவாளிகள் என்பதை விளக்கும் வகையில் இந்தக்கதை.

“நந்திக்கடல்” எங்கள் ஊரில் வளம் சேர்க்கும் நீர்ப்பிரதேசம். வருடத்தில் குறிப்பிட்ட காலம் மீனவ சமூகத்தினர்க்கு சுபீட்சத்தைக் கொடுக்கும் சின்னக்கடல். கடல்வற்றிய பின் கஸ்ரப்படும் மக்கள். அடுத்த வருடத்தின்

வளர்ச்சிக்காய் எதிர்பார்ப்போடு காத்திருக்கும் நிலையைப் பற்றியது. கள்ளங்கபடமற்ற இவர்களின் வாழ்க்கையில் வளம் சேர்க்கும் நந்திக்கடலைப் பற்றியது. இச்சமூகத்திலிருந்து ஒரு பாத்திரத்தைத் தேர்வு செய்து எழுதியிருக்கின்றேன்.

“ஒளிமயமாகும் உணர்வுகள்” ஐரோப்பிய வாழ்க்கையின் நிகழ்வுகள். பணியில் உறைந்து கிடக்கும் சாதிப்பிரிவினை சொந்தங்களாக்க முற்படும் திருமணங்கள் போன்ற சடங்குகளினால் தேடலாக வெளிவரும்போது வாழும் இளைய சமுதாயம் திகைப்படைந்து விழிப்பது போலான உணர்வை கதாநாயாகி மூலம் தெளிவாக்கியிருக்கிறேன்.

அடுத்து “சொர்ணம்மா” சொந்தமண்ணில் இருந்து அகதிகளாக வெளியேறிய மக்களின் உணர்ச்சிக் குமுறல்கள். சொந்த முயற்சியில் காணிவாங்கி வீடுகட்டி, பரம்பரைகளை விருத்தி செய்து இராணுவத்தின் கொடுமை மிக்க தாக்குதல்களால் பிறந்த நிலத்தில் இருந்து அகதிகளாக வெளியேறிய வயோதிப் பெண்ணின் ஈரவிழிகளைப் பற்றியது. “சொர்ணம்மா” என்கின்ற தாயின் பாத்திரத்தின் மூலம் இத்தாக்கத்தைத் தெளிவு படுத்தியிருக்கிறேன். இந்தச் சொர்ணம்மா என்னைப் பெற்றவள். அவளின் வாழ்க்கையைத் தழுவினதான் இந்தக் கதை. என் அன்னை மூலம் இந்தக்காலக் கட்டத்தில் அனுப்பிவைத்த கடிதங்கள், அதில் செறிந்திருந்த உள்ளக் குமுறல்கள், வட்டக்குடில் பற்றிய அவரின் ஆத்மார்த்தமான பக்தி, அனைத்தையும் சேர்த்தே இந்தக்கதை பிறந்தது. எத்தனை உயிர்த்தியாகத்தின் மூலம் முல்லை பிரதேசம் மீட்கப்பட்டபோது அந்த வட்டக்குடலில் இன்றும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் 80 வயதைக் கடந்துவிட்ட என்

அன்புத்தெய்வம் சொர்ணம்மாவின் பெயர் இத் தொகுப்புக்குத் தலைப்பாகியது. என்னைப் பெற்றவளுக்கு நான் செலுத்தும் காணிக்கையாக ஏற்றுக்கொண்டேன். அவரின் பொற்பாதங்களில் இந்நூலை வைத்துப் பூசிக்கின்றேன்.

நான் தாயகத்தில் வாழ்ந்த காலத்தில் என்னைப் பாதித்த பாத்திரங்கள், தமிழ் இலக்கியங்களில் வாழவேண்டும் என்பது எனது நீண்ட நாள் ஆசைகள், சில பாத்திரங்களின் பெயர்களை அப்படியே வைத்திருக்கின்றேன். நிகழ்வுகள் இல்லாமல் நல்ல இலக்கியங்கள் பிறப்பதில்லை. அதனை மெருகூட்டவே கற்பனைகள். இந்தக் கதைகளின் தன்மைகளும் அத்தகையதுதான். நான் பிறந்த ஊர் - நடந்துசென்ற பாதைகள் - சந்தித்த சம்பவங்கள் - இணைந்த நண்பர்கள் - கதைகளுக்கு வலுவூட்டின. தண்ணிமுறிப்பு என்ற வயல் பிரதேசம். என் கதைகளில் அடிக்கடி எழுதுவேன். சந்தோசமான பிரதேசம். இயற்கை சுரம் விரித்துப்பாடும். நல்ல விளைச்சல் பூமி. நீர்த்துழையும் வாய்க்கால்கள் நீளமாகவும் காட்டின் மத்தியில் குறுக்காகவும் பாய்ந்து அந்தப் பிரதேசங்களைப் பசுமைப்படுத்திக் கொண்டிருக்கும், சின்னச் சின்ன ஆறுகள் - பூத்துக்குலுங்கும் கொடி மரங்கள் - வண்ண வண்ண பட்சிகள், சுவை தரும் காட்டுபழ மரங்கள். மானும், மரையும் யானையும், மந்தியும், பன்றியுமாக, ஏகப்பட்ட காட்டு மிருகங்கள். மயிலாடக் குயில் பாடும் என்பதை நிரூபிக்கும் வகையில் அப்பிரதேசத்தில் வாழ்ந்தபோது பதிந்த அனுபவத்தின் சுவடுகளை, சில கதைகளில் பதித்திருக்கிறேன்.

அன்றைய எழுத்து வீச்சு, சொல்லடுக்கு இல்லாதது போல் ஒருகுறை திரும்பவும் வாசித்தபோது தோன்றியது.

அன்று எழுதிய கதைகளின் பிரதிகள் கூட என் கைவசம் இருக்கவில்லை. அப்படியே வரவேண்டும். அப்போதுதான் காலத்திற்கேற்ற இலக்கியமாக மிளிரும் என நினைத்து, முடிந்தவரை முயற்சிகளை மேற்கொண்டேன். எழுதிய பின் மீட்டுப்பார்க்கும் போது இது மாறியிருக்கலாம்; இல்லை இப்படி மாற்றியிருக்கலாம் என்னும் சேர்த்திருக்கலாம் என்றும் நினைப்பது எழுத்தானது இயல்பு. இது என்னுடைய கன்னி முயற்சி. எனது பார்வையில் சரியாகத்தோன்றுவது எல்லாமே சரியென்றும் இல்லை. எனது பிழைகளைச் சுட்டிக்காட்டி பெருமனதோடு என்னை வழி நடத்திச்செல்ல இருக்கும் வாசகர்களின் அபிப்பிராயங்களுக்கு முன்னுரிமை தருகின்றேன். என்னை எழுத்தாளனாக்கி அங்கீகாரம் வழங்கும் உரிமை அவர்களுக்கே உரியது.

மேலும் இத்தொகுப்பில் இடம்பெறும் ஏனைய கதைகளும் நடைமுறை வாழ்க்கையில் பிரதிபலிக்கப்பட்ட சம்பவங்களை வைத்தே எழுதப்பட்டவை. “ஆத்ம திருப்திக்காய்” என்ற கதையில் வரும் ஆறுமுகம் என்ற பாத்திரம் சில வருடங்களுக்கு முன் மாடு குத்தி மரணமான சோகச்சம்பவத்தை வைத்து எழுதப்பட்டது. இது எங்கள் ஊரில் என்னோடு வாழ்ந்தது. இப்போது இத்தொகுப்பில் என்றும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் தன்மையைப் பெற்றுவிட்டது. அது எனக்கொரு ஆத்ம திருப்தியை அளித்தது. கடந்த காலக் கதைகளில் எழுதிய சில விடயங்கள் இந்தக்காலக் கட்டத்தில் மாறியும் இருக்கலாம். இப்படியும் இருந்தது என்பதற்காகவும், இந்தக் கதைகளை அங்கீகரிக்கலாம் என்று எண்ணத்தோன்றும். இன்றைய தாயகம் போர்ச்சுழலில் எத்தனையோ தாக்கங்களைச் சந்தித்திருக்கின்றது. எத்தனை துன்பங்கள், சோகங்கள்

அனைத்திற்கும் விடிவுவேண்டும். சாந்தியும், சமாதானமும் கிடைத்து எமது இன மக்கள் விரைவில் நிம்மதிப் பெருமூச்சு விடவேண்டும். அதற்காக என்றும் எனது பிரார்த்தனைகள்.

எனது இந்த முயற்சிக்கு உறுதுணை புரிந்து செயல்படுத்திய மணிமேகலைப் பிரசுரத்தார் - குறிப்பாக அதன் இயக்குனர் திரு. ரவி தமிழ்வாணன் அவர்களுக்கு மனப்பூர்வமான நன்றிகள். இத்தொகுப்பின் அட்டைப் படத்தை வரைந்து சிறப்பித்த அன்புக்குரிய ஓவியர் திரு. ராமு அவர்களுக்கும் இந்நூலுக்கு அணிந்துரை எழுதி என்னைக் கௌரவித்திருக்கும் அன்பு இதயம் காங்கேயன்துறை நேசுவராக் கல்லூரியின் முன்னை நாள் அதிபர் திரு. துரை பாலசிங்கம் அவர்களுக்கும், கதைகளை வாசித்து உற்சாகமளித்த அன்பு மனைவி ராதா, எழுதத்தூண்டிய நண்பர்கள், கதைகளை உரிய நேரத்தில் அச்சகத்தில் சேர்த்த மைத்துனர் ஞானம், இதற்குப் பதிப்புரை வழங்கிய பதிப்பாசிரியர் அவர்கட்கும் எனது நன்றிகள்.

இதனை வாசித்து எழுத்துலகில் என்னை வளம்படுத்த இருக்கும் அன்பான வாசகர்கள் அனைவர்க்கும் என் இதயபூர்வமான நன்றிகள்.

என்றும் அன்புடன்
முல்லை. பொன்-மணி
(பொன். புத்திசிகாமணி)

சொர்ணம்மா

இது நடந்து கனகாலம்

சனங்கள் ஊரைவிட்டு வெளியேறிக்
கொண்டிருந்தனர். இராணுவத் தாக்குதல் ஊருக்குள்
பரவியிருந்தது. முல்லைத்தீவு பட்டினத்தைத் தாண்டி
செல்வபுரம் பகுதியூடாக செல்தாக்குதலை மேற்கொண்டு
இராணுவம் முகாமைவிட்டு வெளியேறி
மிலேச்சதனமாக முன்னேறிக் கொண்டிருந்தது.
அங்கிருந்த மக்கள் குறுக்கு வழியாகச் சிதறி ஓடிக்
கொண்டிருந்தார்கள்.

சொர்ணம்மாவுக்கு வயிற்றை ஏதோ செய்தது.
என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் விழித்தார். மகன்
மணி, மூன்று பேரப்பிள்ளைகள்.

“நாங்களும் போவம் பொக்கணைக்கு. இங்கிருந்தால் சாகத்தான் வேண்டும்.” மகன் மணி அபிப்பிராயம் தெரிவித்த போது தட்ட முடியவில்லை. 80 வயதைக் கடந்துவிட்ட அவளுக்கு இவையெல்லாமே புதுமையாகத் தெரிந்தது. சற்றும் எதிர்பார்க்கேலாத நிகழ்ச்சிகள். என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. சொந்த இடத்தைவிட்டு அகதிகளாக வெளியேற வேண்டிய நிலைமை, எங்களுக்கு வந்துவிட்டது.

சுற்று, முற்றும் பார்த்தான். 65 வருடங்கள் இந்த வீட்டில் அவளது இராச்சியம். இன்பமோ! துன்பமோ எல்லாமே இந்த மண்ணில்தான். திருமணம் முடித்த நாளில் இருந்து இன்றுவரை அந்த நினைவுகளை மீட்டிப் பார்க்க அவள் ஆசைப்பட்டாள். வட்டுவாகனில் வாழ்ந்த இராமலிங்கத்திற்கு 5 வது மகளாகச் சொர்ணம்மா பிறந்தாள். பின் தாயாக தந்தையாக இருந்து வளர்த்தவர் இராமலிங்கம்.

மற்ற சகோதரிகளுக்குத் திருமணம் சொர்ணம்மா ஆனபின் நல்ல மாப்பிள்ளையாகத் தேடிக் கொண்டிருந்தார். இராமலிங்கம். சொர்ணம்மா இளமையில் நல்ல அழகு. அடக்கம், பண்பு எல்லாம் நிறைந்த செல்லப் பெண். இந்தக் காலத்தில்தான் பொன்னையர், பொக்கணையிலிருந்து மாட்டு வியாபாரத்திற்காக அடிக்கடி வந்து போவார். பலதடவை இராமலிங்கத்தாருடன் மாட்டு வியாபாரப் போக்கில் வீட்டிற்கு வருவார். அவருக்கு சொர்ணம்மா மீது ஒருவிதபிடிப்பு. மற்றப் பெண்கள் திருமணம் முடித்து வெளியேறியபின்பு வீட்டுப் பொறுப்பு சொர்ணம்மா மீது.

வாட்ட சாட்டமான அழகன் பொன்னையர். சுருண்ட தலைமயிர். கடைந்தெடுத்து வார்த்தது போல் மூக்கு. எப்போதும் நிமிர்ந்த நடை. பார்த்தாலே பெண்களுக்கு ஆசை வரக்கூடிய அழகன்.

தன்னுடைய விருப்பத்தை இராமலிங்கத்திடம் சொன்னபோது, அவரால் நம்பமுடியவில்லை. இருந்தாலும் மகளை ஊரைவிட்டு 8 மைல்கள் தள்ளி திருமணம் முடித்து வைக்கவும் அவர் விரும்பவில்லை. கடைசிப்பிள்ளை தன்னுடனே இருக்க வேண்டும். என்பதில் அவருக்குப் பெருவிருப்பம் இருந்தது. முதலில் மறுப்புச் சொல்லமுடிமாமல், “யோசிப்பம், எதற்கும் நீங்கள் உங்களுடைய அப்பு, அம்மையைக் கூட்டிக் கொண்டுவந்து பேசுவது நல்லது” என்று தனது அபிப்பிராயத்தைச் சொன்ன போது பொன்னையர் சங்கடப் பட்டுப் போனார்.

அவருக்குத் தெரியும். அவர்கள் ஒருவரும் இந்தத்திருமணத்திற்குச் சம்மதிக்கமாட்டார்கள் என்று, அவர் இதுபற்றி தனது வீட்டில் ஏற்கனவே கதைத்துப் பார்த்துத் தோல்வி கண்டவர். இராமலிங்கத்தின் இந்தப் பதிலால் அவர் மனம் வேதனை கண்டது. இதுபற்றி எந்தக் கதையும் சொர்ணம்மாவுக்குத் தெரிய வாய்ப்பில்லை. அந்த அளவிற்கு அவள் போக்கும், குடும்பத்தின் கட்டுப்பாடும், பிள்ளை வயதுக்கு வருவதற்கு முதலே பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து இராமலிங்கம் நிறுத்தியிருந்தார். பொன்னையருக்கும், சொர்ணம்மானவைத் திருமணம் செய்ய வேண்டும் என்கின்ற ஆசை குறையவில்லை.

அடிக்கடி, மாடுவாங்கும் சாக்கில் அவர் வீட்டிற்கு வருவது - அதுவும் இப்படிக் கேட்ட பின்பு இராமலிங்கத்தாருக்கு ஒருமாதிரி இருந்தது. “தம்பி, குமரப்பிள்ளை இருக்கிற வீடு. நாலுபேர், நாலு விதமாக கதைக்கப் பார்ப்பினம். சரி, உங்களுக்கு விருப்பம் என்றால் நீங்கள் பெரியாக்களைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்து சம்மந்தத்தைப் பேசிச் செய்வது தான், நல்லது. அதுவரையும் தயவு செய்து நீங்கள் அடிக்கடிவராமல் விடுவது நல்லது என்று நினைக்கிறேன்” என்றார்.

இராமலிங்கத்தார் திடமான மனிதன்தான், எனினும் நோய்க்கு ஆட்பட்டிருந்தார். ஊரில் அவருக்கென்று ஒரு கௌரவம் இருந்தது. 50 ஏக்கர் காணிக்குப் சொந்தக்காரர். சற்றுப் பணப்புழக்கமும் தான். மனைவியை இழந்த கவலை. அவரை நோய்க்குத் தள்ளிவிட்டது. பட்டிக்கணக்கில் எருமை, பசுக்கள் என்று நிறையவே. மற்றப்பிள்ளைகளுக்குச் சீதனம் என்று போக மிச்சம் என்று எதுவுமே பிரித்து வைக்கவில்லை. எல்லாச் சொத்துக்களும் தனது பிள்ளைகளுக்குப் பங்கு என்று மட்டும் உறுதி எழுதி வைத்திருந்தார்.

தனது வீட்டுக்காரர் வட்டுவாகலில் திருமணம் செய்வதை விரும்பவில்லையென்று பொன்னையர் சொன்னபோது இராமலிங்கத்தார் சற்று யோசிக்கலானார். “எனக்கு எனது வீட்டுக்காரரை விட, என் மீது நம்பிக்கை அதிகம். உங்களுக்கு என்னை தெரியும். பிறகு^{தன} யோசிக்கிறியன்.

“சொர்ணத்தை முறைப்படி திருமணம் செய்ய விரும்புகிறேன்” அதற்கு, இராமலிங்கத்தாரின்

மச்சானும் ஒத்து ஊதினார். தனது உடல் நிலைமையை யோசித்த இராமலிங்கத்தார் சரியென்று சம்மதமளித்தார். அவருக்கும் பொன்னையர் மீது நல்ல விருப்பம். நல்ல உழைப்பாளி பொது நிறம், வியாபாரம் என்றாலும் பொய், களவு கிடையாது. அவரது சொல்லுக்கு மதிப்பு கொடுக்கின்ற பக்குவம் இப்படி ஒரு மாப்பிள்ளை தேடினாவுக்கிடைக்காது என்று அவர் மனம் உள்ளுக்குள் நினைத்து மகிழும். முறைப்படி திருமணம் குறித்து பேசுவதற்கு பொன்னையர் வீட்டில் இருந்து யாரும் வரவில்லை. இது சம்பந்தமாகக் கதைத்து பலமுறை அவர் தோல்வி கண்டிருந்தார்.

“அப்படி நீ அங்குதான் செல்வாய் என்றால், இந்த வீட்டுப்பக்கம் வரகூடாது.” என்று வாழ்த்தி அனுப்பியிருந்தார்கள். திருமணம் நடக்க போகின்றது என்கின்ற கதை பரவலாக எழுந்த போது, பொன்னையரின் தகப்பன், சின்ன தம்பியர் கொதித்தெழுந்தார். “போய் வெட்டி விழுத்திறன் அவனை”யென்று எழுந்தபோது, தாய்கண்ணியார் கண்ணீர் விட்டு அழுதார். சொர்ணம்மாவைப் போலவே பொன்னையாரும் கடைசிப்பிள்ளை எல்லாருக்கும் விருப்பம் அதிகம் தான். அண்ணன் தம்பி முத்தர் சகோதரி சின்னாச்சி எவருக்குமே விருப்பமில்லை. கல்யாணத்தை குழப்பி அடிப்பதற்குத் திட்டங்கள் ரகசியமாக நடைப்பெற்றது. மாட்டுவியாபாரத்திலும் எதிர்பார்த்த இலாபம் கிடைக்காத சீதனமும் வேண்டாம் என்று கௌரவமாகப் பெண்கேட்டவர் பொன்னையர்.

ஊருக்கு ஊர் எதிர்ப்பு என்கின்ற அனலிப்ப, திருமணம் விலாசமாகியது. வாட்டுவாகல் ஊர்மக்கள்

ஆதரவு அதிகம் அவருக்கு. மனப்பந்தல், சிகரம் என்று தடபுடல். அந்த சிகரத்தின் வாசலில் இரண்டு பக்கமும் பொலீஸ் உருவத்தை நிறுத்தியிருந்ததை சொர்ணம்மா பெருமையாக சொல்லி மகிழ்வார். “என்ற மனுஷன் தனியனாக நின்று மூன்று பவுணில தங்கத்தில தாலிக்கொடி கட்டினவர்” என்று சொல்லும்போதே அந்த திருமணம் எவ்வளவு சிக்கலில் நடந்தது என்பதை புரியமுடியும். திருமணத்தின் பின்பு சொர்ணம்மாவும், பொன்னையாரும் சுயமாகத் தேடிய முதலாவது சொத்துத்தான் இந்த காணி. சொர்ணம்மாவின் பங்கு காணியில் வீடு கட்டி வாழ்வதை அவர் விரும்பவில்லை. இருவரும் காணியை வெளியாக்கி கொட்டில் ஒன்று போட்டு அங்கேயே குடிபுகுந்தனர். திருமணம் முடிந்த மறுவருடமே இராமலிங்கத்தாரும் போய் சேர்ந்துவிட்டார்.

“அம்மா, என்னிணையோசிச்சுக்கொண்டிருக்கிறாய் சனமெல்லாம் ஊரைவிட்டு போய் கொண்டிருக்கிதுகள்.”

சொர்ணம்மா மகனை திரும்பி பார்த்தாள். அவன் கண்களில் பயத்தின் முதிர்ச்சி தெரிந்தது. பேரபிள்ளைகள் செய்வதறியாது ஆளை ஆளைப் பார்த்து முனகிக்கொண்டு விழுகின்ற செல்சத்தங்களுக்கு விளக்கம் கொடுத்து கொண்டு இருந்தனர். கூயோ! மாயோ! என்று ஊரில் சிதறி ஓடும் மக்களின் பயந்தகுரல்கள். பிள்ளைகளை கூப்பிடும் தாய்மார்களின் அலறல்.

சொர்ணம்மாவுக்கு என்ன முடிவு எடுப்பதென்று தெரியவில்லை. “இது என்று வீடு, என்று காணி என்று

சொந்த வீடு. நான் ஏன் வெளியேற வேண்டும்? எல்லா இடத்திலும் அந்தப் போக்காளன் வாழ்கிறான். அந்த மனுசனை இங்கே தனிய விட்டிட்டு நாங்கள் எப்படி? அவள் மனதில் நினைவுகள். குழிவிழுந்த கண்களிலிருந்து நீரைப் பெருகவைத்தன. ஒருமுறை அந்த வீட்டைப் பார்த்தாள் அவர்கள் கட்டிய முதலாவது வீடு. சுவர் வட்டவடிவமாக மண்ணினால் அழுத்தமாகப் பூசிமேல் ஓலையால் வேயப்பட்டிருந்தது. எத்தனை வீடுகள் கட்டவசதிகள் வந்தாலும் இந்த வீட்டை உடைக்க மாட்டேன் என்று அந்த நேரத்திலே அவள் உறுதி எடுத்துக்கொண்டாள்.

பொன்னையரும் சொர்ணம்மாவும் சேர்ந்த உழைப்பு. அவர்களுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்ததாகவே அவர்கள் நினைத்து கொண்டார்கள். கேணிப் படியிலிருந்து களிமண்ணை வெட்டி கடகத்தில் ஏற்றிவிடுவார் பொன்னையர். அவரும் கடகம் நிறைய களிமண்ணை வெட்டிச் சுமந்து கொண்டு வந்து நீர்விட்டுக் குழைத்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாக கட்டிய அந்த வீடு. சொர்ணம்மாவை பார்த்து கண்ணீர் வடிப்பது போல் அவளுக்கு பட்டது. அங்கேயே அவர் இருக்கிறார். என்னை நேசித்தவர் வாழ்கிறார். அந்த தெய்வத்தின் ஆவி பிரிந்தது அந்த வீட்டுக்குள்தான். முடியவில்லை. நினைக்கும்போது தேம்பித் தேம்பி அழவேண்டும் போல் இருந்தது. அவன் வாழ்ந்த நாட்களின் வடுக்கள். வட்டவீட்டைச் சுற்றித்தான் இதை விட்டு எப்படி போவது முதல் மூன்று பிள்ளைகள் பிறந்தபின்பு தான் அவர் நோயாளி ஆனார். நெடுநாள் ஒருநாள் மூச்சு மூட்டி இரைத்தது. அதன்பின் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக தொய்வு வருத்தம். வருடத்தின் நில

மாதங்கள் அந்த தொய்வு வருத்தம் படாதப்பாடு படுத்தியது. இரவிரவாக நித்திரை இல்லாமல் இழப்பு. அவர் நித்திரை இல்லாமல் அவதிப்பட்ட போது அவளும் சேர்ந்துகொள்வாள். மனுஷன் பட்ட வேதனைகள் பார்க்கவே பாவமாக இருக்கும்.

“ஆரோ! செய்வினை செய்து போட்டான்கள்” ஊரார்கள் கதைக்கு சொர்ணம்மாவும் நம்பவேண்டியதாகிவிட்டது. பிறகென்ன? வயல் நெல்லடித்து விற்றபின்பு, வரிசையாகப் பூசணிமார். எத்தனை செய்வினைகள். குடத்தடி, வீட்டு வாசல், வீட்டுக்கு நடுவில் என்று எடுத்தும் எந்த வருத்தமும் மாறவில்லை.

சுகமாக இருக்கின்ற வேளைகளில் மனுசன் சும்மா இருந்ததும் கிடையாது அந்த வேளையில் தான், தண்ணி முறிப்பில் 3 ஏக்கர் காணி அரசாங்கத்தால் வெறும் காடாக வழங்கப்பட்டது. அந்தக் காணியில் சொர்ணம்மாவின் பாதம் படாத இடமே இருக்காது. பெரிய, பெரிய மரங்களை வெட்டி வீழ்த்தி, சின்னதாக்கி நெருப்புமுட்டி, சீராக்குவதில் சொர்ணம்மாவின் பங்குதான் அதிகம்.

நடுக்காடு பயங்கர மிருகங்கள், கரடி யானை, பன்றி சிறுத்தையென்று. பிள்ளைகளுடன் கொட்டில் போட்டு அங்கேயே தங்கி வேலை செய்வார்கள். அது பொன்விளையும் பூமி. இரண்டு போக நெல்விளைச்சல். கறையான் புத்துக்கள் வெட்டி பரவி, குரக்கன் போட்டிருந்தபோது, அதன் வளர்ச்சிகண்டு பூரித்து நின்ற கோலம் மறக்கமுடியாது.

மாடுகொண்டு ஏர்பூட்டி உழும்போதும் சொர்ணம்மாவின் சுறு,சுறுப்பு வியக்க வைக்கும். இரண்டு சோடி மாடுகள். ஒன்று சொர்ணம்மாவின் கைவசம். இத்தனைக்கும் சொர்ணம்மா பெரிய தோற்றம் என்றில்லை. தைரியம் நிறைந்த சின்ன மனுசி. வரிசையாக ஏழு குழந்தைகள். இரண்டு பெண்கள். பொன்னையர் நோயில் படுத்தபோது பிள்ளைகளையும் வளர்த்தெடுத்து பொன்னையரையும் கவனித்து தோட்டம், துரவென்று, எல்லாமே சொர்ணம்மா தான். தண்ணிமுறிப்பு. வயல்களில் நீர் நிறைத்து பலகை பூட்டி சீர்ப்படுத்துகின்ற அளவிற்கு தனித்து செயல்படக்கூடிய ஆற்றல். அரிவு, வெட்டு, சூட்டிப்பு, மாட்டுக்காவல் - எல்லாமே சொர்ணம்மாதான். பிள்ளைகளையும் படிப்பிக்கத்தவறவில்லை.

“சொர்ணம்மா நீ எனக்குக் கிடைத்தது. அதிர்ஷ்டம். என்னை மன்னித்துவிடு. ஏதோ ஒரு பிறவியில் நான் சின்னதாக நன்மை செய்திருக்கிறேன். அதுதான் நீ எனக்கு மனைவியாக வாய்த்திருக்கிறாய்.” அவர் மனதாரப் பாராட்டும்போது, “நீங்களும் தான் எனக்கு” என்று சிரித்து சமாளித்துவிடுவாள். சோம்பல் என்பதை அறியாதவள் சொர்ணம்மா.

அவர்கள் உலகில் இருந்து தண்ணி முறிப்பு. வயல் 16 மைல்கள் தூரத்தில் இருந்தது. உழவு, காலம், வெட்டுக்காலங்கள் சூட்டிக்கும் காலங்களில் கிழமைக்கணக்கில் தங்கித்தான் வேலைகள் நடப்பது வழக்கம். அநேகமாக மாட்டு வண்டியில் தான் செல்வது வழக்கம். வெய்யில் அதிகம் என்ற படியால் வண்டிக்கு மேலாகக் கூடாரம் கட்டிகிடுகினால் வேய்ந்துவிடுவார்,

பொன்னையர். முதல்நாளே, சாப்பாடு, சமையல், தங்கி நிற்பதற்குரிய சாமான்கள் எல்லாம் அடுக்குப்பண்ணி, வழியில் இளைப்பாறி உண்பதற்கு உணவு என்று ஏகப்பட்ட வேலைகள் சொர்ணம்மாவுக்கு. அதிகாலை 5 மணிக்கு வண்டியைப்பூட்டி, துலாவில் அரிக்கன்லாம் பொன்றைக்கட்டிவிடுவார். துலாவோடு சேர்த்து கலப்பையையும் கட்டிவிடுவார். நரையன் சங்கு வெள்ளையென்று மாடுகள். மயிலை, கருவெள்ளையும் சில வேளைகளில் மாறுவதுண்டு. தெருக்காட்சிகள் ஊர்ப்புதினங்கள் என்று அவர்கள் பிரயாணம் மிகவும் சந்தோசமாக அமையும்.

சிலாவத்தை, 4ம்கட்டை, பிரக்கிராமியார் தோட்டம். அவர்கள் தங்கி இளைப்பாறும் இடம் மதியம் திரும்பி பொழுது சாயும் நேரத்தில் வயலுக்குப் போய்ச் சேருவார்கள். அளம்பில் சந்தியிலிருந்து குமுள முனைக்குச் சென்றப்பாதை அந்த நேரத்தில் குண்டும் குழியுமாய், இருந்தது. கிரவல் போட்டிருந்தார்கள். மழைவெள்ளம் - சில வேளைகளில் பாதையைக் குறுக்கறுத்துப் பாயும். வண்டியில் போகும் போதே பயமாக இருக்கும். இருமருங்கும் ஓங்கி வளர்ந்த காடுகள். காட்டுவிலங்குகளின் சத்தம், மயில், காட்டுக்கோழி, மான்கள் என்று விதமான ஒலிகள். யானைகள் கூட பாதையில் குறுக்காகச் செல்வதுண்டு.

அந்தக் காலங்களில் பிரயாணத்தைப் பற்றி சொர்ணம்மா சொல்லும் போது சுவையாக இருக்கும். படதடவைகள் பன்றிகள் கூட்டமாக மறுபக்கம் பாய்ந்து செல்லும். அவர்களின் இளமைக்கால வாழ்க்கை நிகழ்வுகள் பட்டகங்கரங்கள் கூட சுகமாக,

சுவையானதுதான் இந்தப் பயங்கரப் பாதையால். பொன்னையார் நோயில் படுத்தபோது இரவு நடுச்சாமத்தில் துணிந்து வண்டியில் ஏற்றி வந்தவள் சொர்ணம்மா. பொன்னையர் ஆசனத்தில் அமர்ந்து மாடுகளை விரட்டும் அழகே தனி. ஒருநாள் கூட மாடுகளை அடித்தறியார். மாடுகள் கூட தேவை அறிந்து செயல்படுமாம்.

வயலுக்கு மேலாக பாயும் ஆறு இருமருங்கும். மணற்கும்பிகள். மரநிழலில் மதிய வெய்யிலில் ஆறு ஜில்லென்றிருக்கும். வேலை முடிந்து குளிக்கும்போது அந்தச் சுகமே தனி. கொத்துக் கொத்தாகக் குலுங்கிப் பூத்திருக்கும். கொண்டல் மரங்கள். மஞ்சள் நிறத்தில் ஆற்றில் உதிர்ந்து நிறைந்து பாயும் போது குளிப்பவர் உடலை வருடிச் செல்லும். காட்டுப்பூக்களின் வாசம். வண்டுகள் ரீங்காரம் செய்யும் ஓசை நயம். சொர்ணம்மா பொன்னையரோடு சல்லாபித்த தண்ணிமுறிப்பு வாழ்க்கை. காலையில் பனித்தண்ணீர் செறிந்திருக்கும் கால்வைக்கவே சில்லென்றிருக்கும். பூத்திருக்கும் தொட்டாச்சுருங்கிச் செடிகளைக் வெறுங்காலுடன் மிதிக்கும் போது சுர்ரென்று தைக்கும் - அரிவுவெட்டி மதியம் சாப்பிட்டிற்காகச் சமைக்கும் கருவாட்டுக்குழம்பு அதனை ரசித்து உண்ணும் பொன்னையனின் அழகு, எல்லாமே சொர்ணம்மாவின் நினைவலைகளில் வந்து போகும். ஆற்றுமேட்டில் அமர்ந்து அதன் அழகை ரசித்த போது பொன்னையர் காட்டுப் பழங்களை பறித்து சொர்ணம்மா விடம் கொடுப்பார். 5 வருடங்களுக்கு ஒரு முறை பழுக்கும். முரலிப்பழம் மிகவும் ருசியானது. மணல்மேட்டில் பவுண்நிறத்தில் தகடுகள் மின்னும். அதனைப்பெருக்கி சேர்த்து

வைப்பதில் விருப்பம் அதிகம். இந்தநினைவுகள் வரும். வேதனைகள் வாட்டியெடுக்கும்.

பொன்னையர் வாழ்க்கையின் பாதி நாட்களை வைத்திய சாலையில் கழித்தபோது சொர்ணம்மா ஒருநாளும் சோர்ந்து விடவில்லை. தனி ஒருத்தியாக நின்று குடும்பத்தைச் சுமந்தவள். அதற்காக என்றும் வருத்தப்பட்டதும் கிடையாது. எத்தனைபேர் எதிர்த்தபோதும் தன்னையே திருமணம் செய்து சமுதாயத்தில் நல்ல மனிதனாக, வல்லவனாக வாழ்ந்து காட்டியவர் என்ற பெருமை அவளுக்கு. யாருக்கும் தலைவணங்காத வர்மம். பிழையான காரியங்களுக்காகப் போர்க்கொடி எழுப்பியவர். களவோ பொய்யோ, எதுவும் அறியாத மனிதர். “பாவம் இந்த மனுஷனுக்கு இப்படியொரு வருத்தம் வந்துதே.” பலதடவைகள் அவருக்காக மட்டும் கண்ணீர் வடித்தாள்.

முத்தவள் பெரிய மனுசியான போது தேடி வந்த திருமணத்தையெல்லாம் அக்கா மகனுக்காக நிராகரித்தவர் பொன்னையர். கடைசியில் அக்கா மகன் வேறு யாரையோ காதலித்து திருமணம் செய்துவிட்டான் என்பதை அறிந்து துடித்துப் போனார். நம்பிக்கை, அவர்கட்டி வைத்த மனக்கோட்டையெல்லாம் சுக்கு நூறாகிய போதுதான் பொன்னையர் எழும்ப முடியாமல் படுத்தார். குமர் முத்தி குரங்கானது போல் ஏக்கங்கள் தாக்கங்கள் மகனின் உடலை வருத்தியபோது மட்டும், இந்தாளின் வைராக்கியத்திற்காக மகளைப்பலி கொடுத்த வருத்தம் சொர்ணம்மாவுக்கு இருந்தது.

அன்றுமாலை பொன்னையருக்குக் கொஞ்சம் கடுமை. எப்போதும் சொர்ணம்மா தலேமாட்டில் அழுதுவடித்துக் கொண்டிருந்தாள். “அக்கா அண்ணா²க்களுக்குச் சொல்லி அனுப்பட்டே” என்றாள். பொன்னையர் வேண்டாமென்று தலையாட்டினார்.

“இவர்களை நம்பி மகளை வைத்திருந்தேன். எல்லாரும் ஏமாற்றிப் போட்டாங்கள்” என்று வெறுப்பு ரோசம். “இவர்கள் என்ற கட்டையிலேயும் முழிக்கக்கூடாது.” என்று மனதில் ஒரு வைராக்கியத்தை வளர்த்துக் கொண்டார். அந்தநேரத்தில் கூட அந்த வைராக்கியம் விட்டுப் போகவில்லை. அவர் கண்களின் ஓரமாக நீர்நிறைந்து காதுவரை வழிந்தது.”

“சொர்ணம் இத்தனை சுமைகளையும் சுமத்திவிட்டு நான் மட்டும் தப்பித்துக் கொண்டேன். என்னை மன்னித்துவிடு.” அவர் ஒரு குழந்தையைப் போல தேம்பித் தேம்பி அழுதார்.

“அந்த வட்டவீட்டில் என்னைப்படுக்க வையுங்கள். என்ஜீவன் அந்த வீட்டிற்குள் தான் போக வேண்டும்.” அவர் வில்லங்கமாக வற்புறுத்தி கேட்டுக்கொண்டார். சுவரில் சுற்றி வரத்தாங்கி நிற்கும். தடிகள் நடுவில் கருங்காலி வைரத்தில் பெரிய தொருமரம். பக்கத்தில் பரண். விளைந்த நெல்லுகளே வரிசையாக அடுக்கி வைப்பதுண்டு. அதற்குப் பக்கத்தில் அவரைப் படுக்க வைத்திருந்தார்கள். பிள்ளைகள் அருகில் அழுது கொண்டு இருந்தார்கள்.

எல்லோரையும் அவர் கண்கள் சுழற்றிப் பார்த்தது. ஒருவன்மட்டும் இல்லை. “எங்க செந்திவேல்?” என்று கேட்டபோது “அக்காக்களுக்குச் சொல்ல அனுப்பியிருக்கிறோம்.”

“ஏன்?” என்ற மாதிரி அவர் கண்கள் சற்று அகலத்திறந்தன. கண்களில் மறுமடியும் சோர்வு. சேடம் இழக்க ஆரம்பித்தபோது, அடிக்கடி சொர்ணம்மா கூப்பிட்டுக்கொண்டாள்.

பொன்னி ஆச்சி வைகுந்தம்மாலை வாசிக்க ஆரம்பித்தாள். எல்லாம் முடியப்போகின்றது. அந்த வட்ட வீட்டுக்குடும்பத்தின் கர்த்தா. எல்லோரும் பால்பருக்கும்போது ஏற்றுக்கொண்ட பொன்னையர், இது அக்காவின், அண்ணாவின் பால் என்று கொடுக்கும்போது வாய் இறுகக் கட்டிக்கொண்டது. அப்போதும் அந்த வைராக்கியம் அந்த மனிதனை விட்டுப்போகவில்லை.

சுற்றி ஒருமுறை அந்த வட்டவீட்டைப் பார்த்துக்கொண்டார். அமைதியாகக் கண்கள் மூடிக்கொண்டன. அவர் போய்விட்டார். உடலில் உயிர் இல்லை. அந்த வட்ட வீட்டில் மட்டும் பொன்னையர் வாசம் செய்கின்றார். அப்படிச் சொர்ணம்மாவின் நினைவுகள்.

அந்த இடத்தைச் சொர்ணம்மா சொந்தமாக்கிக் கொண்டாள். என்னவர் என்றும் என்னோடுதான். அவர் மரணமான அந்த இடத்தில் படுத்துறங்கினாள். அந்தப் போக்காளன் எனக்கு இறைவன் அளித்தவரம். அடிக்கடி சொல்லிப் பெருமைப்படுவாள். சொல்லும்

போதே கண்ணில் ஈரம் முட்டி நிற்கும். அவளது இளையமகன் ஒருநாள் அவளிடம் கேட்டான் ஒரு கேள்வியை. “அப்பு! அப்பு எங்களை பொறுத்தமட்டில் என்னை செய்தார். எங்களை ஒழுங்காகப் படிக்க வைச்சாரா? இல்லே சொத்து சுகத்தைச் சேர்த்து வைச்சாரா? வீணாக அக்காக்களின் வாழ்க்கையைப் பாழ்படுத்தி நாசம் செய்துவிட்டார்.”

வந்ததே! சொர்ணம்மாவுக்குக் கோபம் “யாரைப்பார்த்து இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டாய்?” அவளது முகம் கோரமாகி, கண்கள் சிவக்க கேட்டாள். அவளைப்பார்க்கவே பயமாக இருந்தது. “அந்த மனுசன் அந்த வருத்தத்தோடை இவ்வளவு நாள் படுத்திருந்து, ஒரு சதம் யாரிட்டையும் கடன் வாங்கி உங்களைக் கடனாக்கி ஆக்கிப்போயிற்றாராடா? இந்த ஊரில் வரும்பொழுது என்ன கொண்டு வந்தார். அத்தனையும் அந்தாள் சம்பாதிச்சதுதான். என்ன செய்யிறது. அந்தப் போக்காளன், எத்தனை கஸ்ரங்களை அனுபவிச்சது. வேறை யாரும் எத்தனை கடன் சுமைகளை சுமத்தியிருக்குங்கள். ஊருக்குள்ள எத்தனை பேரைப்பார்க்கிறியள். குடி, கூத்தி, களவு. என்ன குறையிடா? கொப்பரிடம் கண்டிர்கள். மனுசன் வாழும்வரை நாங்கியாய் வாழ்ந்து, நாங்கியாய், செத்துப்போச்சு. அந்த ரோசம், வைராக்கியம் யாருக்கு வரும்! எத்தனை பிறவியென்றாலும் நான் அவருக்காகப் பிறக்க வேணும்.” விம்மலுடன் சேர்ந்து அந்தக்கண்ணீர்.

அவன் வாய் திறக்கவேயில்லை. அம்மா, அப்பு மீது எவ்வளவு அன்பு வைத்திருக்கிறாள். அவரது இயலாமை, நோயின் கொடுமை பாவம்தான். அவன் கூட பல தடவைகள் அவரைப்பார்த்து கவலைப்பட்டிருக்கிறான்.

நான் சாகும்போது இவன் இருக்கமாட்டான் என்று அப்பு சொல்லிக் கவலைப்படுவார். இவன் ஒரு ஊர் சுற்றி என்பது அவரது அபிப்பிராயம்.

செல் சத்தங்கள் அடிக்கடி கேட்டுக்கொண்டது. மணியும், பிள்ளைகளும் பயத்தில் ஒடுங்கிக் கொண்டார்கள். சொர்ணம்மா மட்டும் சுற்றிவர அந்தக்காணியையும், வட்ட வீட்டையும் அடிக்கடி பார்த்துக் கொண்டாள். சுற்றிவர மாதாளை மரங்கள் மூன்று வேப்பமரங்கள். உயர்ந்து வளர்ந்த மாமரம், தோடை எலுமிச்சை, தென்னை மரங்கள். எல்லாமே அவள் வைத்து வளர்ந்தவை. நிறைய காய்த்துக்குலுங்கின. அவள் போட்டிருந்த பனம் பாத்தி பெரிது. அப்படியே விழுந்துகிடந்தது. கிணற்றடியில் வைத்த செவ்விள நிறையக் காய்த்திருந்தது. குலை, குலையாக பப்பாலி, ஈரப்பலா, அன்னு மினா- கொய்யாமரங்கள். கருவேப்பிலை எல்லாமே. நான் எனது இடத்தில் இருந்து அநாதையாக வெளியேற வேண்டுமா?

கண்கள் கூசுவது போல், மங்கிய வெளிச்சம். மயக்கம் வருவதுபோல் உணர்வுகள். செறிந்து வளர்ந்திருந்த அறுகம்புல்லைக் கைகளால் பிடுங்கி துப்புரவு செய்த அந்த வெண்மணல் முற்றம். பொன்னொச்சி மல்லிகை. செவ்வரத்தை பூவினங்கள். “இந்த இடத்தை விட்டு போக என்னால் முடியாது.” அவள் மனம் பட, படத்து அடித்துக்கொண்டது. அதைவிட அந்த வட்டவீடு. எங்குல தெய்வம். என்னை நேசித்தது. அவருடன் நான் வாழ்ந்து இந்தக் குழந்தைகளைப் பெற்றெடுத்தது. இன்றும் அவர் என்னுடன் வாழ்வது போல் நினைத்துக்கொண்டது.

அவளால் இயலாமல் இருந்தது. “நான் இந்த இடத்தைவிட்டு நகரமாட்டேன்.”

அடிக்கடி செல்விழும் சத்தம். இந்த நாசக்காரர் தலையில் இடி விழட்டும். எதிரே தெரியும் அந்தக் கன்னியர் கோவில். “அம்மா நீயும் இந்தக்கோரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாயா? இந்த இடத்தை விட்டு நான் போக முடியாமல் இருக்கிறது. காலை கண் விழித்ததும், ~~ஒன்று~~ அந்தக் கோபுரம் விழுந்து நொருங்கியது. அவங்கள் அடித்த செல்லுரீ.

“அம்மா! இஞ்ச நின்றால் நாங்களும் தான் ஊர்ச்சனம் எல்லாம் போகிதுகள்.” மகன் மீண்டும் சொல்கிறான். சொர்ணம்மா பேசவில்லை. வட்ட வீட்டுக்குள் அவள் போகிறாள். அந்தச் சீமான் படுத்திருந்த அந்த இடம், ~~சின்னம்~~ ஒருமுறை படுத்துக்கொண்டாள். தேம்பி அழும் சின்னக்குழந்தை போல் 80 வயது சொர்ணம்மா ஒவெனக் கதறுகிறாள். “நீ படுத்த இந்த இடத்தில் என் ஆவி பிரியவேண்டும். நீ அமைத்த இந்த மாடத்தில் நான் உன்னோட இணைய வேண்டும். நான் நினைத்த நினைவுகளை என் கனவுகளைக் காப்பாற்று. என் செல்வமே” என்று மனம் விட்டுக்கதறுகிறாள்.

முத்த மகன் சேது வந்து, “அம்மா! இப்படியிருந்து என்ன செய்யப்போறியள். நாங்கள் புதுக்குடியிருப்புக்குப் போகப்போறம். ஆமியன் சுற்றிவர வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் இருந்தால் சாக வேண்டியதுதான். குமாரசாமியையும் வெட்டிப் போட்டாங்கள்.” சொர்ணம்மா நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அவன் முகத்தில் பயத்தின் சாயல். எப்படியாவது உயிர்

தப்பிவிடுவோம் என்கின்ற நினைப்பு. அவசரமாகக் கேட்டபோது அவளால் எதுவும் பேசமுடியவில்லை.

“என்னுயிரை இங்கே விட்டு நான் என்ன செய்வது. அந்த மனுசனையும் கூட்டிக்கொண்டு போகவேணும். இந்த வட்ட வீடு அவர் வாழும் கோவில். நான் மட்டும் எப்படித்தனியாக?” அவள் மனம் அடிக்கடி சொல்லிக்கொண்டது.

மகன் மணி பேரப்பிள்ளைகள் பயந்து நடுங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். செல் ஒன்று காதுகளைப் பிளப்பது போல் அருகால் போய்க்கொண்டது. மடார் என்று சத்தம். தேத்தா மரத்தின் கனத்த கிளை நிலத்தில் விழுந்தது. அனைவரும் சொர்ணம்மாவின் உடலை இறுக்கிப் பிடித்துக்கொண்டார்கள். கோழிக்குஞ்சுகளைப் பாதுகாக்கும் தாய்க்கோழியைப் போல் அந்த 80 வயதுக்கிழவி தாங்கிக்கொண்டாள். “என் வாழ்வு முடியும் இந்த நேரத்திலும் எனக்கதில் வருத்தமில்லை. இந்தக்குஞ்சுகள்?”

அமைதியாகவே சொன்னாள், போவம். பொக்கணைக்கு அப்புவினர காணிக்கு. எடுக்கக்கூடிய சாமான்களை எடுத்துக்கொண்டு அந்த ஹைக்ரர் மெதுவாகக் கிளம்பியது. சொர்ணம்மா வட்ட வீட்டையே பார்த்துக்கொண்டாள்.

“நான் வருவேன், திரும்பவும் எனக்கு இந்த இடம் கிடைக்கும். இந்த மண் எனக்குச் சொந்தம். அப்போது நான் அமைதி கொள்வேன்.”

“இடேய் காசு தாடா?” என்று அவள் கேட்ட போது நான் அதிர்ச்சியடைந்தேன். எதுவும் கேட்காதது போல் நான் நடந்து கொண்டவிதம் அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை. “டேய் பசிக்குதடா” காசுதாடா” என்று அதிகாரத்துடன் மீண்டும் கேட்டாள். குரலில் அதிகாரம் தெரிந்தாலும் அவள் முகத்தில் பசியின் வாட்டம் தெரிந்ததை நான் அறிந்தேன். இருந்தாலும் நான் அதனைக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

ருணி ஊரில் புதிதாகத் தோன்றியவள். எங்கிருந்து வந்தாள், எப்படிவந்தாள் என்று யாருக்குமே தெரியாது. பல மாதங்களுக்கு முன் ரவுணில் ஒரே பரபரப்பு. “விசரி ஒருத்தி திரியிறாள் எங்கிருந்து வந்தாளோ! தெரியவில்லை. இளம் பெட்டையப்பா பாவம். இந்த வயதில் இப்படி” என்று முருகேசுக்கிழவன் கவலைப்பட்டுச் சொன்னபோது நான் நம்பவில்லை. அவளே எனது கடைக்கு வந்த

போது எனது மனமும் சற்று வேதனைப்பட்டது. ஆனாலும் முதலில் நான் அவன் காசு கேட்டபோது பேசித் துரத்திவிட்டேன்.

சிலவேளை சி.ஐ.டி. யாகவும் இருக்கலாம். ஏதாவது கேசைப் பிடிக்கிறதுக்கு இப்படித்தான் யாரையும் அனுப்புவாங்கள்.” மாதவன் ஒருநாள் எல்லாம் தெரிந்ததுபோல், கடைக்கு வந்தவர்களுக்கு பிரசங்கம் பண்ணினான். எல்லோரும் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“அண்ணன் சொல்வதும் சரியாக இருக்கும். சில இடங்களில் இப்படியும் நடந்திருக்கு. நானும் நிறையக் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றேன்.” அதற்குச் சாட்சி கூறினான் மாயவன். வந்தபுதில் அவளைப்பற்றி பலவாறான கதைகள். நான் கல்லாவில் இருந்தபடி கேட்டு இடையில் சிலவற்றை விரிவாகத் தெரிவதில் ஆர்வம் காட்டினேன்.

“என்னப்பா! முப்பது வயதிருக்கும்.”

“சீ இருபத்தெழு, இருபத்தெட்டு வயதிருக்கும்.”

இப்படியே! மாறி மாறி, மாதவனும் மாயவனும் பேசிக் கொண்டிருந்தது இப்போதும் எனக்கு நினைவிருக்கின்றது. எப்படியும் 28 வயதிருக்கும் என்று அவளைப் பார்த்த பின்பு நானே முடிவெடுத்துக் கொண்டேன். பலதடவைகள் எனது கடைக்கு வந்தபோதும் எனது இரக்கத்தை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளவில்லை. முல்லை, ரவுணின் மத்தியில்தான்

எனது டீக்கடையிருந்தது. நானும் அநாதை போல் வேலை தேடி வந்து முன்னால் இருந்த அம்பாள் கபேயில் பலவருடங்கள் வேலை செய்தேன். அனைத்து வேலைகளிலும் பாண்டித்தியம். முதலாளியும் என் மீது நல்ல நம்பிக்கை. இதுவே என்னோடு வேலை செய்து கொண்டிருந்த கோவிந்தனுக்கு கொஞ்சமும் பிடிக்கவில்லை. சூழ்ச்சி செய்து கடையை விட்டுத் துரத்துகின்ற அளவிற்குக் கொண்டு வந்தான். கடையில் வேலை செய்த காலத்தில் நம்பிக்கையான வாடிக்கையாளர்கள். “மணியம் ஏன் கவலைப்படுகிறாய்? முன் கடையொன்று இந்த மாதத்துல மூடுறீர்கள். கதைச்சுப்பார் தளபாடங்களுடன் மலிவான வாடகைக்கு எடுக்கலாம்.” ஆறுமுகத்தார் சொன்ன போது சற்றுப்பயமாகத்தான் இருந்தது. இருந்தாலும் நாலு ஐந்து நாட்கள் யோசித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தேன். பிறகென்ன? கையில் இருந்த பணத்துடன் இரண்டு மூன்று பேர் செய்த உதவியும் சேர்த்து “மணிமகால்” உதயமாகிற்று.

நானே முதலாளி. உதவிக்கு ஒரு பெடியன். ஆரம்பம் நல்ல வளர்ச்சி. யூனியனில் வேலை செய்த தொழிலாளர்கள்; அனைவரும் நம்ப கடைதான். தை, மாசி, பிறந்தால் வியாபாரம் மனச்சந்தோசம், மணியம், முதலாளி ஆனபோது மகிழ்ச்சியாகத்தான் இருந்தது. காலை 6 மணிக்கு கடையைத்திறந்தால், கடைசி பஸ்போன பின்புதான் கடையை மூடுவேன். நான்கு, ஐந்து பேர் என்று உதவியாட்களைச் சேர்த்துக் கொண்டேன். இரண்டு மூன்று வருடங்கள் வியாபாரம் படுத்திக் கொண்டது. அஸீஸ்காக்காவின் றொட்டிக்கடை. வித்தியாசமான சாப்பாடு. இடியாப்பம்,

பிட்டு இறைச்சி றோஸ் என்று வாடிக்கையாளர்கள் கட்சி மாறிவிட்டார்கள். நல்ல மனுசன் வேறை. எனக்கு, அது வருத்தமாகப்படவில்லை. பாவம் அந்த மனுசனுக்கும் நாலைந்து குமருகள்.

வியாபாரம் படுத்தவுடன் மூன்று பேரை வேலையாள் நிற்பாட்டியிருந்தேன். நிற்பாட்டும் போது கவலையாகத்தான் இருந்தது. என்னுடைய நிலையில் அதைத்தவிர வேறு வழி தெரியவில்லை. கொப்பிக் கணக்கில் சாப்பிட்டு ஏமாற்றியவர்கள் கொஞ்சப்பேர். இருந்தாலும் கடையை மூடுகின்ற அளவிற்கு நிலைமை வரவில்லை. இந்த நாளில் தான் ருணியின்வருகை. அவளைப் பற்றிய பரப் பரப்பான, உண்மைக்குப் புறம்பான கதைகள். சிலர் அவளின் சரித்திரமே தெரிந்தவர்கள் போல் கதைத்துக் கொண்டார்கள்.

இன்று மீண்டும் அவள் வந்திருந்தாள். “டேய் பசிக்குதிடா” என்று கேட்டுக் கொண்டே நின்றாள். பார்க்கப் பாவமாக இருந்தது. நிமிர்ந்து பார்த்தேன். அவள் கேட்ட தொனிக்கும் அவள் பார்வைக்கும் சம்பந்தமே இருக்கவில்லை. பலகார அலுமாரியைத் திறந்து இரண்டு கிழங்கு ரொட்டிகளை எடுத்து அவள் கையில் கொடுத்தேன். படாரெனப் பறித்துக் கொண்டாள். கடையில்யாரும் இல்லை. உதவிக்கு நின்ற பையன் கூட பின்னால் ஏதோ வேலையாகக் சென்றுவிட்டான். அவள் சாப்பிட்டவிதம் என்னைக் கலங்க வைத்தது. நானும் வந்த ஆரம்பத்தில் பட்டினியோடு அலைந்து திரிந்ததை ஒருமுறை நினைத்துக் கொண்டேன். “பாவம்” என் உதடுகள் முணு

முணுத்தன. யார் பெத்த பிள்ளையோ! அவளுக்காகவும் என் கண்கள் கலங்கின.

நடுத்தர உயரம். பொது நிறம். பறட்டைத்தலை சீப்பைக்கண்டு மாதக்கணக்கு! சாறிதான் உடுத்திருந்தாள். எங்கும் பொட்டுப் பொட்டாக, கிழிசல், அவள் போட்டிருந்த ஜாக்கட் கை இடுக்கில் கிழிந்திருந்தது. அந்த இடத்தில் மாத்திரம் அவளின் உண்மையான நிறம் தெரிந்தது. குளித்துப்பல மாதங்கள் இருக்கும் போல் உடலில் இருந்து ஒரு மணம், எனக்கு வயிற்றைப் பிரட்டியது. கையில் ஒரு கட்டு பட்டிப்பூ. சேலையில் ஏதோ எல்லாம் அப்பியிருந்தது. பாவம் என்று மீண்டும் சொல்லிக் கொண்டேன். பைத்தியம் என்று பலபேர் அத்தாட்சிப்படுத்தியிருந்தார்கள். அவளைச் சுற்றி ஈக்கள் சுற்றுச் சுழன்றன. அவள் உரிமையுடன் அவற்றைக் கடிந்து கொண்டாள். முன்விருந்தையில் உட்கார்ந்து சாப்பிட்டு முடித்துவிட்டு, என்னைப் பார்த்த பார்வை எனக்கு விளங்க வைத்தது. ஒரு கிழாசில் தண்ணீரையெடுத்து அவளிடம் நீட்டினேன். வாங்கிக் குடித்துக் கொண்டாள். சிறிது நேரம். அவள் போய்விட்டாள். மறக்காமல் அந்தப்பட்டிப்பூகட்டுடன். நான் அவளையே சிறிது நேரம் கண்வெட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டு நின்றேன்.

“என்ன மணியம், ருணியையே பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறீர்!” முருகேசண்ணன் கேட்டபோது, திடுக்கிட்டேன்.

“இல்லேயண்ணன். இந்தப் பெண்ணின்ற நிலையைப் பார்க்கப் பாவமாக இருக்கு. எங்க பிறந்து,

வாழ்க்கையில் என்ன நடந்ததோ! தெரியாது. பைத்தியமாய்த்திரியுது”

“மெய்யண்ணை இவளுக்கு உண்மையில் ருணிதான் பெயரோ!” முருகேசர் சிரித்துக் கொண்டார்.

“ஆருக்கு, மணியம் தெரியும். ஆரோ வைச்சிருக்கிறாங்கள். அவளுக்கும் பொருத்தமாய்ப் போயிற்று.”

“அவளைப் பற்றி மேலதிகமாக அறிய வேண்டுமென்கின்ற உணர்வு எனக்குள் எழுந்தது. “அண்ணர் உவங்கள் அவளைப் பற்றி பல கதைகளை சொல்லுறாங்கள் நீங்கள் ஏதாவது அறிஞ்சீர்களோ”

முருகேசர் வாங்கில் அமர்ந்து கொண்டார். “மணியம் ரீ யொன்று போடு” “பலகாரம் ஏதுாவது,” நான்தான் கேட்டேன்.

“வடை புதிசோ” என்று கேட்டார்.

“காலையில் போட்டது.”

“இரண்டு வடை தாரும்” என்றார்.

தட்டில் வடையையும், கொஞ்சம் சம்பலையும் வைத்துவிட்டு நான் ரீ போட ஆரம்பித்தேன். அவர் வடையைச் சம்பலில் தொட்டு, வாயில் போட்டுக் கொண்டார். எனக்கு முருகேசன் மீது நல்ல மரியாதை. இந்தக் கடையை நான் திறந்ததற்கு இவரும் ஒரு

காரணம் தான். கடை திறந்த நாளில் இருந்து நிரந்தர வாடிக்கையாளர்.

“மணியம் நமக்கென்னத்துக்கு! இருந்தாலும் இப்ப ஒரு கதை அடிட்டுகிது. இவள் நல்ல உத்தியோகத்தில் இருந்தவளாம். மலைநாட்டுப்பக்கம் கொஞ்சம் வசதியான குடும்பம் என்று கேள்வி. யாரோ! வில்லங்கத்திற்கு லொறியில் ஏற்றிக் கொண்டுவந்து கெடுத்துப் போட்டு விட்டிட்டாங்கள். அப்பதான் இவளுக்கு புத்தி பேதலிச்சது என்று சொல்லிறாங்கள்.

என்னண்டண்ணே இஞ்ச வந்தவள்?”

“வேறை யார் கொழும்பு லொறிக்காரர்தான்.”

அவர் வடையை முடித்துவிட்டு ரீயை உறிஞ்சக் குடித்துக் கொண்டார்.

இந்தக் கதை நம்பக்கூடியது போல் எனக்குப் பட்டது. கடையில் நின்ற பெடியனை வீட்டுக்கு அனுப்பி விட்டு கடையைப் பூட்டிக் கொண்டேன். படபஸ்செல்லாம் போய்விட்டது. ஒரு பலகை மட்டும் போடவில்லை. அவசரமாக ஒரு சைக்கிள் வந்து நின்றது. “முதலாளி கடையைப் பூட்டிப் போட்டியன்போல.”

“எனியென்ன நேரமாயிற்றுது பலகாரம் எல்லாம் முடிஞ்சு போச்சு.”

“இல்லை முதலாளி நாலைஞ்சு பிறிஸ்ரல் எடுக்கலாமே.”

“எங்கிருந்துவாறீர்?” “முன்னியவனையில் இருந்து வீட்டிற்குப் போறன்.” அவன் முகத்திலிருந்து வியர்வை வழிந்தது. பிறிஸ்துலைக் கொடுத்து கொண்டே, “வேறை ஏதாவது வேணுமே” என்று கேட்டேன்.

“இல்லை முதலாளி நீங்கள் கடையைப்பூட்டிப் போட்டியன். ரீகுடிப்பம் என்றுதான்...” அவன் முடிக்கவில்லை.

“சரி உள்ள வாரும். ஏதும் சாப்பிடப் போறீரோ! கணக்க இல்லை. இரண்டு வாய்ப்பண்தான் இருக்கு.” அதையெடுத்துத் தட்டில் வைத்தேன். வாழைப்பழம் இரண்டை அவனே பிடுங்கிக் கொண்டான்.

“அதிகாலும் பக்கம் புதினம் ஏதாவது?”

“என்ன புதினம், மழையில்லை வெள்ளாமையெல்லாம் சாகிது. ஊருக்குள்ளே காக தெண்டி வற்றாப்பனை அம்மனுக்கு மாவிளக்குச் செய்யப் போகினம். வாறதிங்கள் என்று சொன்னங்கள். மழை பெய்ய வேண்டுமென்று... எங்கடை பக்கமும் தான். குளங்கள் எல்லாம் வற்றிப் போட்டுது.” அவன் சாப்பிட்டுக் கொண்டே சொன்னான்.

“தம்பிக்கு நல்ல பசிபோல”

ஓம் முதலாளி. நல்ல காலம் நீங்கள் திறந்திருந்தது. கெதியாய்ச் சாப்பிடும் பதினொரு மணிபோல கறண்ட் நிண்டிடும். அப்படியே! இரண்டு தியட்டரிலும் படம்

ஓடுது. தியேட்டருக்கு மாத்திரம்தான். கறண்ட். லக்ஷபாஹா! வாறதென்று கதைக்கிறாங்கள்.”

வரும், வரும் என்று நானே ஒரு பெருமூச்சை விட்டுக் கொண்டேன்.

“நந்திக் கடல் தண்ணியில்லாமல் புழுதி பறக்கிது - நீங்களும் முந்திசெகன்சோ. முடியும்மட்டும் கடைதிறந்தனீங்களல்லோ?” அவன் கேட்டுக் கொண்டே. சேட்பொக்கற்றில் இருந்து பத்துருபாவை எடுத்து நீட்டினான். காசும் அவன் வேர்வையில் நனைந்திருந்தது. லயிற் ஒருமுறை மங்கி திரும்ப வெளிச்சமாகியது. “தம்பி இது தான் சிக்னல். ஐந்து நிமிடம் கறண்ட் நிண்டிடும்.”

“அடோய்!” என்று ஒரு பெண்ணின் குரல். “போடா! பேயா! “என்று சத்தம் வேறை- சிரிப்புக் கூக்குரல். கல்லால் எறியும் சத்தம். வெளிக்கிட்ட படி அவன் சொன்னான். “முதலாளி, அந்த விசரியைத் துரத்திக் கொண்டு நாலைந்து பெடியன் திரியுதுகள். நான் வெளியில் பார்த்தேன்.”

தியேட்டர் சுற்றி வெளிச்சத்தில் அவள் வருவது தெரிந்தது. கடைத்தெருவில் மயான அமைதி.

“சரி வாறன் முதலாளி.” அவனும் புறப்பட கறண்டும் நின்றது. எனது கடைக்கும் அந்தக் சந்திக்கும் அதிகதூரம் இருக்கவில்லை. அவசரமாகக் கடைக்குள் புகுந்து ரோச் லயிற்றை எடுத்துக் கொண்டேன். திரும்ப ரோட்டில் இறங்கி அந்த சந்தியை நோக்கி லயிற்றை

அடித்தேன். நான் லயிற் அடிக்க அவர்கள் ஓட ஆரம்பித்தார்கள்.

அமாவாசை இருட்டு. கோரி வெளிச்சம் மாத்திரம். சிவஜோதி தியேட்டருக்கு மேலாக இடைக்கிடை தெரிந்தது. ருணி எனது கடையை நோக்கித்தான் வாறாள்போல. ரோச்சை அவளுக்கு நேராக அடித்தபோது அவள் எதையோ தேடிக்கொண்டிருந்தாள். நான் லயிற்றை அடித்துக் கொண்டே நின்றேன், அவளுக்கு உதவியாக பொறுக்கிக் கையில் எடுத்தபோது பட்டிப்பூக்கள் என்பதை அறிந்து கொண்டேன். அந்தப்பூக்கள் மீது அப்படியென்ன விருப்பம் அவளுக்கு. எனக்குள் நான் கேட்டுக் கொண்டேன். கடையைப் பூட்டிவிட்டு, பின்புறமுள்ள எனது அறையில் படுக்க ஆயத்தமானேன். சற்று அசதி. காலை 5 மணிக்கு வேலை செய்யும் பெடியன் வந்திடுவான்கள். பேப்பர் காலை 6 மணிக்கு வந்துவிடும். கை, கால, மேலைக் கழுவி விட்டுப் படுத்துக்கொண்டேன்.

10 நிமிடம் இருக்கும். அவள்தான் ருணி யாருடனோ! கதைப்பதுபோல், தமிழ் சிங்களம் இங்கிலீஸ் மூன்று பாசையிலும். முருகேசன் சொன்னது சரி போலத்தான் இருக்கு. இவள் நல்லாப் படிச்சவள்தான் போல. கல,கலவென்று சிரிப்பு. பேச்சு. அதட்டல். அழுகை திரும்பத்திரும்ப இதே போல். நான் எழுந்து பலகை இடையால் பார்த்துக்கொண்ட போது அவள் எனது கடைவிருந்தையில் படுத்திருப்பதுபோல் தெரிந்தது. வெளியில் இருட்டு. திறந்து பார்ப்பமோ! அந்தப் பெடியன் திரும்ப வந்திற்றாங்களோ! திறக்கவும்

பயமாக இருந்தது. உள்ளேயும் வந்திடுவான். நல்லதாய்ப்போச்சு.

கடற்கரை வீதியில்^{கிரீடம்} வந்த சைக்கிள் வெளிச்சத்தில் அவள் மட்டும் படுத்திருப்பதை அறிந்து கொண்டேன். என்றுமில்லாமல், 'நான் சாப்பாடு கொடுத்த அன்று என்னைப் பாதுகாப்பாக ஏற்றுக்கொண்டோனோ! பாவம்' என்று மறுமுறை என் வாய் முணுமுணுத்தது.

நான் படுத்துக்கொண்டேன். பையன் வந்து கதவு தட்டும்போதுதான் கண்விழித்தேன். யாழ்ப்பாண பஸ், பிரயாணிகள் ஆரவாரம்.

நாளாந்த நடவடிக்கை. அவள் தினம் கடைக்கு வருவதும் நான் சாப்பாடு கொடுப்பதும் இரவு கடைவிருந்தையில் படுப்பதும் பாடுவதும், சிரிப்பதும் எனக்குப் பழகிப் போய்விட்டது.

ஒருநாள் அவள் வராதுபோனால் கூட என்மனதில் கவலை மாதிரி. ஏன் தான் நான் இப்படிக்கவலைப்படுகின்றேன் என்று எனக்கே தெரியவில்லை. என் வாழ்வில் நீண்ட காலம் தனிமை. இன்பமோ! துன்பமோ! எனக்குள் அழுவதும் சிரிப்பதுமாக. இவ்வளவு காலத்தையும் ஒட்டிவிட்டேன். எனக்கென்று உறவுகள் இல்லாமல், இல்லை. ஒட்டாத உறவுகளாக என்னை மட்டும் உரித்து உலையில் போடும் அந்தப் பாசப்பறவைகள் மத்தியில் வாழப்பிடிக்காமல் தானே இங்கே வந்தேன். ஆரம்பம் நான் அழுத நாட்கள். வேதனைகளை யாரிடம் சொல்லித்தேறுவது என்று புரியாமல் விழித்தபோது அந்த அம்பாள்பேதான்

எனக்கு ஆதரவு. இன்றும் நான் மறக்கவில்லை. முதலாளியைக் கண்டால் நலம் விசாரிக்கத் தவறுவதில்லை.

“கோவிந்தன் செய்த வேலை தம்பி-கிடைத்ததைச் சுருட்டிக்கொண்டு ஓடிவிட்டான்.” அவர் என்னிடம் சொல்லிக்கவலைப் பட்டார். “உன்னை இழந்தது எனக்கு இப்போதுதான் தெரிகின்றது. எனக்கு ஒருவிதத்தில் சந்தோசம். நீ கூட சுயதொழிலைத் தேடிக்கொண்டாய். கடை வியாபாரமும் அவ்வளவாக இல்லை” அவரும் கலைப்பட்டார்.

“எப்படித்தம்பி உன்பாடு”

“ஏதோ வயிற்றுப் பாட்டோடு சரி” என்றேன்.

அன்று கடையைப் பூட்டிவிட்டுப் படுத்துவிட்டேன். நித்திரை வரவில்லை. பழைய நினைவுகள். ஊரில் வாழ்ந்த வாழ்க்கை. உறவுகள் உதைத்து அனுப்பிய வருத்தம். அடுக்கடுக்காக வந்து போயின. இரண்டு நாட்களாக ருணியைக் காணவில்லை. அது கூட மனதில் ஒரு மாதிரியாக இருந்தது. எங்கு போயிருப்பாள்? நமக்கென்ன? ஓட்டா உறவா! நானே சொல்லிக்கொண்டேன்.

வெளியில் மின்னல். காற்று கொஞ்சம் குளிர்ச்சியாக. இடி, முழக்கம் வேறு. மழை வரும் போல, எத்தனை நாள் மழை பெய்து? எல்லோரும் எதிர்பார்க்கிறார்கள்.

பின்பக்க யன்னல் திறந்திருந்தது. அந்தக் குளிர்காற்று இதமாக இருந்தது. நித்திரை இன்று வராது. படுக்கையைவிட்டு எழுந்து பின்பக்கமாகக் கதவைத்திறந்தேன். அண்ணாந்து வானத்தைப் பார்த்தேன். தெற்குப் பக்கமாக கருமுகில் கூட்டம். விரைந்து கொண்டிருந்தது. மேல் காற்று, மழை வராது.

வண்ணாங்குளப்பக்கமாக நாய்கள் குரைத்து அமைதியை அழித்தன. இரண்டாவது காட்சி படம் முடிந்து சனம் வந்து கொண்டிருந்தது. பார்த்த படத்தின் விமர்சனம். நகைச்சுவை வசனம் என்று தனக்குள் பேசிக்கொண்டே! “முடிவை மாற்றியிருக்கலாம், சப்பென்று போயிற்று.” ஒருவன் சொன்னபோது, மற்றவன் ஆமோதித்தது போல், “நானும் அப்படித்தான் நினைத்தேன்” என்றான். என்னைக்கடந்து அந்தக்கூட்டம் சென்றது. அவர்கள் விமர்சனம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக, கேட்காமலே போயிற்று.

திரும்பவும் எனது படுக்கையில் படுத்துக் கொண்டேன். மழை பெய்யாமலே போயிற்று. பக்கத்து அறை திறந்த சத்தம் கேட்டது. கடலைக்காரவள்ளி ஆச்சி வியாபாரத்தை முடித்துவந்து விட்டாளா?

“டேய்போடா!” திடீரெனக் கண்விழித்தேன். ருணியின் சத்தம் “ருணி ருணி” என்று கெஞ்சும்குரல். அவளே கெட்ட வார்த்தைகளால் திட்டினாள். ஆனாலும் அந்த ஆண்குரல் கெஞ்சுவதுபோல், பல நிமிடம் போராட்டம். சத்தத்தைக்காணவில்லை. ஏதோ! ஒரு முனகல் சத்தம் மட்டும். சடாரென எழுந்து

கொண்டேன். கையில் ரோச் லயிற். பின்பக்கக் கதவைத்திறந்து முன்பக்கமாக ஓடினேன். வெளிச்சத்தைப் பாய்ச்சியபோது நான் திகைத்து நின்றேன்.

அழகிய பதார்த்தத்தை உருட்டி உருட்டி உண்ணும் நாய்களைப் பார்த்திருக்கின்றேன். அதேபோல் சீ! இப்படியும் மனிதர்களா? அவளுடன் அந்த ஆண் உருவம்! என்னால் நம்பவே முடியவில்லை!

என்னைக் கண்டதும் எழுந்து ஓடியது, என்னுள் அதிர்ச்சி. சிந்தனையாளன், சீர்திருத்தவாதி, மக்கள் தொண்டன் என்று அண்மையில் பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவித்த ஒரு பெரியமனிதன்.

நானும் விடவில்லை. ஓடிச்சென்று அவன் சட்டையில் பிடித்துக்கொண்டேன்.

“தம்பி! ஒருத்தருக்கும் சொல்லாதே என்ற மானம் போய்விடும்.” கெஞ்சி அழுதபோதும், ஆத்திரம் தான் வந்தது. காறி உமிழ்ந்தேன். அதைவிட என்னால் என்ன செய்யமுடியும்?

கையெடுத்துக்கும்பிட்ட அந்தப்பெரிய மனிதன் இருட்டில் மறைந்தான். பக்கத்தில் ருணி என்னை நோக்கி வந்தாள். வெளிச்சத்தை அவள் பக்கமாகத் திருப்பினேன். மிக அண்மையில் என்னை இறுக அணைக்க வருவதுபோல். அவள் மீதுபட்ட அந்தக்காற்று. அந்த நாற்றம் வயிற்றைக் கும்ட்டிக்கொண்டு வந்தது. எழுப்பிவிடப்பட்ட உணர்வுகளுக்கு அவள் உதவி தேடுகிறாள். “ருணி!”

என்று அதட்டினேன். அவன் நிற்கவில்லை. நான்தான் விலகினேன். விரைந்து கதவைப்பூட்டி விட்டுப் படுத்துக்கொண்டேன். எப்படி நித்திரைவரும். அந்த உருவம் அதன் மீது நான் வைத்திருந்த நல்ல அபிப்பிராயம். மனிதரா? இவர்கள். சொந்த, மனைவி குழந்தைகள் வேறு. சீ! என்று காறி உமிழ்ந்தேன்.

வெளியில் பெண் நாய் ஒன்று உறுமியது. ஆண் நாய்கள் கூட்டம். புணர்ச்சிக்காலப் புலம்பல். ஒன்றை ஒன்று கடிபட்டன. இதற்கும் சற்றுமுன் நடந்ததற்கும் என்ன வித்தியாசம்?

சற்று நேரத்திற்குப் பின் ருணியின் முனகல், மீண்டும் அவனே வந்திருக்க வேண்டும். நான் வெளியில் சென்று பார்க்கவில்லை. எனக்கும் பைத்தியமா? என்ன?

பலதடவை இது சம்பந்தமாக பொலிசில் முறைப்பாடு செய்திருந்தேன். அவர்கள் அதை அக்கறையோடு கேட்டதாகத் தெரியவில்லை. பதிலுக்கு, இவர் சீர்திருத்தவாதி, வந்திற்றார் என்கின்ற மாதிரிப்பார்வை. சில வேளைகளில் விரல்கள் நிறைய மோதிரம், கழுத்தில் வடச்சங்கிலியும் போட்டு, அழகான காரில் வந்து இறங்கி சொல்லியிருந்தால் ஏதாவது பலன் கிடைத்திருக்கும்.

நான் இந்த முயற்சியில் இருந்து விலகிக்கொண்டேன். ஒரு வேளைச் சாப்பாட்டிற்காக ஊர் ஊராக அலைந்த ருணியின் வயிறு நிறைந்தது. சாப்பாட்டால் அல்ல. சண்டாளன் செய்த சதியினால்.

பரபரப்பான பேச்சுக்கள். “இவளையும் ஒருவன் கெடுத்தானே!” கடையில் வந்தவர்கள் பேசிக்கொண்டார்கள். என்னையும் ஒருமாதிரிப் பார்த்தார்கள்.

“பாவம் மணியமும் பிரமச்சாரி.” கேலிப் பேச்சுக்கள் வேறு.

நான் எதனையும் சட்டை செய்யவில்லை. அவள் சாப்பாட்டிற்காக என்னைத் தேடிவருவதையும் நிறுத்தவில்லை. நானும் கொடுக்காமல் விடுவதும் இல்லை. அவள் மீது இரக்கம் அதிகமாகியது. கையில் பட்டிப்பூக்கட்டுடன் நடக்கமுடியாமல் அலைந்தாள். கற்பிணிப் பெண்ணுக்குரிய பூரிப்பு. அவள் உடலில் தெரிந்தது.

அன்று நல்ல மழை. இடி முழக்கத்துடன் கண்ணைப்பறிக்கும் மின்னல். காற்று பலமாக வீசியது. கடல் இரைச்சல் பக்கத்தில் வந்தது போல். நான் நேரத்துடன் கடையைப் பூட்டிவிட்டேன். பளீரென்று மின்னல். அதனைத்தொடர்ந்து இடிமுழக்கம். இது எங்காவது விழுந்திருக்கும்.

“சீ என்ன மழையப்பா, பெய்தால் பேய் மாதிரி!” வள்ளி ஆச்சி, தானே பேசிக்கொண்டாள். அவளுக்கு ஆத்திரம் கடலை வியாபாரம் குழம்பி விட்டதென்று. புதுப்படம் நல்ல சனம் வரும் என்று கொஞ்சம் அதிகமாகவே! இன்று மாலை கடலையை வறுத்துக்கொண்டு போனாள். இரண்டாவது காட்சி இடைவேளை விடுவதற்குள் மழை வந்துவிட்டது.

வள்ளி ஆச்சியும் ஐந்து ஆறு வருடங்களாகத் தனிமையில்தான். பக்கத்து அறையில் இருப்பது எனக்கும் ஒரு துணை மாதிரி. வள்ளி ஆச்சியின் கணவர் ஆறுமுகத்தார் யூனியனில் வேலை செய்தவர், லொறிக்கினிள். ஒருநாள் கொழும்பிற்கு போய் வந்த வேளையில் நடந்த லொறி விபத்தில் காலமானார். பிள்ளைகளை முடித்துக்கொடுத்த கொஞ்ச நாட்களிலே இது நடந்தது. பிறகென்ன வருமானம் எதுவும் இல்லை. பிள்ளைகளால் வெறுக்கப்பட்ட நிலையில் அந்த அறையில் தஞ்சம் புகுந்தாள். கச்சான், கடலை வியாபாரம். நான்தான் கொஞ்சம் காசு கொடுத்து ஆரம்பித்து வைத்தேன். அவளின் வயிற்றுக்குப் போதும்.

“அந்தக்கிழவி எக்கச்சக்கமான காசு வைத்திருக்கும்” ஊரில் கதைப்பது எனக்கும் கேட்காமல் இல்லை, நான் சிரித்துக்கொள்வேன். யாரைத்தான் விட்டுவைப் பாங்ஸ்நம்மவர்கள்.

வெளியில் வந்து, “ஆச்சி”யென்றேன்.

“மணியமே! கச்சான் எல்லாம் நனைஞ்சு போச்சுத்தம்பி. இண்டைக்கு வியாபாரம் இந்த அளவுதான்.” தலையை துடைத்தவாறு வெளியில் வந்தாள்.

“நல்லசனம் தம்பி படத்திற்கு. நீங்களும் நல்லா நனைஞ்சு போட்டியன் போல. நான் நனைஞ்சாப் பரவாயில்லை. எவ்வளவு கச்சான். எல்லாம் திரும்ப வறுக்க வேணும்.” அவள் அழுத்துக்கொண்டாள்.

கறண்ட வேறு நிப்பாட்டி இருந்தார்கள். கையில் அரிக்கன் லாம்பொன்று வைத்திருந்தாள்.

“இண்டைக்கு மழை விடாது” ருணி மீது வள்ளி ஆச்சிக்கும் பாவ உணர்வு இருந்தது.

முன்பு இல்லே. அவள் வயிற்றில் சுமந்து திரியும் போது, சில வேளைகளில் அவளைக் குளிப்பாட்டி தனது பழைய சேலையையும் உடுத்திவிடுவாள். நல்ல சாப்பாடென்றால் வைத்துக்கொடுப்பாள்.

“என்ன இவளை இன்னும் காணவில்லை?” என்று அவளே கேட்டாள். “எங்கையெண்டு தெரியவில்லை. பாவம், நிறைமாதம். எங்கை நனையிதோ!” வள்ளி ஆச்சி கவலைப்பட்டாள். பல தடவை வள்ளி ஆச்சி தன்னுடன் வைத்திருப்பதற்கு முயற்சி செய்தாள். சில வேளைகளில் பைத்தியம் முற்றியபோது கடித்தும் விட்டாள். “அவளை வைத்திருக்கேலாது தம்பி” பல தடவை சுகாதாரப் பகுதியால் வந்து ஏற்றிப்போவார்கள். அவள் எப்படியோ! தப்பி சிலநாளில் திரும்பவும் வந்து விடுவாள்.

“நான் படுக்கப்போறன்” என்று சொல்லிவிட்டு வெளியில் வந்தேன். மழை என்னும் விடவில்லை. படம் இடைவேளை விட்டிருந்தது. வெளியில் வழமையாகக் தேக்கின்ற அந்தப்பாட்டுக் கேட்டது. இதைத்தவிர ஊங்களுக்கு வேறு பாட்டில்லைப்போல. எனக்கு எரிச்சலா இருந்தது. மனதில் நிம்மதியற்ற வாழ்க்கை. ஏனோ! தானோ! என்று வாழ்கின்றேன். கொஞ்ச

நாட்களாக எனக்கு இப்படித்தோன்றும். வியாபாரம் அவ்வளவாக இல்லை. ~~ஆனால்~~ தை, மாசி பிறந்தால்தான் மனதில் மகிழ்ச்சி. கடையில் நிற்கின்ற மற்றப் பெடியனையும் நிறுத்திவிடத் தோன்றும். பாவம் என்னை நம்பியேதான் அவன் குடும்பம், நான் தனிக்கட்டை அவனை நம்பி ஆறுபேர்.

கதவைச்சாத்திவிட்டு படுப்பதற்குத் தயாரானேன். சாப்பிடவும் மனமில்லை, கொஞ்சம் தண்ணீர் குடித்துவிட்டுப் படுத்துக்கொண்டேன். பழைய எனது வீட்டு நினைவுகள் திரும்பவும் வந்தன. சீ வேண்டாம். தனது உழைப்பை மட்டும் உரிமையாக்கி உறவை அறுத்தெறிந்த அந்தச்சோகச் சம்பவம் வேண்டாம் வேறு ஏதாவது நினைப்போம். எதைப்பற் நினைப்போம். விளங்கவில்லை. வலுக்கட்டாயமாக எதையாவது யோசிக்க நான் முயற்சி செய்கின்றேன் திரும்பவும் அந்தச்சம்பவம் “யாரையாவது திருமணம் செய்திருக்கலாம். அவள் மூலம் வாழ்க்கையில் மாற்றம் ஏதாவது வந்திருக்கும். சிலவேளை நான் மகிழ்ச்சியாக இருந்திருப்பேனா!” மனதில் சிலவேளை அந்த ஆசையும் வந்துபோகும்.

ஏன்? நான் அதை விரும்பவில்லை. அந்த நாட்களில் அம்மா! எவ்வளவு வற்புறுத்தியிருப்பாள். வேண்டாமென்று தட்டிக்கழித்தேன்.

சகோதரர்களின் படிப்பு, எதிர்கால வாழ்க்கை பற்றி சிந்தித்தேன், யாரும் மதிக்கவில்லை. அனைத்தையும் மறந்துவிட்டார்கள். மீண்டும் இதைப்பற்றி ஏன் நினைக்கிறாய்? என்று எனது மனம்

சொன்னது. ‘மடையா? திரும்பத் திரும்ப ஏன் நினைத்து மனதைக் குழப்புகிறாய்’ நானே! என்னைப் பேசிக்கொண்டேன். வெளியில் மழை சோவென இரைத்துக்கொண்டு வந்தது. வள்ளி ஆச்சி சொன்னது போல் பெய்தால் பேய்! மாதிரித்தான். அவளுக்கு அவள் உழைப்புக் கெட்டுவிட்டது என்கின்ற கவலை.

சுயநலம் எவரிடம்தான் இல்லை. இந்த மழை பெய்வதன் மூலம் எத்தனை பேருடைய வயிறு நிறையும். எனது கண்களில் சற்று நித்திரை வருவதற்கான சாயல்.

‘ருணி! இவள் எங்கு போய்விட்டாள், பாவம்’ அவளை நினைக்கும்போது அடிக்கடி இதைச் சொல்லிக்கொள்வேன். கையில் பட்டிப்பூவை மாத்திரம் ஏன் வைத்திருக்கின்றாள். வேறு பூ கிடைக்கவில்லை என்பதாலா? பட்டி மரம். வறண்ட மணல்வெளியிலும், குப்பை மேட்டிலும் அதிகமாக வளரும். நல்ல வெய்யிலும் மரம் கெடுவதில்லை. யாரும் தேவைக்கும் எடுப்பதில்லை. அழகான பூக்கள் முற்றவெளி மணல் மேட்டில் நிறைந்து காணப்படும். வெள்ளைக்காரர் இந்தப்பகுதியை ஆட்சி செய்த காலத்தில், சவக்காலை அந்த இடத்தில் இருந்ததாம். அதற்குரிய சான்றுகள் அங்கே காணப்பட்டன. கட்டப்பட்ட கல் அடுக்குகளின் இடைவெளியை நிரப்பி அழகாகப் பூத்திருக்கும். தேடுவாரற்ற பட்டிமரம் ஒருகாலத்தில் இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்து விடும். இதுதான் நான் அறிந்தது. அவளுக்கு மாத்திரம் அந்தப் பட்டிப்பூக்கள் மீது எவ்வளவு ஆசை! கொள்ளை ஆசை! அவள் வாழ்க்கையும் இது போலத்தான். அதைத் தெரிந்துதான் அவள் தேர்ந்தெடுத்தாளோ!

“ஐயோ, அம்மா!” என்று சில வேளைகளில் அவள் அழுது கொட்டுவாள். பக்கத்தில் சென்று பார்த்தால் மிரண்டு கொள்வாள். அழட்டும். அவள் அமைதியாக அழட்டும் என்று நான் விலகி விடுவேன். பெண்மை மென்மையானது. நான் வாசித்த புத்தகங்கள். வாழ்க்கையில் நேரடியாகக் கண்ட உண்மை நிலைமைகள். ‘அவள் மீது ஆசை கொண்டு, தன் உடல் ஆசைக்குத் தீனி தேடிய அந்த மனிதன் நிம்மதியாக உறங்கியிருப்பான். இல்லை இன்னும் யாரைத் தேடுகின்றானோ! என்ன மனம்! அவளைப் பார்த்தாலே அப்படியொரு ஆசைவருமா? அவள் மீது பட்டுவரும் தென்றல்காற்றுக்கூட அசுத்தமாகி வயிற்றைக் குமட்டச்செய்யும். அவ்வளவு அசுத்தம். காம உணர்ச்சி எழும்போது இவையெல்லாம் சந்தணமாய் மணக்குமோ, என்ன மனிதர்!’ எனக்குள் மீண்டும் எரிச்சல் கிளம்பியது.

கருப்பு வளையமிட்ட கண்கள். பாசிபடர்ந்த பற்கள். கண்களின் இடுக்களில் வெள்ளையாய்க் கழிவு, கலைத்து விடப்பட்ட கூந்தல். அவள் கழுத்தில் மாலையாய் ஊதீசதைப் படலம். உடுப்புகளைச் சொல்லவே முடியாது. நாறி மணக்கும் நடைபிணம் ஒன்று நடமாடித்திரிவதுபோல்.

மழை சற்றும் குறையவில்லை. இந்த நினைவுகளுடன் வந்த நித்திரை மறுபடியும் போயிற்று. இவர்கள் காமவெறியர்கள்! அழுகி நாற்றமெடுக்கும் பெண் பிணத்தில் கூட, அந்த வெறியைத் தணிக்க முற்படுவார்கள். உணர்ச்சிகள் எழும்பும்போது அதனை அடக்கத்தவறுபவன் மனிதனே இல்லை. கேட்பதற்கு

ஆள் இல்லை கட்டுக்காவல்கள் இல்லை என்றால் எதையும் செய்யலாம் என்ற நினைப்புகள். இப்படிச் சமுதாயத்தில் எத்தனை பேர்.

வெளியில் அவள் அழுகின்ற குரல் “ஐயோ! அம்மா!” அவளேதான்.

வள்ளி ஆச்சி நனைஞ்சு கச்சாணை வறுக்கின்ற சத்தம் எனக்கும் கேட்டது. அவள் பயங்கரமாகக் குளறினாள், வெளியில் சென்றேன். கையில் ரோச்சை எடுக்கத் தவறவில்லை. ஒளியைப் பாய்ச்சினேன். ருணி வேதனையில் அழுகின்றாள். உடல் முழுவதும் மழையில் நனைந்திருந்தது. எனக்கு ஓரளவு விளங்கியது. என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அடிவயிற்றைப் பிடித்துக்கொண்டு அழுகின்றாள். வள்ளி ஆச்சியைக் கூப்பிடுவதைத் தவிர எனக்கு வேறு வழி தெரியவில்லை. நான் பலமுறை கதவைத் தட்டினேன்.

வள்ளி ஆச்சி கதவைத்திறந்து “என்ன தம்பி?” என்று கேட்டாள்.

“வெளியில் வந்து பாருங்கள்.”

அவளின் அழுகுரல் மீண்டும் ஒலித்தது. “இதுதான் நாள் போல தம்பி! என்ன செய்யிறது. ஆகப்பத்திரிக்குக்கொண்டு போக வேணும். மழைவிட்ட இடைவெளியை நிரப்ப வேகமாகப் பெய்தது. இந்த மழையில் எங்கை போறது?”

அவள் அருகில் வந்த வள்ளி ஆச்சி அவளை நன்றாக ஊடுருவிப்பார்த்தாள். “தம்பி கனநேரம்

ஆகாது போல பன்னீர்க்குடம் உடைஞ்சிற்றது. தூக்கு முதல். வீட்டுக்குள்ள கொண்டு போவம்.”

எத்தனை பிள்ளைகளைப் பெற்ற அனுபவம் அவளுக்கு. “விட்டமென்றால் இரண்டு பேரையும் காப்பாற்ற முடியாது.”

அவளைத் தொட்டபோது உடல் அனலாகக் கொதித்தது. மழையில் நன்றாகவே நனைந்து விட்டாள். ‘எப்படி வந்தாள்? அதுவும் என்னைத் தேடித்தானே அடைக்கலமாக’ எனக்கு அழுகை வந்துவிடும்போல இருந்தது. அவள் உடலில் நடுக்கம். காய்ச்சல் வந்திற்றுது.

வள்ளி ஆச்சி சுறு, சுறுப்பாக இயங்கினாள். அவள் தலையைத் துடைத்து சேலையைக் கழற்ற முற்பட்டபோது நான் வெளியில் வந்தேன். எனக்கு வெளியில் நிற்கமுடியவில்லை. பிரசவ வேதனையின் கொடுமையைச் சற்று நேரத்திற்குள் அந்தப் பைத்தியம் பெண் மூலம் நான் அறிந்து கொண்டேன். ‘பாவம் இந்தப் பெண். யார் பெற்ற பெண்ணோ! எந்தப்பாவி துடியாய் துடித்து இவளைப் பெற்றாளோ! வாழ்க்கையில் எத்தனை துன்பங்களை இவள் அனுபவித்திருப்பாள்!’

மழையின் வேகம், அதிகரிப்பதும் குறைவதுமாக இருந்தது. குளிக்காற்று, இடைக்கிடை மின்னலுடன் கூடிய இடிமுழக்கம். நந்திக்கடல் நிரம்பியிருக்கும். அதனையும் நான் நினைக்கத்தவறவில்லை.

வீட்டிற்குள் அந்த அழகுரல் சத்தம். வெளியில் வள்ளி ஆச்சி வந்தாள். “தம்பி, பிள்ளை பிறக்கப்போகுது. கொஞ்சநேரத்திற்குள் பிறக்கும். காய்ச்சல் வந்திற்றுது. எங்கேயோ! நல்லா நனைஞ்சு போறீள். சன்னியாக்காமல் இருந்தால் பரவாயில்லை. என்ன நடக்கப் போகுதோ! தெரியவில்லை. ஆசுப்பத்திரிக்குக் கொண்டுபோவதற்குள் குழந்தை பிறந்திடும்.”

தனக்கொருமகள் இருந்தால் இந்த நிலமையில் எப்படி நடந்து கொள்வாளோ! அந்தப் பரிஷுடன் அவள் நடந்துக்கொண்டாள்.

“கொஞ்சம் இரு.”

அவசரமாக அவள் தனது வீட்டிற்குள் புகுந்து பழந்துணியுடன் வெளியில் வந்தாள். கையில் ஒரு அரிக்கண் லாம்பு. கறண்ட இல்லாததுக்குத் துணையாக இருக்கும். கடையின்பின் பகுதியில் பாயில் ருணியைப் பிரசவத்திற்காகப் படுக்க வைத்திருந்தாள். எனக்கு அவளைப் பார்க்கவேண்டும் போல் இருந்தது. மடார் என்று ஒரு சத்தம். வீதியின் மற்றப்பகுதியில் நின்ற ஆலமரத்தின் கிளையொன்று அடித்த காற்றில் முறிந்து விழுந்தது.

இன்னும் அவள் வேதனையில் குழறிக் கொண்டிருந்தாள். எட்டிப்பார்த்த போது என்னால் நம்பவே முடியவில்லை. வள்ளி ஆச்சி அழகாக சத்தம் செய்து தனது சாறியையும் உடுத்துவிட்டிருந்தாள். அவள் முகத்தில் அந்தக்களைப்பிலும் ஒரு ஒளி

தெரிந்தது. வேதனை, முகத்தில் வேர்வைத்துளிகள். எனக்கு அங்கே நிற்பது சரியாகப் படவில்லை.

மருத்துவ தாதிக்குரிய கடமைகளைத் தனது அனுபவத்தின் மூலம் அவசரமாகச் செய்து கொண்டிருந்தாள் வள்ளி ஆச்சி.

“தம்பி கொஞ்சம் சுடுதண்ணீர் தந்தால் பரவாயில்லை.”

அவசரமாக அடுப்பை மூட்டி சுடுதண்ணீரைக் கொடுத்தேன். வள்ளி ஆச்சியைப் பார்க்க பெருமையாக இருந்தது. ‘அனுபவத்தின் கடமைகள் இதயத்தில் இரக்கம். தாய்க்குரிய தன்மைகள்!’ மனதிற்குள் வாழ்த்திக்கொண்டேன்.

அவள் வீரிட்டு அஜ்ஜரினாள். நான் வெளியில் வந்தேன். ‘சில வேளைகளில் இந்தக் குழந்தைப் பேற்றுடன் பைத்தியம் தெளிந்துவிடுமோ’ இப்படியொரு காட்சி பல திரைப்படங்களில் நான் பார்த்திருக்கிறேன் ‘கடவுளே அப்படி நடந்துவிட வேண்டும்.’

இடி முழக்கத்துடன் மழை, நல்ல காற்று. இப்படிக்காட்சிகள் திரைப்படங்களில் அமைத்திருப்பார்கள். அந்த நேரத்தில் அவசரப் பிரசவம். கதாநாயகன் மழையில் நனைந்து கொண்டிருப்பான். யாராவது கதாநாயகியைப் பிரசவம் பார்ப்பார்கள். இந்த நெருக்கடியில்தான் குழந்தை பிறக்கும்.

இதே நிலையில் இன்று நானும். எனது உறவொன்றை உள்ளுக்குள் அமர்த்திவிட்டு அவள் மூலம் இந்த உலகத்திற்கு அறிமுகப்படுத்தவிருக்கும் புதிய உறவொன்றைப் பார்க்கின்ற ஆவல்! அந்தத் தவிப்பு! நான் வேறு எந்த சிந்தனையிலும் இல்லை..

அவள் படுத்திருந்த இடத்தில் அந்த ஒரு கட்டுப்பட்டிப்பூக்கள் மழையில் நனைந்து கொஞ்சம் உதிர்ந்து போய்க்கிடந்தன. அவற்றை எடுத்து அவள் பக்கத்தில் வைக்கவேண்டும் போல் இருந்தது. உள்ளுக்குள் என்ன நடக்கின்றதோ! என்கின்ற ஏக்கம்!

வள்ளி ஆச்சி நீண்ட நேரம் வெளியில் வரவில்லை. முன் கதவைத்திறந்து கல்லாவின் போத்தலுக்குள் கிடந்த ஒரு சுருட்டை எடுத்துக்கொண்டேன்! எப்போதும் நான் புகைப்பதில்லை. மனதில் சஞ்சலம் ஏற்படும் போது எப்போதாவது புகைப்பதுண்டு. சுருட்டை எடுத்துப் பற்ற வைத்துக்கொண்டு வெளியில் வந்தேன். வீரிட்டு அந்தச்சத்தம். இது அவளின் குரல் அல்ல. அந்தக் குழந்தையின் குரல். குழந்தை பிறந்திற்றுது என்பது மட்டும் தெரியும்.

மகிழ்ச்சி தாங்கவில்லை. ஏதோ! எனக்குப் பிறந்தது மாதிரி கொண்டாடவேண்டும் போல் இருந்தது. சிறிது நேரத்தில் வள்ளி ஆச்சி வெளியில் வந்தாள். வெற்றியின் களிப்பு அவள் முகத்தில் தெரிந்தது.

“தம்பி குழந்தை பிறந்திற்றுது, பெண் குழந்தை, ருணி அவள் கொஞ்சம் மயக்கம். நீ போய்ப்பாரன்.”

நான் அவசரமாக உள்ளுக்குள் சென்றேன். குழந்தையை அவள் பக்கத்தில் வளர்த்தியிருந்தாள். என்ன செய்வதென்று எனக்குத்தெரியவில்லை. மயக்கம் தெளிவதுபோல் அவள் கண்கள் சிறிது திறந்தன. அவள் கை ஒன்று அந்தக் குழந்தையின் தலையை வருடிக்கொண்டது.

நான் அவள் அருகில் சென்றேன். “ருணி” யென்றேன். அவள் என்னைப் பார்த்தாள், நன்றி சொல்வது போல்.

‘சிலவேளை பைத்தியம் இல்லாமல் போய்விட்டதோ.’ என்றுகூட நான் அந்தக்கணத்தில் நினைத்தேன்.

அவள் எதையோ சொல்லவாய் திறக்கிறாள். நான் நினைத்தது சரி. அவளுக்கு பைத்தியம் இல்லாமல் போய்விட்டது என்று வாய்விட்டுக் கூறவேண்டும் போல் இருந்தது.

“சொல்லு ருணி” யென்று குரல் கொடுத்தேன்.

எதையோ சொல்ல நினைத்தவள் சொல்லாமலே அவளது கண்கள் என்னைப் பார்த்தபடி நிலைகுத்தி நின்றன. எனக்கு விளங்கிவிட்டது அவள் போய்விட்டாள், இந்த உலகத்தை விட்டு. அவளது கைவிரல்கள் குழந்தையின் தலையில் வருடியபடி நின்றன.

“ஆச்சி!” யென்று அவசரமாகக் கூப்பிட்டேன். வள்ளி ஆச்சிக்கும் விளங்கிவிட்டது.

“தம்பி அந்தக் காய்ச்சல் வந்திருக்கக்கூடாது பாவம்.”

என்னை அறியாமலே என் கண்கள் ஈரமாயின. வெளியில் அவள் விட்டுவந்தபட்டிப் பூகட்டு. அவள் அருகில் வைத்தேன். அவள் நீண்டு படுத்திருந்தாள். அமைதியாக, அழகாகத் தூங்குவதுபோல், என்னை மட்டும் அவள் விழிகளில், எந்த உறவில் எடுத்துக்கொண்டாள்.

இன்னும் அவள் கண்கள் விழித்தபடியே. அந்தக்கண்களைப் பார்க்கவேண்டும் போல் எனக்குத் தோன்றுகின்றது.

வள்ளி ஆச்சி மெதுவாக அவள் கண்களை மூடிவிட்டாள். குழந்தையைக் கையில் எடுத்தேன். தேடுவாரற்ற பட்டிமரம். ஒரு காலத்தில் இருந்த இடம் தெரியாமலே மறைந்து விடும்.

“ஆச்சி இந்தக்குழந்தையை நானே வளர்க்கப் போகிறேன்.”

அடிகிறேன். அவளுக்காகவா தெரியவில்லை. “ஏய் ருணா, நீ போய் விட்டாய்! இந்தக் குழந்தையை நான் வளர்த்து ஆளாக்குவேன். இது பட்டிப்பூவல்ல ரோஜா”

மனதிற்குள் முடி வெடுத்தேன். வள்ளி ஆச்சி குழந்தையை வாங்கிக்கொண்டாள்.

“அனலாகக் கொதிக்கிது தம்பி. இதுக்கும் காய்ச்சல் வந்திற்று. இதை ஒருக்கா பிடி”யென்றவள் குழந்தையை என் கையில் தந்தாள். பட்டிமரத்தில் பிறந்தது பட்டிப்பூதான், றோஜாவாக முடியாது என்பதுபோல் குழந்தை அசைவற்றுக் கிடந்தது.

“எல்லாம் முடிஞ்சப்போச்சு. தம்பி இரண்டும் போய்ச்சேர்ந்திற்றுதுகள்.”

வள்ளி ஆச்சி வெளியில் போனவள், “தம்பி மழையும் விட்டிட்டு” என்றாள்.

அவள் போய் விட்டாள். நான்? அசைவற்று நிற்கிறேன்!

“சுரப்பிடாமல் கிடந்தால் போல எல்லாப் பிரச்சனையும் முடிந்திடாது. பேசாமல் எழும்பிச் சாப்பிடு.”

“என்னண்டக்கா சாப்பிடுவது? மனம் வருமே.”

“இவன் இப்படிச்செய்வான் என்று கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்கவில்லை. பொத்திப் பொத்தி வளர்த்து கடைசியில் பார்த்தியளே அக்கா. நாலு சனத்திற்கு முன்றலை, முழிக்கேலாமல் பண்ணிப்போட்டான்.”

“கொஞ்சப்பொறு நான் போய்க் கதைச்சுப் பார்க்கிறேன். அநேகமாக என்று சொல்லைக் கேட்பாள் என்று நினைக்கிறேன்.”

“அவளோ! நீ நினைக்கிற மஞ்சு மாதிரி இல்லை. அவள் எங்களை நேரில் பார்த்துக் கதைக்க மாட்டாள்.”

“இப்ப என்ற முடிவு இதுதான். நான் எனிமேல் உங்களோட வாற மாதிரி இல்லை.”

அவளுக்கு ஆத்திரத்துடன் அழுகையும் சேர்ந்து கொண்டது.

“எல்லாம் நீங்கள் கொடுத்த செல்லம் தான். குமர்ப்பிள்ளையென்றால் அதுக்கேற்ற மாதிரி வளர்த்திருக்க வேண்டும்.”

“அதுக்காக நாள் முழுக்க அடைகாக்க வேண்டுமே!”

“ஆரக்கா இதை எதிர்பார்த்தது. காதல் கத்திரிக்காய் என்றாலே எரிஞ்சு விழுவாள். அவள் நெருப்பு அந்த மனுசன் நெடுக அப்படித்தான் சொல்லும். இப்ப வேலைக்குப் போகேலாமல், வீட்டுக்குள்ள இருந்து நினைச்சு நினைச்சு வாடுது.”

கனகா அழுத போது லதாவால் தாங்க முடியவில்லை. ஒரேமகள் நேற்று முன்தினம் அந்தப் பெடியனோடை ஓடிவிட்டாள். “ஒருத்தருக்கும் சொல்லோல்லை அக்கா. எங்கடை குடும்பத்தில் நீங்களும் ஒருத்தி மாதிரி. நீங்கள் வந்து கதைச்சால் கேட்பாள் என்று ஒரு நப்பாசை. அதுதான் உங்களுக்கு மட்டும் ரெலிபோன் அடிச்சனான்.

“லதா கனகாவின் உறவுதான். கொஞ்சம் தூரத்து உறவு. ஊரில் இருந்ததைவிட அவர்களின் உறவில் இங்குதான் கொஞ்சம் நெருக்கம் அதிகம் குடும்பத்தில்

என்ன நிகழ்ச்சிகள் என்றாலும் இரண்டு குடும்பமும் சங்கமமாகிவிடும். சின்னச்சின்ன பிரச்சனைகள் என்றாலும் ஒருவருக்கொருவர் பரிமாறித் தீர்த்துக் கொள்ளுவார்கள்.

கனகாவின் கணவன் மோகன் ஊரில் பள்ளிக்கூட வாத்தியார். புதுமையானவர். தானுண்டு. தனது வேலையுண்டு என்று இருப்பவர். ஆனாலும் முற்போக்குச் சிந்தனைகளில் நாட்டம் உள்ளவர். சமுதாய மாற்றங்கள், இனத்தின் விடிவு இவற்றில் தீவிர கவனம் செலுத்துவதில் ஆர்வம் அதிகம். அடுத்தவீட்டுப் பிரச்சனையில் அவர் இதுவரை தலையிட்டதே கிடையாது. கனகா வேறு யார் வீட்டுப் பிரச்சனை பற்றி வீட்டில் பிரஸ்த்தாபிக்கும் போது அவருக்கு அவ்வளவு நாட்டம் இருக்காது. “இது நமக்குத் தேவையில்லாத பிரச்சனை கனகா. இதை மேற்கொண்டு பேச வேண்டாம். எங்களுக்கும் குடும்பம் இருக்கு. இரண்டு பிள்ளைகள். அடுத்தவர் பிரச்சனை நமக்கெதற்கு?” என்று கண்டிப்பாகக் சொல்லிவிடுவார்.

அவர்கள் நாட்டில் இருந்து ஜேர்மனிக்கு வந்து 15 வருடங்களுக்கு மேல். ஊரில் இருந்து வரும் போது மஞ்சுக்கு 3 வயது. இப்போது அவளுக்குப் பதினெட்டு வயது. இரண்டாவது மகன் தனம், இங்குதான் பிறந்தான். அவனுக்கும் 15 வயதாகின்றது. “நீங்கள் மாத்திரம் போங்கள். நாங்கள் அப்பா, அம்மாவுக்கு உதவியாக இருக்கிறம்” என்று கனகா பலமுறை கூறிய போதும் மோகன் அதை விரும்பவில்லை.

“போனால் எல்லோரும் போவம். நான்மட்டும் போகேல்லை.” மறுத்தபோது கனகாவால் தட்ட முடியவில்லை. மூவருமாக வெளிக்கிட்டு வந்து 15 வருடங்கள் இந்தா, அந்தா என்று போய்விட்டது.

“ஆரம்பித்தில் மோகனுக்கும் கனகாவுக்கும் இந்த நாட்டு வாழ்க்கையில் அவ்வளவாக விருப்பமில்லை. “என்ன வாழ்க்கையிங்கே. இயந்திரங்கள் போலே! மூச்சுவிடக்கூட நேரம் வருவதில்லை என்று அலுத்துக் கொள்வது வழக்கமாக இருந்தது. இப்படியே சொல்லிச் சொல்லி காலங்கள் போய்விட்டது.

பிள்ளைகள் வளரும்போது எதிர் காலவாழ்க்கையின் அச்சுறுத்தல்கள் இருவரையுமே பாதித்தது. “என்ன செய்வது நம் நாடு போலவருமா? கலாச்சாரம், பண்பாடு, மதம் என்றெல்லாம் முற்றிலும் மாறுபட்ட சூழ்நிலை. பிள்ளைகளைக் கண்டித்து வளர் பதிலும் கடினம். அவர்களும் வீட்டுக்குள்ளே முடங்கிக்கிடந்து ரிவியைப்பார்ப் பதில்தான் காலம் போகிறது. இந்தக் கவலைகள், தொடரும் பிரச்சனைகள். விடையேதும் காணமுடியாமல் இருவருமே தவித்தார்கள்.

இத்தனைக்கும் மோகனும், கனகாகவும் காதல் திருமணம் செய்தவர்கள். கனகாவின் வீடு வற்றாப்பளை. மோகனின் வீடு முள்ளியவளை. மோகன் வித்தியானந்தக் கல்லூரியில் படிக்கின்ற நேரத்தில் கனகாவும் வித்தியானந்தக் கல்லூரியில் படிக்கவருவாள். மூன்று வகுப்பு வித்தியாசம். இருந்தாலும் இருவருமே சொந்தக்காரர்கள். மோகன் படிப்பில் படுகட்டி.

ஏ.எல் படிக்கின்ற காலத்திலேயே ரியூட்டறி நடாத்தி குறைந்த வகுப்பு மாணவர்களுக்குப் படிப்பித்து வந்தான் அந்த ரியூட்டறிக்குக் கனகாவும் படிக்க வருவாள்.

மோகன் படிக்கின்ற காலத்திலேயே பல மாணவிகளின் ஏக்கங்களுக்கு ஆளானவன். நடுத்தர உயரம். மாநிறம். சுருண்டகேசம். எப்போதும் சிரிப்பது போல் முகம். அடுக்கான அழகான வெண்ணிறப்பற்கள். பார்த்தவுடன் அவன்மீது அனைவர்க்கும் ஒரு பிடிப்பு ஏற்படும். அதிகம் பேச மாட்டான். இந்தக் கவர்ச்சி கனகாவிற்கு அவன்மீது காதலை வளர்த்திருந்தது. வீட்டில் சண்டை பிடித்து அவனது ரியூட்டரியில் சேர்ந்து கொண்டாள். பிறகென்ன படிப்பு ஒரு புறம் அவன் காதல் முதிர்ச்சி மறுபுறம். மேசையில் படுத்தபடியே அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பாள்.

ஆரம்பத்தில், மோகனுக்கு விளங்கவில்லை. நாட்கள் செல்லச் செல்ல அவனுக்கு விளங்கிவிட்டது. அவளே! அவனுக்கு விளங்க வைத்தாள். மௌனச் சாமி கனகாவிடம் மாட்டி விட்டதை இப்போதும் கனகா நினைத்துச் சிரிப்பாள்.

அவள் தன் விருப்பத்தைச் சொன்ன போது, அவன் உடல் நடுங்கியதை அவள் இன்னும் மறக்கவில்லை, “கனகா இது தப்பு. எங்களுக்கு இது பற்றிச் சிந்திப்பதற்கு வயது போதாது. என்னுடைய எதிர் காலத்தைப்பற்றி நான் எவ்வளவோ கனவு கண்டு! வாழுகிறேன். அந்தக் காலம் எப்போது வருமோ! அதன்பிறகு யோசிப்பம்”

“இருந்தாலும் கனகாமீதும் மோகனுக்கு உள்ளூர் விருப்பம் இருந்தது. அவள் கூறிவிட்ட அந்தச் சின்னக்கீறல், பெரிதாகி உடைப்பெடுத்துவிடும் போல்! அவள் தப்பித்தவறி நியூட்டறிக்கு வரவிட்டால், அவனுக்கு ஏதோ! மாதிரி இருக்கும். படிப்பிப்பதற்குக் கூட மனம்வருவதில்லை.

கனகா பொதுநிறம் தான். வட்டமான முகம். துரு, துரு சென்று கண்கள். சப்பையும் இல்லாமல், கூராகவும் இல்லாமல் அந்தமூக்கு தெத்திப்பல்வு. எப்போதும் கல,கல வென்று சிரித்துப் பேசும் சுபாவம். இவை மோகனுக்கும் விருப்பம் வரும் காரணங்கள். கொஞ்சம் குண்டு மாதிரி. ஆனால் குண்டில்லை. எப்போதும் மஞ்சள் கலந்த உடுப்புக்களைத்தான் விரும்பி அணிவாள். அ அவளுக்கு அழகாகவே இருக்கும். கொஞ்சம் வசதியான குடும்பம். வந்திருப்பனையில் இருந்து முல்லைத் தீவுக்குப் போகும் அந்தப் பாதையில் அவர்களுக்கு ஒரு வயல்காணி. வருடத்தில் மூன்றுபோகவிளைச்சல். மேற்கே அமைந்திருந்த ஊற்றங்கரைக்கேணியிலிருந்து வற்றாது ஊற்றெடுக்கும் நீர், அந்த சின்னக்கேணி. அதிலிருந்து பாயும் நீர், பல நூறு ஏக்கர் வயல்காணிகளுக்கு வளம் சேர்த்திருந்தது. அதில் 15 ஏக்கர் காணிக்குப் சொந்தக்காரியாகக் கனகா இருந்தாள். இரண்டு அண்ணன்மாருக்கு அவள் தங்கை.

மோகன் அந்த அளவிற்கு வசதியானவன் அல்ல. சகோதர சகோதரிகளும் நிறையவே. அவன்தான் மூத்தவன். அவனது படிப்பிற்கு அவனே செலவழித்தான். நியூட்டறியில் இருந்து கிடைக்கும் வருமானம் அவனது படிப்புச் செலவுக்கு உதவியது.

மோகனின் பதிலால் கனகா சோர்ந்துவிடவில்லை. வேண்டுமென்றே சந்தேகங்கள் வருவதுபோல் கேள்விகள் கேட்பாள். ஒருநாள் முன்னியவளையிலிருந்து வற்றாப்பளை ஊடாக முல்லைத்தீவுக்குப் போகின்ற பஸ்தண்ணீருற்றில் பழுதடைந்துவிட்டது. மாலை 5 மணியாகியும் பஸ்வரவில்லை. அந்தப் பிரதான பாதையில் தான் ரியூட்டறி இருந்தது. அதற்கு முன்னால் பஸ் நிற்கும். ரியூட்டறிமுடிந்து பிள்ளைகள் போய்விட்டார்கள். கனகா மட்டும் தனியாக இருந்தாள்.

“மாஸ்ரர்”

அவள் அப்படித்தான் அவனைக் கூப்பிடுவாள். “பஸ்சில்லைப்போல நல்ல சந்தர்ப்பம். இரண்டு பேரும் தனிமையில் எனக்கெண்டால் சம்மதம். நீங்கள் என்ன செய்தாலும் பரவாயில்லை.”

அவள் குறும்பாகக் கதைத்தது மோகனுக்குப் பயமாக இருந்தது. உள்ளுக்குள் விருப்பத்தைச் சுழப்பவனுக்கு அவளின் இந்தப் பேச்சு உடலில் உணர்வை ஏற்படுத்தியது. அவனது முகத்தில் அந்த மாற்றத்தை கனகா எதிர்பார்க்கவும் இல்லை.

“என்ன மாஸ்ரர். பொய் சொல்லாதையுங்கோ, நீங்களும் என்னை விரும்புகிறியன் போல. உங்கள் முகத்தில் அசடு வழியுது.”

அவள் அருகில் வந்து அவளது கையைத் தொட்டபோது அவள் சற்றும் எதிர்பார்க்கவேயில்லை. மறிக்கவும் இல்லை. அப்படியே கட்டிப்பிடித்து முத்தமிடுவாள்? என்பதுபோல் முகம் சிவக்க அவனைப்

பார்த்தான். அந்தக் குறும்பு அவனை விட்டு வெகுதூரம் போய்விட்டது. அந்த வயதுக்கேற்ற பெண்ணுக்குரிய தன்மைகள் அவனை அணைத்துக்கொண்டன. உடலில் சின்னதாக உதறல் எடுத்தது.

“மாஸ்ரர்” என்று மீண்டும் குரல் கொடுத்தபோது மோகன் சுயநினைவுக்கு வந்தான். சடாறென கைகளை எடுத்துக்கொண்டான். “சொறி”யென்று சொல்லிவிட்டு அவள் முகத்தையே திரும்பிப் பார்க்கக் கூச்சப்பட்டவனாய் வெளியில் வந்தான்.

அவளுக்கு எல்லாம் விளங்கிவிட்டது. ‘என்மீது எவ்வளவு ஆசைகள்! ஊமைச்சாமி எதையும் சொல்லாது.’

அவளின் நீண்ட நாள் ஆசை நிறைவேறிவிட்டது என்று மகிழ்ச்சி.

மறுநாள் வகுப்புக்கு வந்த வேளையில் மோகன் முகத்தைப் பார்க்கவேயில்லை. ‘ஏன்? நான் இப்படி மாறினேன். அவள் என்னை சீண்டிவிட்டு வேடிக்கை பார்க்கின்றாளா?’ நான் அப்படி நடந்திருக்கவே கூடாது தன்னைத்தானே பேசிக்கொண்டான்.

கனகாவோ ‘என்னை இவன் புரிந்து கொண்டதேபோதும்’ வாழ்ந்தால் இவளுடன்தான் வாழ்வது என்று மனதில் வரித்துக்கொண்டவனாக, அன்று நடந்த நிகழ்ச்சிக்காகச் சந்தோசப்பட்டான்.

எல்லோரும் விடைபெற்ற போது அவள் மட்டும் போவது போல் பாசாங்கு செய்துவிட்டு திரும்பவும் வந்தாள். “என்ன மாஸ்ரர், இரவு நித்திரை வந்திருக்காதே எனக்கும்தான்.”

“கனகா, பிளீஸ், என்னை மன்னித்து விடுங்கள்.”

“நேற்று நடந்த நிகழ்ச்சிக்காக நான் வெட்கப்படுகிறேன்.”

“ஏன்? எதற்கு?”

அவள் சாதாரணமாகவே கேட்டாள்.

“இதற்காகத்தானே நான் இத்தனை நாட்கள் காத்திருந்தேன். என் மீது எவ்வளவு ஆசை வைத்திருக்கிறீர்கள்! உங்களை காதலிக்கத் தொடங்கி எத்தனை நாட்கள். அதற்கு நேற்றைய தினம் தான் பதில் கிடைத்தது. சந்தோசம். என் காதலை ஏற்றுக்கொண்டதாகவே நினைக்கிறேன். எனி நான் ரியூட்டரிக்கு வரவேண்டுமென்னிகின்ற அவசியம் இல்லை. உங்கள் லட்சியம் ஈடேறும்வரை நான் பொறுத்திருப்பேன். அதற்குப்பிறகு உங்கள் இஸ்டம். இந்தக்கனகா என்றும் உங்களுக்காகத்தான்.”

அவன் அவளைப் பேசவிடவேயில்லை. “கனகா! சொல்லுவதைக் கேளுங்கள். எவ்வளவு காலம் எனக்காகக் காத்திருப்பது? எனக்கு இரண்டு தங்கைகள். இரண்டு தம்பிமார். இவர்களின் எதிர்கால வாழ்க்கை என்னை நம்பித்தான். எனிப்படித்து உத்தியோகம் பார்த்து...”

“அதற்கு நான் தடையாக இருக்கமாட்டேன். நீங்கள் என்னை மறக்கவும் மாட்டீர்கள். அந்த நம்பிக்கை எனக்கு நிறையவே இருக்கிறது. நான் இங்கு தொடர்ந்து வருவதால் உங்கள் இலட்சியங்களுக்குத் தடைகள் ஏற்படலாம். இதை நான் உணருகிறேன்.”

“அதற்காக நீங்கள் வராமல் விடவேண்டாம். நீங்களும் தொடர்ந்து படிக்கவேண்டும்.”

மோகன் சொன்னபோது கனகாவுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. வராமல் விட்டிடாதையென்று கெஞ்சுவதுபோல் அந்த முகபாவம் இருந்தது.

“இல்லை மாஸ்ரர், எனக்கும் அந்த தைரியம் இல்லை. உங்கள்மீது வைத்திருக்கும் அன்பினால் என்னையே நான் இழந்திருவேன் என்கின்ற பயம் எனக்கிருக்கிறது. உங்களின் ஆசையை நேற்றைய தினமே பார்த்துவிட்டேன்.” அவள் கிண்டலாகச் சொன்னபோது அவன் ஆமோதிப்பதுபோல் வெட்கப்பட்டான்.

“இங்கே தொடர்ந்து நான் வந்தால் நம்ம இலட்சியம் வெகுவிரைவில் குழந்தையைக் கொஞ்சுவதாகத்தான் இருக்கும். அதற்காக நான் சந்திக்காமல் இருக்கமாட்டேன். நீங்களும் என்னைச் சந்திக்காமல் இருக்கமாட்டீர்கள் என்ற நம்பிக்கையும் இருக்கிறது இது பிரிவல்ல. நிரந்தர உறவுக்கான தொடக்கம்.”

அவள் விடைபெற்ற போது அவன் அவளையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றான்.

“எனி எப்படி நான் இந்த ரியூட்டறியில் அவள் இல்லாமல் படிப்பிப்பது?” என்ற கேள்விகள் அவன் மனதைக்குடைய ஆரம்பித்தன. காலப்போக்கில் எல்லாமே, கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மாற்றங்கள்.

அவன் எதிர்டார்த்திருந்தபடி பல்கலைக்கழக அனுமதியும் கிடைத்தது. இருவருமே எப்போதாவது சந்தித்துக்கொள்வதுண்டு. அவள் கூட, ஏ.எஸ் பரீட்சை எடுத்திருந்தாள்.

“எனக்கும் கம்பஸ் கிடைக்கவேண்டுமென்று நான் நினைக்கவில்லை. படிக்கவேண்டும் உங்களுக்குச் சளைத்தவள் அல்ல என்கிறதுபோல்.”

அவள் கிண்டலாகச் சொல்லிக்கொள்ளுவாள். அவன் ஆசையாய் அவளிடம் கடிந்துகொள்ளுவான்.

அன்று மாலை அவள் காட்டு விநாயகர் கோவிலுக்குத் தாயுடன் வந்திருந்தாள். அவள் இன்று வருவதாக ஏற்கனவே அறிவித்திருந்தாள்.

“சந்திக்கும்போது ஒரு சந்தோசமான விசயத்தைச் சொல்லிறன். தங்கச்சியாட்களையும் கூட்டிக்கொண்டு நீங்களும் கோவிலுக்கு வாங்கோ!” அவள் சொன்னபடியே அவனும் தங்கச்சியாட்களுடன் கோவிலுக்குப் போயிருந்தான்.

அன்று கனகா எவ்வளவு அழகாக இருந்தாள். மஞ்சள் கலரில் அந்தத் துண்டுத்தாவணி. நெற்றியில் ஒற்றைத் திருநீறு, தலை நிறையக் கனகாம்பரம். இந்த

உடுப்பில் எவ்வளவு அழகு. நேரே சொல்லவேண்டும் என்கின்ற மோகனின் துடிப்பு. என்ன செய்வது? அவள் அருகில் அம்மா இருந்தாள்.

பூசை முடிந்ததும், “மாஸ்ரர் எப்படி இருக்கிறியன்?” அவள் அருகில் வந்து கேட்டபோது அவன் அசந்துபோனான். “மோகன், உங்களுக்கு பல்கலைக்கழக அனுமதி கிடைச்சிருக்காம். நீங்கள் அங்காலைப் பக்கம் வாறதை அடியோடை விட்டிட்டியன். போன் வற்றாப்பனைப் பொங்கலுக்கு வந்தது.”

“நீங்கள் ஏதோ! அடிக்கடி வாறது மாதிரி. வாங்க வீட்டையெயிற்றுபோவோம்.”

மோகன்தான் கேட்டான்.

“பிறகு ஒரு நாளைக்கு வாறம். இந்தக்குமரியைப் பொண்ணுகேட்டு” என்று கனகாவின் தாய் மோகனின் தங்கை ஈசாவைப் பார்த்து சொன்னபோது, ஈசா திரு திருவென்று விழித்தாள்.

மோகன் எதுவும் தெரியாமல் கனகாவைப் பார்த்தான். இதெல்லாம் நம்மவேலைதான் ஐயா என்பதுபோல் அவள் ஒரு சிரிப்புச் சிரித்தாள். “அடிகளளி, எல்லாம் உன்னுடைய வேலைதானா?” என்று மனதுக்குள் ஆசையாகத் திட்டிக்கொண்டான்.

அவன் பல்கலைக்கழகம் போயிருந்தான். வீட்டிலிருந்து கடிதம் வந்திருந்தது. “தம்பி, ஈசாவுக்குத் திருமணம் பேசி முற்றாகிவிட்டது. சீதனம் ஒன்றும்

தேவையில்லை. அவர்கள் அதை விரும்பவும் இல்லை. அவர்கள் மகள் கனகாவுக்கு உன்னை மாற்றுச் சம்பந்தமாகக்கேட்கினம். கனகாவுக்கு பூரண சம்மதம் என்று தங்கச்சியாட்களுக்கு உனக்குக் கடிதம் எழுதும்போது எழுதச் சொன்னாளாம்.”

கரும்புதின்னக் கூலியா? எல்லாமே சிறப்பாக முடிந்திருந்தது அனைத்தும் கனகாவின் தாய் அறுக்கல்தான்.

அவன் படித்த பாடசாலையிலேயே அவனுக்கு வாத்தியார் வேலை. மாலை நேரங்களில் ரியூட்டறி வகுப்பு. மச்சான், மாமா, மாமி எல்லோரும் நல்ல மதிப்பு வைத்திருந்தார்கள். கனகா ஒரு வருடத்திலேயே தனது இலட்சியத்தை அடைந்தாள். அதுதான் மஞ்சு பிறந்தது. அப்போதுதான் விடுதலை இயக்கங்கள் வளர்ந்த நேரம். துண்டு பிரசுரங்கள், இளைஞர்களைச் சேர்த்தல் போன்ற நடவடிக்கைகள். சந்தேகத்தின் பேரில் பல இளைஞர்கள் இராணுவத்தால் கைது செய்யப்பட்டு சித்திரவதை செய்யப்பட்டார்கள்.

அவர்களின் அன்பான மகிழ்ச்சியான வாழ்க்கையில் அது நடந்தது. மோகனம் இயக்கங்களுக்கு ஆட்சேர்த்து அனுப்புவதாகச் சந்தேகித்த இராணுவம். இரவு படுக்கையில் வைத்து கைது செய்தது. அந்த நிகழ்ச்சியைக் கனகா இப்போது நினைத்தாலும் தலையைச் சுற்றிக்கொண்டு வரும்.

‘எத்தனை சித்திரவதைகளை இந்த மனுசன், அனுபவிச்சது’ முல்லைத்தீவு இராணுவமுகாமில்

தலைகீழாகக் கட்டிப்போட்டு அடித்தார்களாம் பிறகு வவுனியா முகாமுக்கு. பல நாட்கள் பச்சைத் தண்ணீர் கூட பல்லில் படாமல் கனகா பட்ட வேதனைகள், 15-16 நாளைக்குப் பிறகு நடக்கேலாமல் மோகன் விடுதலையாகி வீட்டிற்கு வந்தான். எத்தனை பேரைப்பிடித்து அலுவல் பார்த்து, எவ்வளவு காக செலவு! அதன் பிறகுதான் வெளிநாட்டுக்குப்போவது என்கிற முடிவு. உறவுகளை விட்டு வரும்போது துடித்த துடிப்புக்கள்!

ஜேர்மனியில் வந்து இறங்கியதும் முற்றிலும் மாறுபட்ட புதிய வாழ்க்கை. குளிர் உடலை விரைக்க வைத்தது. ஏன்? இங்கே வந்தோம். திரும்பிப்போய் அங்கேயே வாழலாம். அங்குள்ள நிலைமைகள் மோகனுக்கு நடந்த அந்த கொடுமையான சம்பவங்கள் அந்த நினைவை அடியோடு மாற்றியிருந்தது. ஜேர்மனியில் எத்தனை இடங்களில் மாறியிருக்க வேண்டிய நிலைமை. புரியாத பாஷை. ஜேர்மன் நாட்டுப்பாசையைப் படிக்காமல் எதுவும் செய்யமுடியாது என்கின்ற நிலை வந்தபோது பாசையைப் படிப்பதில் அதிக கவனம் செலுத்தினான். வந்து ஐந்து வருடங்கள். வேலை செய்வதற்குக்கூட அனுமதி வழங்கப்படவில்லை. வேலை தேடுவதும், கிடைத்தவேலைக்கு அனுமதி மறுக்கப்பட்டதும் மனச்சோர்வை ஏற்படுத்தியிருந்தது. ஊரில் இருந்துவிடும் கடிதம் இதயத்தை உறைய வைத்தன. அகதிகளாக நம்மவர்கள் நாட்டைவிட்டு வெளியேறி, ஜேர்மன், பிரான்ஸ், லண்டன், கனடா, கொல்லண்ட் என்று பெருமளவில் குவியத் தொடங்கினார்கள்.

இந்தக்காலக் கட்டத்தில்தான் மோகனின் அகதி விண்ணப்பம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு வேலை செய்வதற்கும் அனுமதி வழங்கப்பட்டது. சும்மா இருந்தபோது படித்தப்படிப்பு அவனுக்குக் கைகொடுத்தது. வயோதியர் முகாமில் நல்ல வேலை அவர்களைப் பராமரித்து உதவிகள் வழங்குவது. அதில் அவனுக்குத் திருப்தி. வயோதிய காலத்தில் தாய் தந்தையைப் பார்ப்பதுபோல் ஆரம்பத்தில் அவன் மட்டும் வேலை செய்தான். பிறகு ஏனைய நம்மவர்கள் தனம் பிறந்து படிக்க ஆரம்பித்த போது, கனகாவுக்கும் வேலை கிடைத்தது. அவள் பகுதி நேரத்தில் மாத்திரம் வேலை செய்தாள்.

கோப்லன்ஸ் அவர்கள் வாழ்ந்த இடத்தின் பெயர். இயற்கையின் அழகு அங்குதான். மலைமுகடுகள். அதற்குக்கீழ் வளைந்து ஓடும் நதி. திராட்சைத் தோட்டங்கள். வெய்யில் காலத்திலும் சரி, பனிக்காலத்திலும் சரி, மிகவும் அழகாகவே இருக்கும். ஏராளமான சுற்றுலாப்பயணிகள் வருடந்தோறும் வந்துபோகும் கேந்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. மோகனாகவே இந்த இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்திருந்தான்.

மஞ்சு நல்ல கெட்டிக்காரி. படிக்கின்ற பாடசாலை மாணவர்களில் அதிக மதிப்பெண் பெறுபவள். பாடசாலையால், பெற்றோர்களை அழைத்து பாராட்டும்போது, மோகனும் கனகாவும் பூரித்துப் போவார்கள். கொழு, கொழுவொன்று வளர்ந்து பருவத்தை அடைந்தபோது நாட்டின் நாகரீகம், கலச்சாரச் சீர்கேடு இவைகள் பிள்ளைகளின் எதிர்காலத்தைப் பாதித்துவிடும் என்கின்ற ஏக்கம் அவர்களுக்குள் எழுந்து விசுவரூபமெடுத்தது.

மூன்று வருடங்களுக்கு முன்தான் கோபாலன் வந்திருந்தான். 23 வயது. அவன் வந்த கதை கேட்டால் கண்ணீர் தான் வரும். எத்தனை முறை ஏஜென்சிக்கு காசு கட்டி, ஏமாந்து, மொஸ்க்கோவில் இருந்து திருப்பி அனுப்பி, இராணுவத்தால் கொழும்பில் வைத்துக்கைது செய்து, பல சித்திரவதைகளை அனுபவித்து மீண்டும் சோபியா, உக்கிராயன், செக்கோ என்று மாதக்கணக்கில் சாப்பாடு தண்ணீர் இல்லாமல், காட்டுக்குள் நடந்தது. வந்து, கிழக்கு ஜேர்மனியில் பிடிபட்டு திரும்ப செக்கோவுக்குப் போய் எலும்பும் தோலுமாக வந்து சேர்ந்தான். இவனோடு வந்தவர்களில் 4பெண்கள் ஆற்றைக் கடக்கும்போது, ஆற்றோடு போய்விட்டார்கள். அவன் வந்து மோகனுக்குத்தான். ரெலிபோன் எடுத்தான். ஏற்கனவே கோபாலனின் தகப்பன் நல்லான் கொழும்பில் நின்று ரெலிபோன் கதைக்கும்போது “ஐயா உங்களை நம்பித்தான் பிள்ளையை ஜேர்மனுக்கு அனுப்பிறன். அவனுக்கு உதவி செய்யுங்கோ.”

நல்லானும் முன்னியவனையைச் சேர்ந்தவன். மோகனாக்காளின் நீண்டகால குடிமை. சலவைத் தொழிலாளி. மோகனாக்காகளின் குடும்பத்திற்கு மாத்திரமில்லாமல் கனகாவுக்கும் நல்லானை நன்றாகத் தெரியும். அந்த வட்டாரத்துணிகளையும், நல்லானின் குடும்பம்தான் சலவை செய்வார்கள். இரண்டு குடும்பத்திலும் நல்லான் மதிப்பிற்குரியவன். வயதில் குறைந்தவர்கள் கூட நல்லானைப் பேர் சொல்லிக் கூப்பிடும்போது மோகன் மட்டும் அண்ணன் என்று மரியாதையாகக் கூப்பிடுவதுண்டு. “ஐயோ நீங்கள் போய் என்னை...?” அவன் தலையைச் சொறிந்தபோது, மோகன் “எங்கள் தலைமுறையோடாவது

இந்தச்சாதிக்கொடுமை ஒழிய வேண்டும். மனிதருக்கு, மனிதர் என்ன வேறுபாடு! எல்லாமே தொழில்தான். நம்ம துணிகளை நாங்கள் சலவை செய்யும்போது மட்டும், இந்தச்சாதி எங்கே? போகும்.

மதிக்கத் தெரிந்தபிள்ளே, நல்லானைமனது பாராட்டும். நல்லானுக்கு எட்டுப்பிள்ளைகள், மூத்தது நாலும் ஆண்கள். அடுத்தது நாலும் பெண்கள். கோபாலன் 4வது ஆண். மற்றைய மூவரும், பெண்களில் மூத்தவரும் திருணம் செய்துவிட்டார்கள். இந்தத்தகவலை மோகனுக்குக் கோபாலன் தான் சொன்னான். நாட்டுச் சூழ்நிலை, குடும்பத்தில் கஸ்ரமான நிலமை. “அப்பு எவ்வளவு காசைச் செலவளித்துப் போட்டார் பாவம். ஐயா! நீங்கள்தான் எனக்கு ஏதாவது உதவி செய்யவேண்டும்.”

அவன் மோகனை, “ஐயா!” என்று கூப்பிட்டது மோகனுக்கு ஏதோ மாதிரி இருந்தது. கனகம், பிள்ளைகள், இருக்கும்போது மனதுக்குக் கஸ்ரமாக இருந்தது.

“கோபால், பிள்ளைகளுக்கு நீ யார் என்பது தெரியவேண்டாம். ஏற்றத்தாழ்வுகள், சாதி வேறுபாடு எதுவும் அவர்களுக்குத் தெரியக்கூடாது என்பதில் நான் உறுதியாக இருக்கிறேன். இந்த ஐரோப்பிய வாழ்க்கையில் எல்லோருமே ஒன்றுதான். நாங்கள் வெளிநாட்டவர். நிறத்தால் கறுப்பு. இந்த நாட்டுவதிவிட அனுமதி பெற்றிருந்தால் போல. நாங்கள் அவர்களுக்கு நிகரானவர்கள் அல்ல. எப்போதும் வெளிநாட்டவர்தான். இவர்கள் வாழ்வில்,

நிராகரிக்கக்கூடிய கலாச்சாரம் இருப்பது உண்மையாயினும் பின்பற்றவேண்டிய விடையங்கள் நிறைய உண்டு. எல்லாரும் எல்லாத்தொழிலையும் செய்வார்கள். தொழிலில் வேறுபாடு கிடையாது. என்ன தொழிலுக்கும் தொழில் சம்பந்தமாக குறிப்பிட்ட காலம் படிக்கவேண்டும். இதனால் சாதி வேறுபாடு இல்லாமல் போய்விடுகிறது. இந்தச் சூழ்நிலையில்தான் நமது பிள்ளைகள் வளர்கிறார்கள். நீ தாராளமாகப் பழகலாம், எங்கள் குடும்பத்தில் ஒருவர் போல. நாளடைவில் உனக்கே இதன் உண்மை புரியும்.” மோகன் இதைச் சொன்னபோது கோபாலன் ஆச்சரியத்தால் மகிழ்ந்துபோனான். ‘அப்பு சொன்னது சரிதான்.’ அவனுக்கும் மோகனைத் தெரியும். சின்ன வயதில் பார்த்தது. இப்போது சற்று உடம்பு வைத்திருந்தது. நிதானமான போக்கு. அவனுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது.

கோபாலனுக்கு வேண்டிய உதவிகளை மோகனே செய்து கொடுத்திருந்தான். கார்பாட்ஸ் செய்திற தொழிலகத்தில் வேலையும் கிடைத்தது. ஓய்வு நேரங்களில் மோகனின் வீட்டிற்கு வந்துபோவான். மஞ்சவும், தனமும் அவனுடன் நல்லமாதிரிப் பழகுவார்கள். வந்த ஒருவருடத்திலேயே ஜேர்மன் பாசையை நன்றாகப் பேசக்கற்றுக்கொண்டான். ஒரு வருடகால வெளிநாட்டு வாழ்க்கை அவன் உருவத்தையும், மனத்தையும் மாற்றியிருந்தது.

மோகன், மகனுக்கும் மகளுக்கும் ஓய்வு நேரங்களில் தமிழ் படிப்பிக்கத்தவறுவதில்லை. ஊருக்குக் கடிதம் எழுதி சொந்தங்களை நினைவூட்டுவது எல்லாமே பிள்ளைகள்தான்.

தமிழ்ப்பத்திரிகைகள், பாரதியார் பாடல், பாரதிதாசன் பாடல்கள், திருக்குறள் விளக்கம் அனைத்தும் அத்துப்படி, ஒரு விசயத்தை விரிவாக தகப்பனுடன் விவாதிக்கின்ற அளவிற்கு அவள் தமிழ் அறிவு பெற்றவள். அந்த விடையத்தில் மோகனும் கனகாவும் கண்டிப்புடன் நடந்து கொண்டார்கள். “மண்” சஞ்சிகை நடாத்திய கவிதைப்போட்டியில் மஞ்சவுக்கு முதல் பரிசு கிடைத்தது. கோப்லன்ஸ் சிற்றியில் அதிக அளவில் நம்மவர்கள் இல்லையென்றாலும், மஞ்சுவின் வயதில் 15-20 பெண்கள் இருந்தார்கள். அனைவரும் ஒரே பாடசாலையில் தான் கல்வி கற்றார்கள். ஒரு சிலரைத்தவிர மற்றப்பெண்கள் பாராட்டக்கூடிய அளவிற்கு கல்வி அறிவு.

கோப்லன்ஸ் சிற்றியில் இருந்து 10 கிலோமீற்றர் தள்ளித்தான் லதா வாக்களின் வீடும் இருந்தது. அவர்களும் இந்த இடத்திற்கு வந்து 10 வருடங்களுக்கு மேல் இருக்கும். தாரத்து உறவு. ஒருவருக்கொருவர் உதவியாக. அவர்களுக்கும் இரண்டு பெண் பிள்ளைகள், மூத்தவள் காயத்திரி, மஞ்சுவின் வயது, அடுத்தவன் லட்சுமி 2 வயது இளமை.

கோபாலன் மோகனைத் தேடி வீட்டிற்கு வந்திருந்தான். அவனது முகம் வாடியிருந்தது. கனகம் எப்படியோ கண்டு பிடித்துவிட்டாள். “என்ன கோபால், முகம் அவ்வளவு நல்லாக இல்லை.”

“நாட்டை விட்டு வெளியேறச் சொல்லிக் கடிதம் வந்திருக்கு. என்ன செய்யிற தெண்டு தெரியேல்லை. லோயர் என்ன சொன்னவர்?” மோகன் தான் கேட்டான்.

“இப்ப இலங்கையாட்களுக்குக் கொஞ்சம் கஸ்ரமாம். எப்படியும் திருப்பி அனுப்பத்தான் பார்ப்பாங்கள் என்று சொல்லிறார்.”

பக்கத்து சிற்றியிலும் வேறை ஆட்களைப் பிடித்து அனுப்பியதாக மோகனும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறான்.

“அப்பு இதை அறிஞ்சால் உயிரை விட்டிடுவார்.”

“இது எத்தனையாவது தரம்?”

“இரண்டாந்தரமும் நிராகரிச்சுப் போட்டாங்கள். எங்கடை முதலாளியும் வந்து கதைச்சுப் பார்த்தவர் தாங்கள் ஒண்ணும் செய்யேலாது என்று கையை விரிச்சுப் போட்டாங்கள். 15 நாள் விசா சும்மா பேப்பரில அடிச்சுத் தந்திருக்கிறார்கள்.”

“மஞ்சவும், தனமும் மௌனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அவன் சொல்லும்போது கண்கள் கலங்கியதை இருவருமே கவனித்தார்கள். அவனைப் பார்க்கவே பாவமாக இருந்தது.”

“நான் வந்து லோயரோடை கதைச்சுப் பார்க்கட்டே.”

“அதுக்கென்ன, அவனும் எளி 10ம் திகதிக்குப் பிறகுதான் வருவான். உன்னோடு அறையில் இருந்த தர்மாவுக்கு என்ன மாதிரி, அவனுக்கும்தான். ஆனால் அவனுக்குப் பிரச்சனையில்லை. அவனுக்குத்தமையன் குடும்பம் இருக்குத்தானே. யூரோ சிற்றிசன் இருக்கிற

பிள்ளையாய்ப் பார்த்து கல்யாணம் பேசி இருக்கினம். அடுத்த மாதத்தில் சரிவரும் போல. அதன்பிறகு தொடர்ந்து இருக்கலாம்.”

“அப்படியென்றால் நீங்களும் யாரையும் பார்த்துக் கட்டுவ்கோவன்”

மஞ்சு படாரென்று குறுக்கிட்டு சொன்னது எல்லோருக்கும் ஆச்சரியமாக இருந்தது.

“மஞ்சு சும்மாயிரு.”

கனகம்தான் தடுத்தாள். அவளுக்கு அவன்மீது அப்படியொரு பரிதாப உணர்வு.. இந்தப் பிரச்சனையிலிருந்து அவனை விடுவிக்க வேண்டுமென்கின்ற வேகம்.

அன்று மாலை கோபாலன் அங்குதான் சாப்பிட்டான். “வேலைக்கும் பிரச்சனைதான். விசா இல்லாவிட்டால் அவங்களும் தொடர்ந்து வைச்சிருக்கேலாதுதானே. இரண்டாவது தங்கச்சிக்கும் கல்யாணம். அப்பு கடிதம் போட்டிருக்கிறார். எவ்வளவு சீதனமென்றாலும் பிரச்சனையில்லை. நான் எப்படியும் அனுப்புவன். நீங்கள் பேசி முடியுங்கோ என்று நான்தான் கடிதம் போட்டனான்.” இந்த நேரத்தில் இப்படியொரு இடி.

“கோபால், இதைப்பற்றி யோசிக்காதே, பார்ப்பம் 15 நாள் விசா இருக்குத்தானே. லோயர் வந்தாப்பிறகு நான் வந்து கதைச்சுப் பார்க்கிறன்.”

அவன் விடைபெற்ற போது இரவு 10 மணிக்கு மேல். மஞ்சவும், தனமும் படுக்கைக்குப் போயிருந்தார்கள். மஞ்சவுக்கு நித்திரை வரவில்லை. புரண்டு, புரண்டு படுத்தாள். ‘பாவம் கோபால்! அவனை நம்பியிருக்கும் குடும்பம். என்ன செய்யப்போகிறான்?’

மோகனும், கனகாவும் நித்திரைகொள்ளவில்லை. கோபாலைப் பற்றியே கதைத்துக் கொண்டார்கள். “மெய்யப்பா ஆரும் சிற்றிசன் எடுத்த பிள்ளையைக் கட்டினால் பிரச்சனையில்லையோ!”

“ஏன்? ஆரையும் பார்த்து வைச்சிருக்கிறியோ!” மோகன் படாரென்று கேட்டதும், அசடு மாதிரிச் சிரித்தாள்.

“இல்லையப்பா. அந்தப்பெடியன் பாவம். நாங்களாவது பார்த்து எங்கையும் முயற்சி செய்தால் என்ன?”

“செய்யலாம்தான். ஆர்முன்னுக்கு வரப் போறாங்கள். எனிக்கல்யாணம் என்று பேசப்போனால், சாதி, சக்கட்டெல்லாம் கேட்டு சனம் துளைத்தெடுக்கும். எங்க வந்தாலும் நம்மடையாட்கள் இதைவிடாதுகள்.”

“சிற்றியில் அவனை எங்கடை சொந்தக்காரர் என்றுதான் சனம் நினைக்கிது. அது என்று தெரிஞ்சால்.”

“ஏன்? மற்றாக்கள் என்ன சாதியென்று அறிஞ்சு வைச்சிருக்கிறியே. வேண்டாம் கனகம் அவன் சாதி

என்னவென்று யாருக்குமே தெரியக் கூடாது. மற்றவர்களும் யார் என்று எங்களுக்குத் தெரியவேண்டாம். அவன் பரம்பரை எங்களுக்கு அடிமையான தோடு முடியட்டும். இந்த வாழ்க்கையில் அவனின் குடும்பமும் உயரும் என்று நினைத்திருந்தேன். பாவமடியவன்.”

“இப்படி எத்தனை பேரப்பா. நாங்கள் வந்த புதிசில நாட்டை விட்டுப் போகச்சொல்லி வந்த எத்தனை இளைஞர்கள், வயது போன ஜேர்மன்காரக் கிழவிகளைக் கூட கட்டியிருக்கிறார்கள். இப்படி வாழ்கிறதைவிட நாட்டில் போய்ச் சாகலாம் தானே!”

“கனகம் விசர்க்கதை கதைக்காதே! ஒவ்வொருவர் குடும்பத்திலும் கோபாலனின் குடும்பத்தைப் போல் ஒவ்வொரு கண்ணீர்க்கதையிருக்கும். தங்களைத் தியாகம் செய்து நம்பியிருப்பவர்களின் வாழ்க்கையை வளம்படுத்திக்கொண்டு எத்தனைபேர் வாழ்கிறார்கள்.”

“அவர்களுக்கென்ன? இந்த வாழ்க்கையில் விருப்பமா? என்ன?”

“பேசாமல் கோபாலனுக்கும் ஒரு சம்பந்தத்தைத் தேடி செய்து வைச்சால் என்ன? ஆயிரம் பொய்யைச் சொல்லி ஒரு கல்யாணத்தைக் கட்டி வைக்கலாம். அதில் எந்தவித பாவமும் வராது.”

“ஒரு வரன் கைவசம் இருக்கு. அவர்கள் மாப்பிள்ளைக்குத் தேடித்திரியினம். எங்களுக்குள்ள யாரும் இருக்கினமோ என்று கேட்டவர்கள்.”

“பெட்டைக்கும் சிற்றிசன் பிறகு எப்போதாவது உண்மை தெரியவந்தால்?”

கனகம் பேசவில்லை... மௌனமாகிவிட்டு, “எல்லாத்தையும் நீங்கள்தான் சொல்லிறியள், வாங்க படுப்பம். நேரம் 12 மணியைத் தாண்டிவிட்டது” அவர்கள் படுக்கைக்கு ஆயத்தமாகி அறையைப் பூட்டியபோது மஞ்சு நித்திரைவராமல் வெளியில் வந்தாள்.

நாலைந்து நாட்கள் இதே கதை தொடர்ந்து “விசா தருவார்கள் என்ற நம்பிக்கையில்லை. லோயரும் கையை விரிச்சுப் போட்டான். மிஞ்சினால் இன்னும் இரண்டு கிழமை அதற்குப்பிறகு வேறு நாடு மாறவேண்டும். எல்லாமே ஒரே மாதிரித்தான். பிடிபிடிச்சு அனுப்பிப் போடுறாங்களோ! தெரியலை.” இந்த நிலையில்தான் மஞ்சு இப்படியொரு முடிவெடுத்தாள்

கோபாலனுக்கு இந்த முடிவில் எந்தச் சம்மதமும் இல்லை. அவள் இதைச்சொன்ன போது அவன் அடியோடு மறுத்திருந்தான். “மஞ்சு, தயவு செய்து உங்கள் முடிவை மாற்றிக்கொள்ளுங்கள். வீணாக என்னைப் பழிகாரனாக்கிப் போடவேண்டாம். அந்த நல்ல மனுசனுக்கு நான் துரோகம் செய்யமாட்டேன்”

“இதில் என்ன துரோகம். நான் உங்களை விரும்புகிறேன். திருமணம்செய்ய முடிவெடுத்திருக்கிறேன்.”

“நீங்கள் முடிவெடுத்தால்? அதற்கு நானும் சம்மதிக்கவேண்டுமா! என் சம்மதமில்லாமல் எதவுமே நடக்காது”

“அப்படியென்றால் நீங்கள் ஊருக்குப்போக ஆயத்தமாகிவிட்டீர்கள். உங்கள் குடும்பத்தை ஒருமுறை சிந்தித்துப்பாருங்கள். இப்போது தான் அவர்கள் மகிழ்ச்சியோட இருக்கிறார்கள் என்று நீங்கள்தான் அடிக்கடி சொல்லுவீர்கள். இந்த விடையம் அறிஞ்சாலே அப்பு உயிரை விட்டிடுவர் என்று கூடச்சொல்லறியள். அப்படியிருக்க நானாக உங்களை நேசிக்கிறேன். அடுத்தவர்களுக்காக வாழுகின்ற வாழ்க்கையின் சுகம் சந்தோசம் வேறு. எதுவுமே இல்லையென்று அப்பா அடிக்கடி சொல்லுவார். அந்த இன்பத்தை, அடைய நானும் ஆசைப்படுகிறேன். என்றோ ஒருநாள் நான் யாரையாவது திருமணம் செய்யத்தானே வேண்டும். ஏன் நீங்கனாக இருக்கக்கூடாது?”

“இது எந்தவிதத்திலும் சரிப்பட்டுவராது. நாங்கள் உங்கள் அப்பாக்களின் குடும்பத்திற்கு அடிமையாய் இருந்தவர்கள். சாதாரண சலவைத் தொழிலாளர். அடுத்தவர்களின் ஊத்தை உடுப்பைக் கழுவி அதன்மூலம் கிடைக்கும் வருமானத்தில் வயிறு வளர்த்தவர்கள். உங்களுக்கு இதெல்லாம் தெரியாது.”

“எனக்கு அது தெரியவும் வேண்டாம். மனிதனுக்கு மனிதன் அடிமையாகும் மோசமான வாழ்க்கையின் விளக்கம் எனக்குத் தேவையும் இல்லை.”

அவள் உணர்ச்சிவசப்பட்டாள். அவளின் முகத்தில் செம்மையின் படிவுகள். வெளிநாட்டில் வளர்ந்ததற்குரிய செழிப்பு. மோகனும், கனகா இளமைக்காலத்தில் இருந்தது போன்ற கவர்ச்சி

அவனிடம் காணக்கூடியதாக இருந்தது. அவனை இப்படியான தோற்றத்தில் அவன் இதுவரை கண்டதேயில்லை. அவள் திடமான முடிவோடுதான் வந்திருந்தாள். அவனின் நிலமையை உணர்ந்ததா? இல்லை மனமாற நேசிக்கின்றாளா? அவளுக்கே இந்தக்கேள்விகளுக்கு விடை தெரியவில்லை.

எடுத்த முடிவுமாத்திரம் அவளுக்குப் பிழையாகத் தெரியவில்லை.

“மஞ்ச நீங்கள் இங்கு இருக்கின்ற ஒவ்வொரு நிமிடமும் எனக்குத்தான் கெட்டபெயர். நீங்கள் குழந்தைப்பிள்ளை. நன்மை, தீமை விளங்காது. நீங்கள் நினைப்பது போல் நமது சமுதாயம் இல்லை. எல்லாமே நாவிலும் எழுத்திலும் தான்! மாற்றம் எப்போது வரும்?”

“அதைத்தான் நானும் கேட்கிறேன். இதற்கு முடிவு வேண்டும். மாற்றம் வேண்டும் என்றால் யாரால்? எப்போது? உங்களுக்கு அந்தத்துணிவிருக்கா? இல்லை, என்னைக் குழந்தை என்கிறீர்கள். நான் நித்திரையில்லாமல் நான் எடுத்த முடிவு இது. எனக்கு உங்களைப் பிடித்திருக்கிறது. மனிதனாக ஒரு ஆணாக அதில் என்ன? பிழையிருக்கு? அதைவிட திருமணத்திற்குரிய தகுதியும் எனக்கிருக்கு. நான் வரம்பு மீறி வளர்ந்தவன் அல்ல. தமிழ் இனத்தின் பண்பாட்டு இலக்கணத்தை என் பெற்றோர் மூலம் கண்டவன். மாற்றத்தை விரும்பும் மனித நேயம் கொண்டவன். பாரதிமுதல், பாரதிதாசன் வரை, வள்ளுவன் முதல் அகத்தியர் வரை, அப்பா எனக்குச் சொல்லித் தந்திருக்கிறார். நான் நிலை தடுமாறவில்லை.”

அவள் பல இரவுகள் விழித்திருந்தாள். அவனைப் பற்றிய அந்த நினைவுகள். 'பாவம் கோபாலன்!' மனம் மட்டும் யாருக்கும் தெரியாமல் அழுது கொண்டிருந்தது. அறையில் எப்போதும் புழுக்கமாக இருப்பது போன்ற உணர்வுகள். படுக்கையில் வைத்துக்கூட சில பேரைப் பிடித்து அனுப்பியிருக்கிறார்களாம். இப்படியான நேரத்தில் நம்மவர்கள் சிலர், தற்கொலை கூடச் செய்திருக்கின்றார்கள். அவள் நித்திரையில்லாமல் புரண்டு, புரண்டு படுத்துக்கொள்வாள். இப்படி திருப்பி அனுப்புகிறார்களை விமான நிலையத்தில் வைத்து கைது செய்து விசாரணையென்ற பெயரில் கொடுமைகள், சித்திரவதைகள் செய்வதை அவள் பத்திரிகைகளில் படித்திருக்கின்றாள். எத்தனை கனவுகள் அவனை நம்பியிருப்பவர்கள் கஸ்ரங்களை மறந்தவர்களாய் தற்போதுதான் வாழ்கின்றார்களாம். எல்லாமே அவன் வாயால் அப்பாவிடம் ஒப்புவித்தது. அவ்வளவையும் அவளும் அறிவாள். அவன் வாழ்க்கையின் ரகசியங்கள் நிறையவே! இருக்குமோ? அவன் என்ன சாதியென்ற விசயம் அண்மையில் தான் அவளுக்குத் தெரியவந்தது.

கோபாலனை மனக்கண்ணில் நிறுத்திப் பார்த்தாள். தலை முதல் கால்வரை, அவன் நல்லதொரு மனிதன். எத்தனை நாட்கள் அவன் அவளுடன் தனியாக இருந்திருக்கிறான். மோகனும் கனகாவும் சில மாதங்களுக்கு முன் அவசரமாக சுவீசுக்கும் போய் வந்தார்கள். தனத்திற்கும், மஞ்சலிற்கும் இரவுத்துணை கோபாலன்தான், அவனும் இளைஞன். பருவத்திற்குரிய பால் உணர்வுகள் அவனிடமும் இருக்கும். ஒரு நாள் கூட தவறான பார்வை அவள் மீது படும் அளவிற்கு அவன் நடந்துகொண்டதில்லை. என்ன மரியாதை!

தன்னையே சுற்றிவரும் குமார். அவனைப் பார்த்தாலே அவளுக்கு அருவருப்பாக இருக்கும். நாகரீகத்தின் உச்சநிலை. பெண்கள் என்றாலே அவனுக்கு வேறு சிந்தனை இருக்காது. படிப்பில் கூட சுத்த மோசம். இரண்டு காதிலும் வளையங்கள். அடுக்கடுக்காக அண்மையில் மூக்குக்கூடக் குத்தியிருந்தான். “என்னடி! வரவர மாறிவிட்டான். நம்மைப்போல மாறுகிறான் போல!” அவளது சிநேகிதிகள் கிண்டலாகக் கதைத்தபோது அவளும் சேர்ந்து சிரித்தாள். அவன் இவளைக் காதலிப்பதாக ஒருநாள் சொன்னபோது அவள் ஆச்சரியப்படவில்லை. கோபிக்கவும் இல்லை, “நீ விரும்புவதை நான் அறிவேன். நான் உன்னை எப்போதுமே விரும்பமாட்டேன்” என்பதை அழுத்தமாகச் சொன்னபோது, அவளும் அதைப்பெரிதாக எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. இது இங்கே வழக்கமாகி விட்டதொன்று. இதையெல்லாம் காதல் என்று ஒரு கூட்டம் நம்புகிறது.

இது அவர்களுக்கு வேண்டுமென்றால் பழக்கமாக இருக்கலாம். இது நடைமுறையாகி விட்டதொன்று. அவளைப் பொறுத்தமட்டில் முடியாமல் இருந்தது. அப்பாவுக்கும், அம்மாவுக்கும் கோபாலன் மீது நல்ல விருப்பம். அவனது பிரச்சனைக்கு முடிவு தேடி எங்கேயோ! அலைகிறார்கள். அம்மா பொய் சொல்லித்திருமணம் செய்யப் போவதாகக் கதைக்கின்ற அந்தப் பெண்ணுக்கும் மஞ்சவுக்கும் ஒரே வயதுதான். கையில் வெண்ணையை வைத்துக்கொண்டு எங்கோ., அலைகிறோம் என்ற பழமொழியை அவளும் அறிவாள். அப்படியிருக்க

என்னை ஏன்? இவர்களால் தெரிவு செய்ய முடியவில்லை. என்னதான் தத்துவங்கள் கதைத்தாலும் நமக்கென்று வரும்போது விலகித்தான் நிற்போமா? அப்பாவுக்கும், அம்மாவுக்கும் ஜீரணிக்க முடியாத விசயத்தை மற்றவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமாம். அதுவும் மறைமுகமாக நினைக்கும் போது சிரிப்புத்தான் வந்தது.

இந்தச் சில நாட்களை இரவுகளின் பாதி நேரத்தைப் பால்கனியில்தான் கழித்தாள். அவளின் அந்த அறையைத்திறந்தால் பால்கனிக்குப்போகலாம். மனதில் ஏற்படும் புழுக்கம் வெளியிலும் வேர்த்துக்கொட்டியது. இதமான காற்று, நதியில் பட்டு அவளையும் தழுவிக்கொள்ளும். நதிக்கரைகளின் இடைகளின் ஓங்கி வளர்ந்திருக்கும் மலைமுகடுகள். அதில் வரிசையாக அமைந்த அழகான வீடுகள். பளிச்சென்று தெரியவைக்கும் தெரு விளக்குகள். சுற்றி, சுற்றி வளைந்து செல்லும் பாதைகள். இந்த அழகைப் பலகாலமாக ரசித்து வந்திருக்கின்றாள். ஆனால் இப்போது எல்லாமே புதியதுபோல் ஊன்றிக் கவனிக்கும்போது அதிகம் அறிகிறோம். நம்மைச் சுற்றி நாறடித்துக்கொண்டிருக்கும். சமுதாய அமைப்பையும் சேர்த்தேதான்.

மோகன் நிறையப் புத்தகங்கள் வாசிப்பார். அந்தப்பழக்கம் அவளிடமும்தான். அவள் நிறையவே வாசித்திருக்கிறாள். இலங்கை, இந்திய எழுத்தாளர்களின் புத்தகங்கள், கட்டுரை, கவிதைத் தொகுப்புகள். ஜேர்மன், ஆங்கிலம், பிரஞ்சு என்று எல்லா எழுத்துக்களையும் ஒன்றோடு ஒன்று மோதவிட்டு

அலசிப்பார்ப்பாள். புரியாத விடையங்களை மோகனும் விளங்க வைப்பான். கலாச்சாரம், பண்பாடு, சாதியமைப்பு உயர்ந்தவன், தாழ்ந்தவன் என்கின்ற வேற்றுமைகள் எல்லாமே அவள் அறிந்த விடையங்கள்.

அவளோடு விவாதிக்கும் போது மோகனுக்கு மகிழ்ச்சியாக இருக்கும். கனகம் இடையில் நழுவிவிடுவாள். தனது மகளின் அறிவை நினைத்து இருவருமே பெருமைப்பட்டதுண்டு நல்ல, திரைப்படங்களை மோகன் போட்டுக்காட்டுவான். இந்திய மக்களின் வாழ்க்கைமுறை. சீரழிவுகள் எல்லாவற்றையும் அவளும் அறிவாள். “பாரதி கண்ணம்மா” என்ற திரைப்படம். அவள் மனதில் பல நாட்கள் விமர்சனத்திற்குள்ளாக்கப்பட்டது. உயர்ந்த குடும்பத்தில் சாதியில் பிறந்த கதாநாயகி, வீட்டில் அடிமையாய் வேலை செய்யும் நாயகனைக் காதலிப்பது போல், அவனைக்கூட சாதியில் குறைந்தவனாகவே, திரைப்படம் சித்தரித்திருந்தது. எந்த விதத்திலும் இந்தக்காதல் நிறைவேறாது என்பதைக் கதாநாயகன் பலமுறை எடுத்துக்கூறியும், அவள் அவனைக் காதலிப்பதை நிறுத்தவில்லை. இரண்டு உள்ளங்களோடு உரசிப்பார்க்கும் காதல் உருவிழந்து மரணத்தில் சங்கமிப்பதாகக் கதை. யாருக்குமே தெரியாமல் பூட்டிவிடப்பட்ட காதல் உடைத்தெறிந்து அக்கினியில் சங்கமமானபோது, அவர்களின் இயலாமைக்காக அவள் அழுதிருக்கிறாள். அந்தப்படத்தில் வரும் தகப்பனின் பாத்திரம். நிலமையை உணர்ந்து, அவனின் தங்கையைக் காதலித்த உயர்ந்த சாதிக்காரனுக்கே திருமணம் செய்து மகளாக ஏற்றுக்கொள்கிறது. அதுவரை அவர்

கடைப்பிடித்த, சாதிவெறி அதோடு அழிந்து விடுகிறது. இதுதான் கதை.

இதை கதாசிரியர் மாற்றியிருக்கலாம். அவளாக துணிந்து ஏனத்தக்காதலை தகப்பனிடத்தில் வெளிக்காட்டியிருக்கக் கூடாது. துணிந்து போராடியிருக்கலாம். அவளால் முடியாது. பரம்பரை பரம்பரையாக குட்டுப்பட்டு, கோழையாக்கி வளர்ந்தவர்கள். வலிமையும், பணச்செல்வாக்கும் அவர்களை அடிமையாக்கியிருந்தது. அவர்கள் நிமிர எத்தனை, போராட்டங்கள் உயிர்ப்பலிகள்! அவள், அவர் சமுதாயத்தோடு இணைந்தால் அவளும் பரம்பரையாக அடிமைதான். சிலவேளை, அவன் காதல் ஏற்கப்பட்டு அவளோடு இணைந்திருந்தால் கூட காலப்போக்கில் அவன் கூட உயர்ந்தவனாகி விடுவான். முடிவு எந்த மாற்றமும் சமுதாயத்தில் நிகழப்போவதில்லை. மாறாக இருவருமே ஒரு புதிய சமுதாய அமைப்பைத் தோற்றுவித்திருக்கலாம். அப்படியே அவளுக்கு மனதில் பட்டது.

இப்போது தன்னுடைய வாழ்க்கையிலும் இப்படித்தான் முடிவா? அப்படியென்றால் நான் கோபாலனைக் காதலிக்கின்றேனா? இல்லை. காதலிக்கத் தொடங்குகின்றேன். “எளிய சாதியென்று எவரையும் வையாதே. உயர்ந்த சாதியென்று ஒருவன் எப்போதும் சொல்லுகிறான் அவனுக்கு நீ அடுத்த வனாகின்றாய்!”

அவள் இந்தப் படத்தைப் பார்த்த பின்பே இந்தக்கவிதை வரிகளை எழுதினாள். எங்களுக்கு மேல் எப்போதும் உயர்வாகப் பேசும் சாதிக்கு. நாங்களும்

எளியவர்கள்தான் இதில் என்ன? ஏற்றத்தாழ்வுகள்! அப்படியென்றால், கோபாலனை நான் ஏன் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடாது? புதிய சமுதாயம் போராடிக்கொண்டிருக்கும் காலத்தில் இவன் மட்டும் கோழையாகி.... எப்படியென்று அவளுக்குப் புரியவில்லை.

உலகத்தைப் பற்றி அறிவதற்கு அப்படி எங்களை எங்கே விட்டது? வேண்டாமையா? நாமுண்டு நம்முடைய தொழிலுண்டு “தன் தொழில் விட்டவன் சாதியில் கெட்டவன்” அவர் அடிக்கடிச் சொல்லுவார். நமது பரம்பரையாக ஏற்றுக்கொண்ட வாழ்கையிது. அவள் முதன் முதல் அவனிடம் தன்முடிவைச் சொன்னபோது. அவனே இதைச்சொன்னான். அவன் கோழையல்ல, நமது சமுதாய அமைப்பு அப்படி மாறிவிட்டது. அப்படியென்றால் இந்தப் பழமொழி ஏன் உருவானது. அதற்குப் பதில் தேட முற்பட்டபோது உண்மை வெளிச்சம் போல் விரிந்து தெரிந்தது. யாருக்கு எந்தத்தொழில் அதிகம் வருமோ! அதில் பாண்டித்தியம் அடைந்து உயர்வடையவேண்டும். மாறாகப் பல தொழில்களில் கால் வைப்பதால் எதனையும் ஒழுங்காகச் செய்யமுடியாது. ஜேர்மன் நாட்டில் தொழில்கல்வியின் அவசியம். இதனால்தான் எழுந்தது. நமது நாட்டில் படிக்கின்ற தொழிலோடு, சாதிப்பெயர்தான் முதலில் நிலைத்து நிற்கிறது. மாற்றம் வேண்டும். நாமாக மாறவேண்டும். அப்பா அந்த அளவிற்கு பிற்போக்குத்தனம் உள்ளவரல்ல. அம்மாவும் மோசமானவள் அல்ல.

அவர்கள் இருவருமே காதல் திருமணம் செய்தவர்கள் என்பதை அவள் அறிவாள். இப்போதும் இருவரையும் உதாரணம் காட்டி அறிந்தவர்கள் பாராட்டும்போது அவளே பெருமைப்பட்டுப்போவாள். அனைத்திற்கும் அம்மாதான் காரணம் என்று அப்பா பலமுறை சொல்லியிருக்கிறார். அப்பாவின் குடும்பப் பொறுப்புகள் தீர்ந்ததில் அம்மாவின் பங்குதான் அதிகமாம். இந்த நிலையில் அவனது முடிவுகள் ஒரு பிரளயத்தைத் தோற்றுவிக்குமோ?

படிக்கின்ற சிநேகிதிகளுடன் கதைத்தபோது அவர்களும் இதை ஏற்றுக்கொண்டார்கள். சில பேர் நாங்கள் எந்த உலகத்தில் வாழ்கின்றோம் என்று தெரியாமல் விழித்தார்கள். அகதிகளாக வெளியேறி, அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக வாழ்கின்றவரை யார் எந்தச் சாதியென்று தெரியாமல் போகின்றது. திருமணப் பேச்சுக்கள் என்று வரும்போது, “ஆமாம், என்ன ஆட்கள்? நம்முடை ஆட்களோ!” என்ற கேள்விகள், அறிந்த பின்பு, உறவில் கொஞ்சம் விரிசல். நட்பில் நயம் கொஞ்சம் சுருதி விலகி, இதற்கொரு முடிவுவேண்டும். எல்லாருமே முடிவெடுத்துக் கொண்டார்கள். நாங்கள் ஏன்? புதிய தலைமுறைகளாகக் கூடாது இதற்குரிய காலங்கள் எங்கள் சமுதாய வாழ்வில் இருள் விலகி ஒளிபெறட்டும். அதற்கு கோபாலன் மட்டும் மறுப்புத்தெரிவித்தது, மஞ்சவுக்கு என்னவோ மாதிரி இருந்தது. பாரதி கண்ணாம்மா படம்போல் முடிந்துவிடுமோ!

அவனை அப்பா, அம்மாக்கள் நிராகரிக்கும் எந்தக்காரணமும் இல்லை சாதியொன்றைத்தவிர.

நல்ல பிள்ளை. உயர்ந்த உழைப்பு, தன்னை நம்பியிருப்பவர்களின் வாழ்க்கையின் உயர்வுக்கு முடியுமானவரை ஆற்றிவரும் உதவிகள். இத்தனைக்கும் பெண்களை மதிக்கும் அவனுக்கே உரித்தான அந்த நல்லகுணம். சின்ன வயதில் இருந்து பாடுபட்ட தேகம். முறுக்கேறி அழகான ஆண்மகன்போல் போதும், அவனுக்கு இந்தத்தகைமைகள் போதும்.

“அவன் முடியாதென்றாலும் அவனை நிமிர வைப்பேன். என்னால் முடியும், அதற்குரிய தன்மைகளை நானாக வளர்த்துக்கொள்வேன். இந்த நாட்டின் சட்டதிட்டங்கள் தரும் ஆதரவை விட அவளது பெற்றோரின் மீது அவளுக்கு நம்பிக்கையிருந்தது. எல்லாமே நல்லதாக அவளது எதிர்காலத்தைப் பற்றி, அப்பாவும் அம்மாவும் கவலைப்பட்டபோதே, அவள் முடிவெடுத்துக்கொண்டாள். எந்தப் பொய்யும் சொல்லாதவர்கள். அவளுக்காகப் பொய் சொல்லி திருமணம் பேசுகின்ற அளவிற்கு மாறியிருக்கிறார்கள். இதுவொன்றேபோதாதா? என் வழிக்கு எப்படியும் அவர்கள் வந்தே தீருவார்கள். இல்லாவிட்டால் இவர்களை நான் வரவைப்பேன்.” அப்படியொரு வைராக்கியத்தை மனதில் அவள் வளர்த்துக்கொண்டாள். எல்லாமே குறுகிய நாளில் தெளிவாக எடுத்த நியாயங்கள். தனது மன மாற்றத்தில் எந்தத் தவறும் இல்லை என்பதில் தெளிவாகவே இருந்தாள்.

“எடுத்த முடிவு சரியானது. நீங்கள் ஒரு கோழையென்பதை நான் இப்போது கண்டு கொண்டேன். யாருக்குப் பயப்படுகிறீர்கள்.”

அவள் கோபாலனைக் கேட்டாள்.

“மனசாட்சிக்குப் பயப்படுகிறேன்.” அது மட்டும் அவன் சொன்னான். “தயவுசெய்து மஞ்ச நீங்கள் போங்கள்.” அதற்கிடையில்தான் கனகமும், மோகனும் அங்கு வந்தார்கள். மஞ்ச தனது முடிவைத் திடமாகவே சொல்லியிருந்தாள்.

“அப்பா நான் எடுத்த முடிவில் மாற்றம் இல்லை. நான் இதுவரை மனம் தளர்ந்ததும் இல்லை. நீங்களும் அப்படியென்னை வளர்க்கவும் இல்லை.” “சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா குலத்தாழ்ச்சி இகழ்ச்சி சொல்லல் பாவம்” என்று நீங்கள் தான் எனக்குச் சொல்லி தந்தீர்கள். அடுத்தவர்களுக்காக வாழ்ந்துகாட்டு. அதில் இன்பத்தைக் காண்பாய். அதுவும் நீங்கள் தான் சொன்னீர்கள். அவள் நிதானமாகவே சொன்னாள்.”

“சரிவா? வீட்டைபோவம்.”

கனகம், கோபாலனை முறைத்துப்பார்த்தாள். “எல்லாம் உன்னால்தான்.”

அவன் எதுவுமே பேசவில்லை. வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டு பிரமைபிடித்தது போல் நின்றான்.

“நான் இவரைத்திருமணம் செய்தவற்கு எதைத்தடையென்று கருதுகிறீர்கள் அம்மா உங்களைத்தான் கேட்கிறேன். நீங்கள் சொல்வது நியாயமாகப்பட்டால் நான் உங்களுடன் வருகிறேன்.”

கனகத்தால் எதுவுமே பேச முடியவில்லை. இருந்தாலும் அவள் கேட்பதற்கு ஏதாவது சொல்ல

வேண்டுமென்று நினைத்தாள். “மஞ்ச நீ சின்னப் பிள்ளை. நாங்கள் வாழ்ந்து அனுபவப்பட்டவர்கள். உணர்ச்சிவசப்பட்டு எடுக்கின்ற முடிவுகள் பிற்காலத்தில் உன்னைப் பாதிக்கக்கூடாது. அதற்காக யோசித்து வருந்துவாய். கோபாலனில் எங்களுக்கும் அக்கறையுண்டு. அவனுக்கு வேறு இடத்தில் திருமணம் செய்து வைப்பதற்கு முடிவெடுத்திருக்கிறோம்.”

“யாருக்கோ! உண்மையை மறைத்து திருமணம் செய்து வைத்து அந்த உண்மை தெரியவந்து அவரின் வாழ்க்கை நாசமாவதைவிட, அவரைப்பற்றி அறிந்த நானே திருமணம் செய்வதில் என்ன தவறு?”

அவள் முடிவாகவே கூறினாள். கோபாலன் எவ்வளவு சொல்லியும் அவள் முடிவை மாற்றவும் இல்லை. மோகன் அதிகமாகக் கதைக்கவில்லை. அவள் கூறியது நியாயமாகப்பட்டது. இருந்தாலும் அடிமனதில் ஒரு உறுத்தல். என்னவென்று அவரால் இனம் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை.

“கனகம், வெளிக்கிடு, வீட்ட போவம்.”

“அப்பா, நாங்கள் உங்களைத் தேடிவருவதை நான் விரும்பவில்லை. அதை விடுத்து கோபால் வீட்டாருடன் சேருவதையும் விரும்பவில்லை. எங்கு சார்ந்தாலும் அமைப்பில் மாற்றம் இருக்கப் போவதில்லை. எங்களைத் தேடி நீங்கள் வாருங்கள். புதிய அமைப்பொன்று உருவாகும். அங்கே எந்த முத்திரையும் குத்துப்படப்போவதில்லை. ஒரு புதிய சமுதாய வடிவம் தோற்றம் பெறும். இது நான் மட்டும்

எடுத்த முடியவில்லை. என் தோழிகள் எடுத்த முடிவும் இதுதான். கோபாலை மாற்ற என்னால் முடியும். ஒட்டு மொத்தமாக இனத்தின் விடிவை நோக்கிப் போராடிக் கொண்டிருக்கிறார்களே நம்மவர்கள். அவர்கள் சாதி அடிப்படையில் போராட்டத்தைத் தொடங்கவில்லை. எல்லாரும் தமிழர் என்ற உணர்வில்தான் போராடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.”

கனகமும், மோகனும் வேறு வழியின்றி வீடுத் திரும்பினர். மோகன் மட்டும் கோபாலின் முதுகில் லேசாக தட்டிக்கொடுத்தார். உன் மீது எந்தத் தவறும் இல்லை என்பதை அது அவனுக்கு உணர்த்தியது.

நீண்ட சிந்தனைக்குப் பிறகு கனகா லதாவிடம் சொன்னாள். “அக்கா நீங்கள் ஒருக்காய் போய்க் கேட்டுப்பாருங்கள். சில வேளைகளில் மனம் மாறி வருவாளோ! தெரியவில்லை.”

“சரி பார்ப்பம். அங்கை தானே நிற்கிறாள். நீயும் வாறியோ!”

“ஓமக்கா நானும் வாறன் அவரையும் கேட்டுப்பாரன்.”

“அந்தாள் வருகுதோ தெரியாது.”

“இல்லைக் கனகா நானும் வாறன். நான் தெளிவான முடிவெடுத்து விட்டேன். அவள் மீது எந்தத் தப்பும் இல்லை. அவள் இப்படியொரு மாற்றத்தை விரும்புகின்றாள் என நினைக்கும்போதே மனம் மகிழ்ச்சியடைகிறது.”

தத்துவங்கள் பேசப்படுவதற்கு மட்டுமல்ல. செயல்படுத்தப்படவும் வேண்டும். புலம்பெயர் நாடுகளில் சாதிப்பிரிவினை குறைந்துகொண்டு வருகின்றது என்று நம்மவர் ஒருவர் கதைத்த போது ஒருவன் சொன்னானாம். எங்கும் போய்விடவில்லை. இந்தக்குளிரில் விறைத்து இருக்கிறது. மெல்ல, மெல்ல வெளிவரும். பகிடியாகக் கதைத்தபோது மோகனும் சேர்ந்து சிரித்தது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. தற்போதும் சின்னதாக அந்தச் சிரிப்பு.

“வாங்கள் போவம், அவள் வழிக்கே” மோகன் எழுந்து நடந்தபோது, கனகமும், லதாவும், பின் தொடர்ந்தனர். அவர்கள் மகன் தனம் அவர்களுக்கு முன் மஞ்ச வீட்டை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தான்.

அவள் அழுதபோது என்னால் தாங்கமுடியவில்லை. ஏற்கனவே ஒன்று பாதியில் போய்விட்டது. இதுவும் என்னபாடோ தெரியவில்லை. “மச்சான் கமலா பாவமடா. எத்தனை வேதனைகளைச் சுமக்கிறாள். அவள் முன்னால் நின்று பார்க்கவே முடியாதிருக்கிறது. எனக்கு எல்லாமே அவள்தான். உனக்கு எல்லாம் தெரியும்.” அவன் தேம்பித்தேம்பி சின்னக்குழந்தையைப் போல் அழுதான்.

“டேய்! நீ மனதைக் கைவிடாதே. அவளுக்கு ஒன்றும் நடந்துவிடாது. அவர்கள் நன்றாகப் பார்க்கிறார்கள். நான் பல தடவை இதுபற்றி அவர்களுடன் கதைத்திருக்கிறேன். அவர்கள் இப்படி எத்தனைபேரைப் பார்த்திருப்பார்கள். எல்லாமே நல்லதாக முடியும். நீ ஒன்றுக்கும் யோசிக்காதே!” நான் ஆறுதல் கூறியும் அவன் கேட்கவில்லை. கமலா தங்கியிருந்த அந்த வாட்டுக்கு முன்னால் உள்ள மரத்தின் கீழ் நாங்கள் நின்றோம். கமலாவின் அண்ணன் சுருணா! எங்களுக்குப் பக்கத்தில் ஓரமாக

போடப்பட்டிருந்த வாங்கில் உட்கார்ந்திருந்தான். அவன் முகத்திலும் கவலையின் சாயல் தெரிந்தது.

“வாட்டை விட்டு, செல்லம் மிஸ்ஸி. வெளியில் வந்தா. அவவை எனக்கு ஏற்கனவே தெரியும்.” விரைந்து சென்ற நான், கமலாவின் நிலமை பற்றி விசாரித்தேன். காய்ச்சல் அளவுக்கு மேல், குளிருடன். மலேரியாவாக இருக்கும் என்று டொக்டர் சந்தேகப்படுகிறார். ரத்தம் பரிசோதனைக்கு அனுப்பியிருக்கிறோம். உடன் வந்திடும். ரத்தப்பெருக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. பெரியாஸ்பத்திரிக்கு அனுப்புவது நல்லது என்று டொக்டர் சொன்னார். அம்புலன்ஸ்சுக்கு அறிவித்திருக்கிறம், அநேகமாக அம்புலன்ஸ் வந்துவிடும். பெலவீனமாக இருக்கலாம். நிறைய ரத்தம் போயிருக்கு. பிறசர் குறைந்து கொண்டு வருகிறது. பார்ப்பம், பயப்படத் தேவையில்லை. அவ, ஒவ்வொன்றாக விழுங்கி, விழுங்கிக் கதைத்தது எனக்கு ஒரு மாதிரி இருந்தது.

“அவவை நீங்கள் நேற்றைக்கே கொண்டு வந்திருக்கலாம்.”

“இன்றைக்குக் காலையில்தானே இது நடந்தது. நான் சொல்லுமுதலே, அவ அவசரமாக அடுத்த வாட்டுக்குப்போய் விட்டா?” எனக்குப் பக்கத்தில் சிவா நின்றுருந்தான். வைத்திய சாலை நிர்வாகமே சரியில்லை போல் அவனுக்குப்பட்டது.

“உவவகள் ஏதோ பிழை விட்டிட்டாங்கள் மச்சான். அதுதான் ஆளுக்கொரு பக்கம் நின்று

முழுகினம்.” அங்கை உயிருக்காகப் போராடிக் கொண்டிருப்பது என்னுடைய மனைவி கமலா மச்சான். அவளுக்கு ஏதாவது நடக்கட்டும். எல்லாரையும் கொத்திப்பிளந்து போடுவன்! அவன் ஆவேசத்தில் கத்தினான்.

“சிவா, பேசாமல் இருடா. டொக்டரும் அவளுக்குப் பக்கத்தில்தான் இன்னும் இருக்கிறார். அப்படியொன்றும் நடந்திருக்காது. எங்கள் நிலைமையில் இப்போது அப்படித்தான் இருக்கும்.”

“சிவா, என்னை நீ சமாளிக்கிறாய். அவங்களுக்கு எல்லாம் தெரியும். அவளைப் பார்க்கவும் விடுகிறாங்கள் இல்லை. மச்சான் நீயாவது போய்ப்பார்த்துக் கொண்டுவாடா.”

நான் உள்ளுக்குப் போகும்போதே, “இப்போது பார்வையாளர் நேரம் இல்லை. வெளியில் போங்கோ, டொக்டர் நிற்கிறார். பிறகு எங்களுக்குத்தான் பேச்சுவிழும்.” பெண்தாதி ஒருவர் தனது கடமை உணர்வுடன் சொன்னபோது என்னால் மீற முடியவில்லை.

“ஒரு நிமிடம் டொக்டருடன் கதைத்து விட்டுப்போகிறேன்” என்று அனுமதிக்குக் காத்திராமல் உட்புகுந்தேன். கமலாவின் கையைப்பிடித்து டொக்டர் நாடி பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். அவர் முகம் வெளிநி இருந்தது. கண்கள் மூடியபடி அரைத்தாக்கத்தில் இருப்பது போல் டொக்டர் என்னை அண்ணாந்து பார்த்தார். அவர் பார்வையில் இவரை யார் உள்ளே

விட்டது என்பது போல் அர்த்தம் தெரிந்தது. அவர் கதைப்பதற்கு முன் நானே முந்திக்கொண்டேன். “டொக்டர், இப்போது எப்படி? இருக்கிறதா?”

கொஞ்ச நேரம் அவர் ஒன்றும் பேசவில்லை. என்னை முறைத்துப்பார்த்தார். “அதுதான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன் தெரியவில்லையோ!”

பதில் காரசாரமாக வந்தது.

அவர் அந்த வைத்தியசாலையின் முதன்மை டொக்டர் இல்லை. மாவட்ட வைத்திய அதிகாரி லீவில் போன பின்பு இவர் அந்தக்கடமைகளை எப்போதாவது பார்ப்பவர். மற்றும்படி இவர் மூன்றாவதுதான். அவருக்கு வயது ஐம்பதுக்குமேல் இருக்கும். ஏழெட்டுப்பிள்ளைகள் இந்த வைத்திய சாலைக்கு வந்து ஐந்து வருடங்களுக்கு மேல் அவரை அங்கேயே தங்க வைத்தார்கள். பென்சன் காலம் மட்டும் இருக்கட்டும் என்று. நோயாளிகள் எப்போதும் இவரைத் திட்டிக்கொண்டே இருப்பார்கள். மனுசன் நாய் மாதிரி. அன்பாய் ஆதரவாய் கொஞ்சமாவது பேசக்கூடாதோ! வெடுக்குப் பிடுக்கென்று, வருத்தத்தோடு போனவர்களுக்கு வருத்தம் அதிகரிக்குமே தவிர கொஞ்சமும் குறையாது, அத்தி பூத்தாற்போல் மனுசன் எப்போதாவது சிரிக்குமாம். அங்கு வேலை செய்யும் ஊழியர்களே கதைப்பார்கள். சம்பளநாள் கிட்ட வந்திற்றுது என்று கிண்டலாகப் பேசிக்கொள்வார்கள். அந்த அளவிற்குப் பொருளாதார நெருக்கடி பிள்ளைகளின் படிப்புச்செலவு, சாப்பாடு, வீட்டு வாடகையென்று ஒரு விதத்தில் பாவம்தான்!

டி.எம்.ஓ. லீவில் போகும்போது, பதிலாக எம்.ஓ. எச்சை நியமித்திருந்தார். அவ ஒரு பெண். இன்று காலையில் டி.எம்.ஓ.எப்படியும் வேலைக்கு வந்திருக்கவேணும். அந்த நம்பிக்கையில் எம், ஓ.எச். ஏதோ மகாநாட்டிற்காக கொழும்பிற்குப் போயிருந்தா அடுத்தது இவர்தான். அந்த மனுசனுக்கு ஏற்கனவே ரென்சன். இருந்தாலும் அவருக்கு உள்ளூர விருப்பம்தான். இன்று அவர்தானே முதன்மை டொக்டர். வாட், றவுண்ட் அவருக்குப் பின்னால் ரெண்டு நேர்ஸ், கம்பீரமாக நடக்க முயற்சித்தார். வாழ்க்கையில் எப்போதாவது இப்படிச் சந்தர்ப்பங்கள் விடுவதுண்டு. அந்தச்சந்தர்ப்பத்தில் அதிர்ஷ்டவசமாக சில நோயாளிகள் தப்பித்துக்கொள்வார்கள். இன்றைக்கு, நண்பன் சிவாவின் மனைவி, கமலா பாவம், அவள் இந்த மனுசன் மாறி மருந்தைக்குடுத்து விட்டது. பக்கத்து பெட்டில் இருந்து கதைத்த சனங்கள் சொன்னது எனக்குக் கேட்டது. எனக்குள் யோசித்தேன். டொக்டரின் முகமும் வெளிரிப்போய் இருந்தது. ஏதோ பிழை நடந்துவிட்டது.

“சேர்” என்று மெதுவாகக் கூப்பிட்டேன். “இங்கே பாரும். எங்களுடைய கடமையைப் பார்க்க எங்களுக்குத் தெரியும். நீர் முதலில் வெளிலேபோம்.”

எனக்கு ஆத்திரம் பொத்துக்கொண்டு வந்தது. அடக்கிக்கொண்டேன். அது ஒரு சின்னவாட், பத்து நோயாளிகள் மாத்திரம் படுத்திருந்தார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் என்னைப்பரிதாபமாகப் பார்த்தார்கள். பக்கத்தில் நின்ற செல்லம் மிஸ்ஸி வெளியில் போகும்படி கண்களால் ஜாடை காட்டினா? வெளியில்

நான் போக, சிவா எப்படியும் கேள்வி கேட்பான். என்ன சொல்லுவது என்று தெரியவில்லை.

அம்புலன்ஸ் வெளியில் வந்து நின்றது. பரபரப்பு, அவசரமாக இரண்டு ஊழியர்கள் வெளியில் இருந்து உள்ளே வந்தார்கள். படுத்திருந்த கமலாவைத் தூக்கி அம்புலன்சில் ஏற்றினார்கள். ஒரு கையில் குளுக்கோஸ் பாட்டில். செல்லம் மிஸ்ஸி பத்திரமாகத் தாங்கி வந்தா. டொக்டர் ஒரு பிரச்சனை முடிந்தது என்பதுபோல் ஒரு பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டார்.

நான் திரும்பவும் அவர் பக்கத்தில் போனேன். “சார் ஒன்றை யோசிச்சப்பாருங்கள். எங்களுக்கு நிலமை தெரியாது. நீங்கள்தான் எங்களுக்கு ஆறுதல் கூறவேண்டும். மனைவியின் நிலமை தெரியாது, நண்பன் வெளியில் அழுது வெந்து கொண்டிருக்கிறான். அவனுக்கு எப்படி ஆறுதல் சொல்லுவது என்று தெரியவில்லை. ஓரளவுக்காவது நோயாளியின் நிலமை எங்களுக்குத் தெரியவேண்டும். நீங்கள், எங்கள் மீது எரிஞ்சு விழுகிறியள்.” நான் கொஞ்சம் காரசாரமாகவே பேசினேன்.

டொக்டர் என்னை அண்ணாந்து பார்த்தார். மெதுவாக அழைத்து, “சொறி”யென்றார். “கத்தாதையும் எனக்கு உங்கள் நிலமை விளங்குகிறது. நீங்களும் ஒன்றை யோசிக்க வேண்டும். உங்களைவிட நாங்கள், நோயாளிகள் மீது கவனமும் அக்கறையும் கொள்ளவேண்டும். ஒரு நோயாளிக்கு ஏதாவது, நடந்தால் நாங்கள்தான் பொறுப்பு. அதனால்தான் அப்படி எரிந்து விழுந்தேன். நோயாளியின் நிலமை,

கொஞ்சம் கஸ்ரம்தான். அதிகமாக ரத்தம் போயிற்றது. ஆனால் பயப்படுகிற அளவிற்கு இல்லை. பெரியாஸ்ப்பத்திரிக்கு அனுப்புகிறோம். இங்க வச்சிருந்து ஒண்ணும் செய்யேலாது. டி.எம்.ஓ.வும் இல்லை, எப்படியும் அனுப்பத்தான் வேணும்.” அந்த மனுசனைப் பார்க்கப்பாவமாக இருந்தது. நன்றாகப் பயந்திருப்பது தெரிந்தது.

“சேர், அம்புலன்சில் ஒருவர், துணைக்குப் போகலாம் தானே” என்று கேட்டேன்.

“நர்ஸ் ஒருவர் கூடவே போவார். முதல், அதற்கு அனுமதியும் இல்லே”யென்றார்.

வெளியில் அம்புலன்ஸ்சைச் சுற்றி சனம். புதினம் பார்ப்பதற்கு. நண்பன் சிவா கமலாவை பார்க்கவேணும் என்று கேட்டதற்கு அனுமதி கிடைத்தது. ஒவெனக் கதறினான். “மச்சான் அவளுக்கு ஒன்றும் நடக்காது. நாங்கள் பின்னால் போவம்.”

கமலாவின் அண்ணன் கருணாவும் அழுதுகொண்டு பக்கத்தில் நின்றான். “தம்பி கருணா, காரை எடும். நாங்களும் போவம். வீட்டிற்குப் போய் அம்மாவைக் கூட்டிக்கொண்டு போவமே.” கருணா தயங்கி, தயங்கிக் கேட்டான்.

“ஏன்? எல்லோரையும் இருபது மைல் போய்வர நேரம் போய்விடும். நாங்கள் மட்டும் போவம்.”

அம்புலன்ஸ் புறப்பட்டது. சிவா அழுதுகொண்டு காரில் ஏறினான். அவன் தலையை மெதுவாக வருடி

என் மார்போடு சாத்திக்கொண்டேன். அவனுக்கு ஆறுதலாக இருந்தது. “அண்ணை பெற்றோல் அடிக்கவேணும்” கார் சந்தில் இடதுபக்கமாகத் திரும்பியது. அம்புலன்ஸ் வலதுபக்கப் பாதையில் போய்க்கொண்டிருந்தது.

பெற்றோல் நிரப்பி நாங்களும் புறப்பட்டோம். என் மனதிலும் பதட்டம். நேரம் மதியம் 12மணிக்கு மேல் இருக்கும். பெரியாஸ்பத்திரி இங்கிருந்து 90 மைல் இருக்கும். போய்ச்சேர 3,4 மணித்தியாலங்கள் பிடிக்கும். ஒழுங்கான பாதைகளா? நம்ம ஊரில், கிடங்கும் பள்ளங்கும், போகின்ற பிரதான பாதையில்தான் எங்கள் வீடும் இருந்தது. “காரை நிறுத்திவீட்டாருக்கு சொல்லிப்போட்டுப் போவம் மச்சான். நேரம் போகாதே! அவர்கள் போறதிற்கிடையில் நாங்கள் இடையில் பிடித்திடுவோம்.” கருணா காரை எங்கள் வீட்டுவாசலில் நிறுத்தினான். சிவாவும் எங்கள் வீட்டிற்கு அடிக்கடி வருபவன். சில வேளைகளில் ரவுனுக்கு வந்தால் தங்கி மறுநாள்தான் வீட்டிற்குப் போவான்.

அம்மாவைக் கண்டவுடன் அழத்தொடங்கி விட்டான். எதுவும் அறியாத அம்மா திகைத்துப் போய் நின்றா. அம்மாவைக் குசனிக்குள் கூட்டிக்கொண்டு போய் நடந்தவற்றைச் சொன்னபோது அம்மாவுக்கும் கவலையாக இருந்தது. இருந்தாலும் காட்டிக்கொள்ளவில்லை. “தம்பி, நீங்கள் ஒன்றுக்கும் யோசிக்காதையுங்கோ. அப்படி ஒன்றும் நடக்கப்போவதில்லை. இந்த நேரத்தில் பெண்களுக்கு சிலவேளைகளில் இப்படி ஏற்படுவதுதான்.

கடவுள் மீது பாரத்தைப்போடுங்கள். எல்லாம் அவர் பார்த்துக்கொள்ளுவார்.”

அவசரமாக சில உடுப்புக்களை எடுத்து மடித்து வைத்தேன். அதற்குள் அம்மா பாத்திரத்தில் சோற்றைப்போட்டு குழைத்துக்கொண்டு வந்து “ஆளுக்கு ஒரு கவளம் சாப்பிடுங்கோ, பட்டினியோடு போகாமல்.”

பரிவோடு சொன்னபோது, “வேண்டாமம்மா” என்று சிவாவும், கருணாவும் மறுப்புத் தெரிவித்தார்கள். அம்மா விடவில்லை, கண்டித்து ஆளுக்கொரு கவளம்தான் கொடுத்தா. எனக்கே சாப்பிட மனம் வரவில்லை. இருந்தாலும் ஏதோ! கொஞ்சம் சாப்பிட்டேன்.

நாங்கள் புறப்பட்டபோது மதியம் ஒரு மணியாகி விட்டது. “அம்மா, போயிற்றுவாறம்.”

“பொறுங்க தம்பி!” என்று ஏதோ நினைத்தவளாய் கையில் ஒரு தேங்காயும் கற்பூரப் பைக்கற் ஒன்றும் தந்தா. போகும்போது கன்னிமாருக்கு தேங்காயையும் அடிச்சு, கற்பூரத்தையும் கொளுத்தி வேண்டிக் கொள்ளுங்கள். எல்லாம் நல்லதாகவே நடக்கும்.

சிவா, தேங்காயைக் கையில் வாங்கிக் கொண்டான்.

எங்கள் வீட்டிற்குப் பக்கத்தில்தான் கோவில் இருந்தது. அம்மா, சொன்னதை அவன் நிறைவேற்றினான்.

“தாயே! என்ற கமலாவைக் காப்பாற்று” என்று சத்தமிட்டு வேண்டியபோது நானே! விம்மி, விம்மி அழுதுவிட்டேன்.

வெய்யில் அகோரம், தாங்கமுடியவில்லை. கார்வேகமாகப் புறப்பட்டது. பாலத்தைக்கடந்து அக்கரைக்கு வந்து விட்டோம். சற்று வளைவான பாதைகள். “என்னும் எவ்வளவு தூரம். அவளுக்கு என்ன நடந்ததோ? என்மனம் ஒரு முறை நினைத்துப்பார்த்தது. ‘ஒன்றும் நடக்காது’ நானே சமாதானம் சொல்லிக்கொண்டேன்.”

இரண்டு வருடங்களுக்கு முன் தான் சிவாவுக்குத் திருமணம் நடந்தது. பெண்ணைப் பார்த்ததிலிருந்து திருமணம் முடியுமட்டும் அவனுக்கு நல்ல ஆலோசகராக இருந்தேன். கமலா 8ம் வகுப்பிற்கு மேல் படிக்கவில்லை. ஆனாலும் நல்ல புத்திசாலி. இந்தத்திருமணத்திற்குப் பிறகு சிவா, மனைவியின் புராணத்தைத் தவிர வேறு எந்தப் புராணமும் பாடுவதில்லை. “கமலா! கமலா!” என்று நூறு தரம் சொல்லுவான். அவர்கள் வீட்டிலிருந்து அவன் வேலை செய்யும் கந்தோர் 10 மைல் தூரம் இருக்கும். அதிகாலை 5மணிக்கு எழும்பி சமைச்சு சாப்பாடு கட்டி 7மணிக்கு பஸ்குக்கு அனுப்பி வைப்பான். மாலை, சில வேளைகளில் சரியான நேரத்திற்கு பஸ் வராது. இரவு 7-8மணியாகிவிடும். அவன் பஸ்ஸில் இறங்க, கமலா தாயையும் கூட்டிக்கொண்டு வந்து பஸ்தரிப்பில் நிற்பான். எத்தனை தடவைகள் இவன் சொல்லியிருப்பான். “கமலா, நான் என்ன குழந்தைப் பிள்ளையா? நான் வரமாட்டானா? எனிமேல் வரக்கூடாது.”

“ஓம்” என்று தலையாட்டுவாள். கையில் அந்த அரிக்கன்லாம்பு வேறு வைத்திருப்பாள், வெளிச்சத்திற்கு. “இரவில், பூச்சி பொட்டுக்கள் நடமாடும் உங்களுக்கென்ன தெரியும்?”

“ஏன்? இவளையும் கூட்டிக்கொண்டு...”

“எத்தனை தடவைகள் சொன்னாலும் இவள் கேட்டால்தானே தம்பி.” மறுப்புச்சொன்னால், கோபம் வந்திடும். கமலா கொஞ்சம் குள்ளம்தான். மாநிறம், சிவாவுக்கு ஏற்ற ஜோடிப்பொருத்தம். பல தடவைகள் அவன் வீட்டிற்குப் போயிருப்பேன். “அண்ணா அண்ணா” என்று அன்பாகக் கூப்பிடுவாள். பெருவிருந்தே வைப்பாள். தன் கணவனின் நண்பன் என்ற காரணம், எப்போதும் சிரித்த முகம்.

திருமணமாகி ஒருவருடமாகியும் குழந்தையில்லை. “மச்சான், கமலாவுக்குக் குழந்தையென்றால் கொள்ளை ஆசை.” ஒருநாள் கவலையாகச் சொன்னான். “டேய்! உடனே எல்லாம் நடந்துவிடாது. சில பேருக்கு உடனேதான். இதற்காக நீ இப்ப கவலைப்படத் தேவையில்லை, நாள் இருக்கு” என்று ஆறுதல் கூறினேன்.

அடுத்த மாதம் சந்தித்த போது அவன் மகிழ்ச்சியாக இருந்தான். அவள் கர்ப்பமாக இருக்கிறாளாம். “கமலாவை நீ இப்ப பார்க்கவேணும். அந்த அளவிற்கு பூரிப்போடு இருக்கிறாள்.”

“சரி ஒருநாள் வருகிறேன். கமலாவுக்கு எனது வாழ்த்துக்களைச் சொல்லிவிடு.”

அடுத்த கிழமை நான் அங்கே போயிருந்தேன். “என்ன? கமலா, செய்தி அறிந்தேன். சந்தோசம். பாவம் சிவா. குழந்தை பிறந்த பின்பு அவனைக் கவனிக்காமல் விட்டிடாதையுங்கோ!”

“போங்கண்ணா?” என்று வெட்கப்பட்ட போது தாய்மையின் பூரிப்பு அவள் முகத்தில் தெரிந்தது.

இந்தச் சந்தோசமும் அதிக நாள் நீடிக்கவில்லை. மூன்று மாதத்தில் இரத்தப்போக்கு ஏற்பட்டு, அந்தக்குழந்தையையும் அழித்தது. அவள் தன்னைக் கவனிக்காமல், எல்லா வேலையும் இழுத்துப்போட்டுச் செய்திருக்கிறாள். பெலவீனம்தான் காரணம் என்று வைத்தியர் சொன்னாராம்.

ஆறு மாதத்திற்குள் திரும்பக் கருத்தரித்தால் ஆபத்து என்று வைத்தியர் வேறு எச்சரிக்கை செய்தார். கமலாவை அதன்பிறகு போய்ப்பார்த்தேன். பேயறைத்தவள் போல் இருந்தாள். முன்னைய, மகிழ்ச்சி சந்தோசங்கள் எதுவுமே இருக்கவில்லை. எத்தனை மகிழக்கதை கூறியபோதும் அவள் சிரிக்கவே இல்லை. அவனும் சோர்ந்து போனான். அவர்கள் வாழ்வில் ஏன்? இப்படி வந்தது. எனக்கும் மனதில் வேதனைதான்.

இது நடந்து 10 மாதத்திற்குமேல் தான் அடுத்த குழந்தை வயிற்றில் வந்தது. முன்பு நடந்தது மாதிரி இல்லாமல் அவள் அந்தக்குழந்தைக்காக பத்தியங்கள் வேறு. தாயார் எந்த வேலையையும் அவளைக் கொண்டு செய்வதில்லை. அவள் விரும்பிய சாப்பாடுகள் விட்டாமல்க், கோர்லிக்ஸ் என்று சிவா, வாங்கிக்

குவித்தான். அவளுக்குச் சத்தியும் இருக்கவில்லை. சாப்பிடக்கூடிய மனமும் இருந்தது. கிளினிக்குப் போய் வந்தாள். டொக்டர், “குழந்தை ஆரோக்கியமாக இருக்கிறது” என்று அந்த மகிழ்ச்சியான செய்தியைச் சொன்னபோது கமலாவுக்கும், சிவாவுக்கும் சந்தோசம் தாங்கவில்லை.

இன்று காலையில் தான் இது நடந்தது. அவ்வளவென்றில்லை. கொஞ்சமாக இரத்தம். தாயும் மகளும் குசுகுசுத்தபோது சிவா கேட்டான். அவள் முகம் வாடியிருந்தது. “எதுக்கும் தம்பி ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போங்க. இப்படி சில வேளை நடக்கிறதுதான்.”

மாமி எட்டுக்குழந்தைகளைப் பெற்ற அனுபவசாலி. இருந்தாலும் மனதில் சிறு அச்சம்.

கருணாவையும் அழைத்துக் கொண்டு ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனான் சிவா! போகும்போது அவள் தாயை அணைத்து அழுதாள். தாயார் தலையை வருடிக்கொடுத்தா. “பிள்ளை, அதுசில வேளைகளில் இப்படிவரும். பிறகு இல்லேப் பார்த்தியே.”

அதன்பிறகு அவளுக்கு இருக்கவில்லைத்தான். “நானும் வாறதோ தம்பி.”

“வேண்டாம் மாமி. நீங்கள் நில்லுங்கள். நான் கருணாவைக் கூட்டிக்கொண்டு போயிற்று வாறன்.”

வைத்தியசாலை, அவர்கள் இருக்கும் இடத்திலிருந்து 10மைல்களுக்கு மேல் இருக்கும்.

மாவட்ட வைத்தியசாலை இதுதான். கமலா இடையில் வரும்போது சோர்ந்து போயிருந்தாள். கை, கால் எல்லாம் நடுக்கம். “குளிருது” என்று சொன்னாள். அவளைத் தொட்டுப்பார்த்தபோது சிவா அதிர்ச்சியடைந்தான். உடம்பெல்லாம் நெருப்பாய் கொதித்தது. “குளிருது, குளிருது!” என்று கத்தினாள். அவள் உதடுகள்கூடத் துடித்தது.

வைத்தியசாலைக்கு இன்னும் பாதித்தூரம் இருந்தபோதுதான் இது நடந்தது. காரின் பின்சீற்றில் அவன் மடிமீது தலைவைத்துப் படுத்திருந்தான். உடலெல்லாம் நடுங்கிக்கொண்டேயிருந்தது. கண்திறந்து அடிக்கடி, அவள் அவனைப் பார்த்து அழுதாள். ஒருகுழந்தையைப் போல் அவனும் தான், “கருணா கொஞ்சம் கெதியாகப் போ.”

வைத்தியசாலை வந்தவுடன் சிவாவே அவளைத் தூக்கிக்கொண்டு வாட்டுக்குள் ஓடினான். செல்லம் மிஸ்ஸிதான் அங்கே நின்றா. அவசரமாக தெர்மா மீட்டர் வைத்துபார்த்த போது அவளுக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. அளவுக்கு மேல் காய்ச்சல். கட்டில்போட்டு அந்த மொத்தப் போர்வையால் போர்த்தியும் அவளுக்கு நடுக்கம் நிற்கவில்லை. சிவா பக்கத்தில் நின்றான். நானும் அன்று தற்செயலாக வைத்தியசாலைக்கு வந்திருந்தேன். கருணா மூலம் செய்தி அறிந்து சிவாவையும், கமலாவையும் பார்த்தேன். அவளுக்கு ஆறுதல் கூறியபோது, அவள் கேட்டதாகத் தெரியவில்லை. அம்மாவுக்குச் சொல்லிவிடுங்கோ! என்று மாத்திரம் சொன்னாள். அதன் பிறகு டொக்டர் வந்து பார்த்து மருந்து கொடுத்தார்.

எங்கள் கார் விரைவாகப் போய்க்கொண்டிருந்தது.
கருணாதான் கதையைத் துவக்கினான்.
“ஆஸ்பத்திரியில்தான் ஏதோ மாறி மருந்தைக்குடுத்துப்
போட்டாங்கள்.”

“சீ அப்படியொன்றும் நடந்திருக்காது.
வாட்டிலிருந்து சனங்கள் அப்படித்தானே
கதைக்கிதுகள்”

“அவர்களுக்குக்கென்னவென்று தெரியும்
எங்கடை சனங்களின்ற கதையைக்கேட்டு ஒன்றும்
முடிவெடுக்க கூடாது.”

அதற்குப்பிறகு அவள் ஒன்றும் பேசவில்லை.
சிவா பக்கவாட்டில் வெளியில் பார்த்துக்
கொண்டிருந்தான். அவன் சிந்தனையெல்லாம்
அவனைப்பற்றியதாகவே இருக்கும். அவள் மனம்படும்
வேதனையை அவன்தான் அறிவான். வயல் வெளியில்
யாரும் இல்லை. அருவி வெட்டி சிலகாணிகளில்
அடுக்கியிருந்தார்கள். சில இடங்களில் உப்பட்டிகள்
மதியம் வேலையை முடித்து இளைப்பாறி மரங்களின்
நிழலில் படுத்திருந்தவர்களையும் பார்க்கக்கூடியதாக
இருந்தது.

திடீரென்று கட,கடவென்று சத்தம். கார்,
அங்கும் இங்கும் உலாஞ்சியது. பின் சில்லு
காத்துப்போய்விட்டது. காரை நிறுத்தி இறக்கிப்பார்த்த
கருணா அதை உறுதிப்படுத்திச் சொன்னான். “எல்லாம்
சனியன் பிடிச்சமாதிரி.”

இறங்கி ரயரை மாற்றுவதற்கு நானும் உதவி செய்தேன்.

“என்ன மச்சான் இப்படியெல்லாம் நடக்கிது.”

“சிவா, இவையெல்லாம் தற்செயலாக நடப்பவை மனதைக் கைவிட்டுவிடாதே.”

“நாங்கள் ரயர் மாற்றிக்கொண்டிருந்த வேளையில் எங்கள் அருகில் அந்தக்கார் நின்றது.”
“மச்சான், மாமியாட்கள்தான்.”

மாமி அழுதுவடித்த முகத்துடன் இறங்கி சிவாவைப் பார்த்துவிம்ம ஆரம்பித்துவிட்டாள். அழுகிறதால, ஒரு பிரச்சனையும் தீரப்போவதில்லை. அவவுடன் மூத்த மகள் அருணாவும் தான் வந்திருந்தாள். நீங்கள் புறப்படுங்கோ. நாங்கள் ரயரை மாற்றிவிட்டு பின்பு வருகிறோம். நான் இதைச் சொல்ல அதற்கு ஆமோதித்தவர்களாய் திரும்பவும் அவர்கள் காரில் ஏறிக்கொண்டார்கள். 10 மைலுக்குள் எப்படியும் அவர்களைப் பிடித்துவிடுவோம். நாங்கள் வேகமாகச் செயல்பட்டோம்.

எங்கள் கார் புறப்பட்டு 1 மணித்தியாலம் இருக்கும். அந்தச்சந்தி, “கருணா, காரைக் கொஞ்சம் நிற்பாட்டு.” வலது பக்கத்தில் அந்த தேனீர்க்கடையிருந்தது. அந்தப்பக்கத்தில் அம்புலன்ஸ் வண்டிகள் போனால் அவர்களுக்குத் தெரியாமல் போக வாய்ப்பிருக்காது. யாரோ அவசர நோயாளிகளை ஏற்றிச்செல்லும் வாகனம், எப்படியும் கவனிப்பார்கள்.

கல்லாவில் இருந்த முதலாளியைக் கேட்டேன். “அண்ணே சற்று நேரத்துக்கு முன் அம்புலன்ஸ் ஒன்று போயிருக்கும்.”

“எந்தப் பக்கத்தால் போனது?” அவரும் நிதானித்து விளக்கம் சொன்னார். இடதுபக்கமாகத் திரும்பிப்போகிறது. அநேகமாக அவர்கள் இப்ப வைத்தியசாலைக்குப் போயிருப்பார்கள். அம்புலன்ஸில் கொண்டு செல்லும் நோயாளிகள் கொஞ்சம் கஸ்ரமான நிலமையென்றால் அதிலிருந்து 5மைல் தொலைவில் உள்ள அந்த வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு செல்வது வழக்கம்.”

எனக்கு மனம், பட படத்தது. கடையில் இருந்தவர்கள் என்னைப் பரிதாபத்துடன் பார்ப்பதுபோல் தெரிந்தது. சிவாவை எப்படித் தேற்றுவது என்று தெரியவில்லை.

“கருணா, காரை இடது பக்கமாகத் திருப்பு” என்றேன். “ஏன்? மச்சான்?” என்று, சிவா கலங்கிய குரலில் கேட்டான்.

“எதெற்கும் பார்த்துவிட்டுப்போவம்” என்று சமாளித்துக்கொண்டேன். கருணாவுக்கு நிலமை விளங்கியிருக்க வேண்டும். அவன் கண்களில் இருக்க நீர் வழிந்ததை நான் கவனித்தேன்.

எல்லாம் முடிஞ்சு போச்சுபோல, என்ன மனித வாழ்க்கை! நேற்றைய தினம் எவ்வளவு சந்தோசமாக இருந்திருப்பார்கள். இன்று, காலத்தின் கோலம் ஏன்? இப்படி நான் நினைக்கிறேன். சீ, வேண்டாம். நல்லதாக நினைப்போம்.

பிரதான பாதை, சின்னதாக ஒரு பட்டினம். வாகன நெரிசல் அதிகம். பல பகுதிகளில் இருந்து செல்லும் பஸ்கள் விரைந்து சென்று கொண்டிருந்தன. வெய்யில் வேறு அகோரமாக, மனதில் ஏற்பட்ட புழுக்கத்துடன் சேர்ந்து வேர்த்துக்கொட்டியது. சிவா, விறைத்தபடி வெளியில் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

வைத்திய சாலையினுள் கார் சென்றதுதான் தாமதம் “ஐயோ! என்ற செல்லம் என்னை விட்டிட்டுப் போயிற்றாளடா? கருணா” என்று கமலாவின் தாய் அடித்துப் பிடித்துக்கொண்டு ஓடிவந்தாள். பிறகென்ன? “ஐயோ! கமலா!” என்று அந்த வைத்தியசாலையே அதிருகின்ற அளவிற்கு சிவாவின் அழுகுரல். யாரைத்தேற்றுவது என்று தெரியவில்லை. வைத்தியசாலையில் இருந்த நோயாளர்கள் எல்லோரும் பரிதாபமாகப் பார்த்தார்கள். நான் சிவாவை இறுக அணைத்துக்கொண்டேன். என் கண்களிலும் நீர் வழிந்துகொண்டிருந்தது.

கமலாவின் உடலை யாரும் பார்க்கேலாதாம். சவச்சாடியில் வைத்திருந்தார்கள். போஸ்மோட்டம் செய்துதான் உடலைத்தருவார்களாம். எனக்கு இதுமுதல் அனுபவம். என்னைத்தவிர மற்றவர்களால் அந்த நிலையில் இயங்கவும் முடியாது. அப்போதுதான் அவன் அறிமுகமானான். “என்னுடைய பெயர், மோகன். நான் இந்த வைத்தியசாலையில் தான் வேலை செய்கின்றேன். ஏதாவது உதவி தேவைப்பட்டால் தாராளமாக என்னைக்கேளுங்கள்.”

எப்படியும் அவனுக்கு 23, 24 வயதிருக்கும். மெலிந்த உடல். முகத்தில் சாந்தம். அவன் எனக்கு இதைச் சொன்னபோதே எல்லா அலுவல்களையும் முடித்துவிடுவேன், என்கின்றதென்பு ஏற்பட்டது. அவன் கைகள் இரண்டையும் பற்றிப்பிடித்தேன். “நன்றி தம்பி. இப்ப நாங்கள் என்ன செய்யவேண்டும்?”

“அண்ணை, உடலைப் போஸ்மோட்டம் செய்யாமல் தரமாட்டார்கள். இது வைத்தியசாலைச் சட்டம். எதற்கும் நீங்கள் **D.M.O.** உடன் கதைச்சுப்பாருங்கள். அவர் நினைத்தால் தரலாம்.”

கமலாவின் அம்மா, கருணா, சிவா, அருணா எல்லோரும் தலையில் அடித்துக்குளறிக்கொண்டிருந்தார்கள். யாரிடம் எதைக்கேட்பதென்று தெரியவில்லை. பக்கத்தில்தான் பிரதான வைத்திய அதிகாரியின் விடுதியிருந்தது. சற்றுமுன்தான் உடலைப் பொறுப்பேற்றுவிட்டு விடுதிக்குப் போயிருந்தாராம். நேரம் 3 மணியைக் கடந்திருந்தது. மோகனை அழைத்துக்கொண்டு அவர் விடுதிக்குப்போனேன். கதவை மெதுவாகத் தட்டினேன். அவர்தான் கதவைத்திறந்தார். நடுத்தர வயது. அமைதியான புன்முறுவல் பூத்தமுகம். பார்த்தால் நல்ல மனிதர் போல்பட்டது.

நான் என்னை அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டேன். மேற்கொண்டு நாங்கள் என்ன செய்யலாம் என அவர் மூலம் கேட்டுப்பெறுவதில் ஆர்வமாக இருந்தது. “சேர், என்ன செய்யலாம்” என்று கேட்டேன்.

“சரி உள்ளே வாருங்கள், உட்காருங்கள்” என்று அன்போடு அழைத்தார்.

நல்ல மனிதர் என்று மனதுக்குள் நினைத்துக் கொண்டேன். அவர் அமைதியாகவே பேசினார். “தம்பி, உடலை வெட்டி பரிசோதனை செய்யாமல் நாங்கள் தரமுடியாது. இது வைத்தியசாலைச் சட்டம். காரணம் தம்பி, அந்த நோயாளியின் நோயைப் பற்றிய சிஸ்ரறி றிப்போட் அனுப்பி வைத்த வைத்தியசாலையால் எங்களுக்குத்தரப்படவில்லை. அவ எப்படிச் காலமான என்ற விடையம் எங்களுக்குத் தெரியாது. எங்கள் வைத்தியசாலையில் வைத்திருந்து 24 மணித்தியாலத்திற்குப் பிறகு, இறந்திருந்தால் நீங்கள் உடன் எடுத்துச்செல்ல அனுமதியுண்டு.”

“அம்புலன்சில் வந்தவர்கள் விபரம் தரவில்லையா?” என்று கேட்டேன்.

“அவர்களிடம் இல்லை. பெயர் விலாசம் மட்டுமே எழுதியிருந்தார்கள். அந்த நோயாளிக்கு என்ன வருத்தம் என்று எழுதப்படவில்லை.”

கமலாவின் உடல் நிலைபற்றி அவரிடம் சொன்னேன்.

“நீங்கள் சொல்வதை நான் மறுக்கவில்லை. எங்களுக்கு சட்டம் ஒன்று உண்டு. இது நான் மட்டும் என்றால் கூடப்பரவாயில்லை. கிராம சேவகர், மரண விசாரணை அதிகாரி (தொர்ணஸ்) பொலிஸ் எல்லோரும் சேர்ந்தே முடிவெடுக்க வேண்டும்.”

அவர் சொன்னது சரிபோல்தான் எனக்குப் பட்டது. எதிர்த்துக்கதைக்க முடியவில்லை.

“நீங்கள், உங்கள் செல்வாக்கைப் பிரயோகித்து தரமுடியாதோ” என்று கேட்டேன். பத்துமணிக்கு முதல் நாங்கள் போய்ச்சேர்ந்திட வேண்டும். அந்தவேளையில் ஊரடங்குச்சட்டத்தை அரசாங்கம் அமுல் படுத்தியிருந்தது. அதையும் அவரிடம் சொன்னேன்.

“இதில் எனது செல்வாக்கு எதுவும் இல்லை. அப்படியென்றால் உங்கள் வைத்தியசாலையிலிருந்து நோயாளியின் இஸ்ரறி, றிப்போட்டை எடுத்துத் தாருங்கள். எந்தப் பிரச்சனையும் இல்லாமல் தருகிறேன்.”

“சரி, பார்ப்போம்” என்று அவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டோம்.

“எங்கே? ரெலிபோன் எடுக்கலாம்?” என்று மோகனைக் கேட்டபோது, “அண்ணை வாருங்கள்” என்று பக்கத்திலிருந்த தபால் நிலையத்திற்கு அழைத்துப்போனான். ரெலிபோன் எடுத்தபோது D.M.O.தான் இருந்தார். என் பெயரைச்சொல்லி அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டேன். அவருக்கு என்னை நன்றாகத் தெரியும். நான் சார்ந்திருந்த பொது சமூக அமைப்பின் மூலம் வைத்திய சாலைக்கு வேண்டிய சிறு உதவிகளைச் செய்திருந்தோம். அந்த வகையில் அவருக்கு என் மீது நல்ல அபிப்பிராயம் இருந்தது. நீர் இதுக்குள்ள போய் எங்கே மாட்டுப்பட்டிர் என்று

கேட்டார். இறந்தது என் நண்பனின் மனைவி என்பதையும் உடலைப்பெறுவதில் உள்ள சிரமத்தையும் அவரிடம் சொல்லி விளங்க வைத்தேன். தயவு செய்து அந்த நிப்போட்டை அனுப்பி வைக்க ஆவன செய்யுங்கள் என்பதை வற்புறுத்திக் கூறினேன். தான் இந்த வைத்திய அதிகாரியுடன் கதைப்பதாகக் கூறினார். அவர் எப்படியும் கதைப்பார் என்ற நம்பிக்கை.

அவர் இவருடன் கதைத்திருக்க வேண்டும் “தம்பி எனிறிப்போட் வந்து, இது நடக்கிற காரியமா? நான் அவரை நம்புகிறேன். மற்றவர்களை நம்ப வைப்பதற்கு என்ன அத்தாட்சி இருக்கிறது. எனக்கு ஏற்கனவே இப்படியொரு அனுபவம். அந்த வழக்கு இப்போதும் கோர்ட்டில் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. கோஷ்டிச்சண்டையில் ஒருவன் வெட்டுப்பட்டு வைத்தியசாலையில் படுத்திருந்தானாம். ஒருநாள் சொந்தக்கார வீட்டிற்குப் போய் குளித்துப்போட்டு வருகிறேன் என்று அனுமதி கேட்டானாம். அவன் போய் எதிராளியை வெட்டிக்கொண்டு போட்டு வைத்தியசாலையில் வந்து படுத்துவிட்டான். அவன் வெட்டியதைக்கண்ட சாட்சிகள் வேறு. வைத்திய சாலையில் படுத்திருந்தவன் வெளியில் எப்படிபோனான் என்று பொலிஸ் வழக்கு வைத்திருக்கிறதாம், டொக்டருக்கு எதிராக. அவர் இந்தக் கதையையும் சொன்னார். வேறு என்னவழி இதற்கு என்று கேட்டேன்.

“நீங்கள் மற்றவர்களைச் சமாளிக்க முடியுமொன்றால் எனக்குப் பிரச்சனையில்லை என்றார். எனக்கே என்னைப்பார்க்கப் பாவமாக இருந்தது.

மோகன் மற்றவர்களைச் சமாளிக்கிறதென்றால் எப்படி? எனக்கு விளங்கவில்லை.”

“வேறு என்ன? அண்ணை எல்லாமே பிணம் தின்னும் கழுகுகள் போல்தான்” என்றான்.

“கொஞ்சம் பணத்தைவிட்டு எறிய வேண்டியதுதான். முதலில் விதானையைச் சந்திப்பம். கிராம உத்தியோகத்தர் அவருடைய வீடு அதிக தூரத்தில் இல்லை.”

மோகன் எனக்கு வழிகாட்டியாக “காரில் போவம் தம்பி.”

“அதுவும் நல்லதுதான். பக்கத்தில் மரண விசாரணை அதிகாரி பொலிஸ் எல்லாரையும் சந்திக்கலாம். கருணா தம்பி அழுது கொண்டிருந்தது. ஒரு காரியமும் நடந்துவிடாது.” நடந்த விசயத்தைச் சுருக்கமாகச் சொல்லி சந்திக்க வேண்டியவர்களின் அவசியத்தையும் வலியுறுத்தினேன்.

முதலில் விதானையார் வீட்டிற்குப் போறோம். வயது 50க்குமேல் இருக்கும். அக்கறையுடன் கேட்பதுபோல் எல்லாவற்றையும் கேட்டார். “எனக்கொன்றும் பிரச்சனையில்லை தம்பி. முதலில் பொலிசிட்டுப்போங்கள். அவனும் கொர்ணலும் ஒமென்றால் சரி.”

“பொலிசை சற்று முன்தான் சந்தித்தேன். அதற்குப்பொறுப்பாய் இருக்கிறவன். பின்னேரம் 5மணி

பஸ்சுக்கு ஊருக்குப் போகப்போறான். இரண்டு நாளைக்கு வரமாட்டான்.”

“ஏதாவது கையுக்குள்ள வைச்சுக்கேட்டுப் பாருங்கள்.” வழியையும் அவரே சொல்லித்தந்தார். இவரும், “இதை எதிர்பார்க்கிறேன்” என்பதை அவனுக்குக் கையில் வைப்பதன் மூலம் தெரிவித்துக் கொண்டார்.

எனக்கு எங்க ஊர் விதானையாரின் நினைவு ஒரு முறை வந்து போனது. 45 வயதிருக்கும். அவர் சைக்கிளில் வருவார். அவரைவிட வயதில் மூத்தவர்கள், எல்லோரும் ஐயா என்று கூப்பிட வேண்டும். அவர் அவர்களை டேய் என்றுதான் கூப்பிடுவார். அந்த வயது முதிர்ந்தவர்கள் அவரின் சைக்கிளை உருட்டிக்கொண்டு வருவார்கள். எனக்கு இந்தக்காட்சிகளைப் பார்க்கும்போது பத்திக்கொண்டுவரும். இவர்கள் எல்லோரும் உத்தியோகத்தின் தன்மையை உணராதவர்கள். கிராம மக்களின் சேவர்களாகத்தான் இவர்களுக்கு நியமனம் வழங்கப்பட்டிருந்தது. உங்களுக்கெல்லாம் இருட்டடி அடிக்கவேணும் என்று நானும். நண்பர் சிலரும் பேசிக்கொண்டோம்.

வந்த காரியம். எப்படியாவது முடியட்டும். அவரிடம் இருந்து விடைபெற்று அந்தப் பொலிஸ் உத்தியோகத்தரைச் சந்தித்தோம்.

“எனக்கு இண்டைக்கு நேரம் வராது, நான் ஊருக்குப்போக வேணும்.”

மோகன் மெதுவாக எனக்குக் கண்ணைக் காட்டினான். கருணாவுக்கு விளங்கிவிட்டது. 100 ரூபாவை எடுத்துக்கைகளில் வைத்தான். எந்தக்கதையும் இல்லை.

“என்னை நேரத்தோடை விட்டிடவேணும். எப்படியும் 7மணி பஸ்கக்காவது ஊருக்குப் போகவேணும்.”

அவனுக்கும் அந்த உத்தியோகத்திற்கும் சம்பந்தமில்லை. யாரோ ஒரு எம்பியின் சிபார்சுபோல. ஊதிவிட்டால் விழுந்து விடுவான். அப்படியொரு தோற்றம்.

“உங்களைப் பார்க்கப் பாவமாக இருக்கு. மற்றவர்களைச் சமாளிக்கவேண்டியது உங்கள் பொறுப்பு.”

குறித்த நேரத்தில் வைத்தியசாலைக்கு வருவதாகக் கூறினான். எனக்கு உள்ளுக்குள் புழுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

எனி, மரண விசாரணை அதிகாரி. பொலிஸ் நிலையத்திலிருந்து கொஞ்ச தூரம்தான் அந்த அதிகாரியின் வீடு. குச்சு ஒழுங்கைகள், கார் ஓட்டிச்செல்வது கொஞ்சம் சிரமமாக இருந்தது. பாதைகள் சீராக இருக்கவில்லை. ஒழுங்கைகளில் குழந்தைகள் விளையாட்டு மைதானத்தில் நின்று விளையாடுவது போல் எங்கள் காரைக்கண்டவுடன் புதினம்பார்க்க வேலிகளில் பெண்கள். ஒவென்று

நாய்கள் குரைத்தபடி... “இதுக்கு மேலே கார் போகாது. காரை நிற்பாட்டிவிட்டு நடந்துபோவம்.”

“கருணா நீ காருக்குள்ள இரு. நானும் மோகனும் போய்விட்டு வருகிறோம்.”

போகும்போதே மோகன் அவரைப்பற்றிச் சொன்னான். “உந்தாள் நல்ல தண்ணிச்சாமியண்ணை. உதவாத மனுசன். சந்தித்த ஆட்களுக்குள்ள உந்தா^{ய்}க்கு உங்களுக்கு குடுத்துக்கட்டுப்படியாகாது.”

அவரின் வீட்டு வாசலுடன் அந்த ஒழுங்கை முடித்திருந்தது. நேரே வீடு ‘சுடிநாய் கவனம்’ என்று வாசலில் எழுதிப்போட்டிருந்தது. அது வேறை மனதுக்குள் பயம். எதற்கும் வெளியில் நின்று கூப்பிடுவம்.

“ஐயா! ஐயா!” என்று மோகன்தான் கூப்பிட்டான்.

ஒரு சத்தமும் இல்லை. பின்பக்க வளவில் கட்டியிருந்த நாய் மட்டும் எங்களுக்காகக் குரல் கொடுத்தது. சத்தத்தைக் கேட்டதும், அல்சேசியனாகத்தான் இருக்கும் என்று முடிவெடுத்துக்கொண்டேன். பாய்ஞ்சால் நாங்கள் அவ்வுளவுதான்.

பல தடவைகள் கூப்பிட்ட பின்பு வெளிக்கதவு திறந்தது. திறந்தது ஒரு சிறுமிதான். பார்த்தவுடன் தெரிந்தது, வீட்டு வேலைக்காரப்பிள்ளையென்று,

காதுகளில் ஒன்றும் இல்லை. அவள் அணிந்திருந்த உடுப்பு அவள் தோற்றம், எல்லாமே!

“ஐயா இருக்கிறாரோ!” என்று மோகன்தான் கேட்டான்.

“அவர் நித்திரை.”

மோகன் இரண்டு, மூன்று தடவைகள் வந்திருக்கிறான். அவன்தான் இதைச் சொன்னான். வீட்டின் முன் முற்றம் அவ்வளவு துப்புரவாக இருக்கவில்லை. அங்கங்கு வெற்றிலை பாக்குத் துப்பல். கோழிகள் தன்ரபாட்டில் அங்கங்கு இருந்து வைத்திருக்கின்றன. வீடு கல்லால் கட்டப்பட்டிருந்தது. வெள்ளையடித்திருக்கவில்லை. வெளிவிருந்தையில் ஆடு ஒன்றைக் கட்டியிருந்தார். கெழுவத்த கிடாய் ஆடு. மேலே அதற்காக ஒரு குழைக்கட்டு. எங்களை ஒரு முறை திரும்பிப்பார்த்தது. வெகுளவில்லை. அந்த விருந்தையை ஆட்டுத்தொழுவம் மாதிரி மறைத்தது. தினம் ஆட்கள் வந்துபழக்கம் போல் பக்கத்தில் குகனி.

“தங்கச்சி, நாய்... பயப்படாதையுங்கோ அது பின்னுக்குக் கட்டியிருக்கு.” கதையில் தெரிந்தது இந்தப்பிள்ளை, மலைநாட்டுத் தமிழர் என்று. நம்மவரின் ஆதிக்கம் மலைநாட்டுத் தமிழர் மீது, அப்போது கொடிகட்டிப் பறந்திருக்கிறது. அவர்களின் ஏழ்மை, சுதந்திர மற்ற வாழ்க்கை நாடற்ற பிரஜைகள் என்று பலவந்தமாக திருப்பி அனுப்பப்படுகின்ற நிலை. குறைந்த சம்பளத்துக்கு வேலைவாய்ப்பை வழங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள் நம்மவர்கள். இந்த

ஊரின் சுற்றுவட்டாரங்களில் மலையத்தமிழர்களின் குடியேற்றங்கள் அமைந்திருந்தன. அவள் அணிந்திருந்த உடுப்பு, அங்கங்கு கிழிசல். அதை மறைப்பதற்கு பொருத்தமற்ற ஒட்டுத்துணிகள் மூலம் தைத்திருந்தார்கள். தலையை நன்றாகவாரி இழக்கவில்லை. அவளைப் பார்க்கவே பாவமாக இருந்தது.

“தங்கச்சி, அவரை எழுப்பிவிட முடியுமோ!” என்று நான்தான் கேட்டேன். அவள் சற்றுத்தயங்கினாள். அவள் தயக்கத்தில் நியாயம் இருந்தது. இந்தப்பெரிய மனிதர்கள் இப்படித்தான். மத்தியானம் மதுமயக்கத்தில் படுத்துவிடுவார்கள். நித்திரைக்குப்பங்கம் ஏற்பட்டால் கொதித் தொழுவார்கள். அந்தச்சிறுமிக்கு நிறைய அனுபவம் இருந்திருக்கும்.

“உள்ள வந்து இருங்கோ.”

அந்தக்கோழி எச்சங்களைத் தாண்டி ஒருவாறு உள்ளுக்குள் புகுந்தோம். உள்ளுக்குள் இருந்து அந்தக்குறைட்டைச் சத்தம். இவன் பாவி இப்போதைக்கு எழும்பான் போல. வீட்டில் வேறு யாரும் இருக்கவில்லை. விருந்தையின் மற்றப்பகுதியில் 100க்கு மேற்பட்ட நெல்லுமூடைகள் வரிசையாக அடுக்கியிருந்தார்கள். கொஞ்சம் பசையாளிதான். அந்தப்பிள்ளை ஒரு தண்ணீர் செம்புடன் உள்ளுக்குள் போவதை, நான் பார்த்தேன். பாவம் எங்களால் அந்தப் பிள்ளைக்கு அடிதான் விழப்போகிறது.

குறட்டைச் சத்தம் நின்றது. பிள்ளை எழுப்பியிருக்க வேணும். “உன்னை அல்லே சொன்னனான். நித்திரை கொள்ளேக்குள்ள எழுப்ப வேண்டாம் என்று!” மனுசன் கொதித்துச் சத்தம் போட்டது எங்களுக்கும் கேட்டது.

“உங்களைத் தேடியாரோ! வந்திருக்கிறார்கள். முன்னுக்கு இருக்கிறார்கள் என்று அவள் சொன்னாள்.”

“ஆர்...?”

அவள் வெளியில் வந்துவிட்டாள். மனுசன் எப்படியும் வரும். சுவரில் மக்கள் தொண்டன் மாசிலாமணியென்று அவரைப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர். கௌரவித்து பொன்னாடை போற்றிய அந்தப் படம். தொங்கவிடப்பட்டிருந்தது. அந்தக் கௌரவத்தை ஏற்று சிரித்த தோற்றம். அப்பா, மோகன் சொன்னதை வைத்துப் பார்த்தபோது, எனக்கு எரிச்சல் எடுத்தது. என்ன மனுசர்கள். சமுதாயத்தின், தரைக்குறைவுகளிடம் இந்தப்பட்டங்கள் போய் படுகின்ற பாடு. உண்மையான மக்கள் தொண்டர்களைக் கூட மதிக்கமுடியாமல் போய்விடுகிறதே. மனதுக்குள் சிறு வருத்தம். இவன் ஒரு மக்கள் தொண்டன். இவனுக்குப் பொன்னாடை போற்றுவான். இவனைவிட உயர்ந்தவரே! மகா, மக்கள் தொண்டன் என்று கூட இருக்கலாம். அந்தப்படத்தை மோகனுக்குக் காட்டியபோது அவனுக்கும் சிரிப்பு வந்தது.

10 நிமிடத்திற்கு மேல் இருக்கும். ஒரு செருமல் சத்தம்வாறார் போல. அப்பா! வெளியில் வந்தான் பாவி.

நான் மனதுக்குள் நினைத்துக்கொண்டேன். மோகனை அவருக்கு ஏற்கனவே தெரியும்.

“ஆர் மோகன! என்ன விசயம்?”
உடம்பெல்லாம் வேர்த்து வழிந்தது. கையில் அந்த தண்ணீர்செம்பு. விருந்தைக்கு வந்தவாறே வாயுக்குள் நீரை விட்டு கொப்பளித்து அங்கிருந்தே முற்றத்தில் துப்பினார். வெற்றிலைச்சாயம் சிகப்பாக வெளியில் வந்து சிதறியது. எங்களுக்குப் பக்கவாட்டில் அந்த வாங்கு அதற்குமேல் கால் இரண்டையும் மடித்து உட்கார்ந்தார், அந்த மக்கள் தொண்டன். பக்கத்தில் வெற்றிலைத்தட்டம். வாயில் மடித்துப்போட்டவாறே, நடந்த விசயத்தை விளக்கியபோது-“பிரச்சனை கொஞ்சம் கஸ்ரம் தான். மற்றவர்களைப் பார்த்தியனோ! எல்லாரையும் சமாளித்தால் நான் மறுக்கப்போறனே! கொஞ்சம் கெதிப்பண்ணுங்கோ” என்று சொல்லவும் தயக்கமாக இருந்தது. ஆற அமர்ந்து வெற்றிலைக் சாற்றை உள் விழுங்கிக்கொண்டிருந்தார்.

“என்ன வெய்யில்! கார் கொண்டு வந்தனீங்களே?”

“கார் ஒழுங்குகையில் நிற்கிது. கொஞ்சம் கெதிப்பண்ணினால் நல்லது. நாங்கள் ஊருக்குப் போய்ச்சேர வேணும். அவர்களும் அங்கு வந்திருப்பார்கள். நீங்கள் வந்தால் சரி... இருங்கோ வாறான். கிணற்றடி. அறையென்று மாறி, மாறி வெளியில் வந்தாச்சு. மக்கள் தொண்டனுக்கு உரிய அந்தத்தன்மை படத்தில் இருந்ததைப் போல் தெரிந்தது.”

“வள்ளி!”

“என்னையா!” அவள் பயந்து, நடுங்கி பக்கத்தில் வந்து நின்றாள்.

“அம்மாக்கள் வந்தால் ஆஸ்ப்பத்திரி மட்டும் போய்வாறெனெண்டு சொல்லிவிடு.”

அவள் தலையசைத்தாள்.

கருணா! காருக்குள் இருந்து தங்கையை நினைத்து நினைத்து அழுது கொண்டிருந்திருக்கிறான். எங்களைக்கண்டதும் கண்ணைத் துடைத்ததைக் கண்டேன். அவர்தான் முன் சிற்றிடி உட்கார்ந்திருந்தார். கார் ஒழுங்குகளைத் தாண்டி பிரதான பாதைக்கு வந்தது. வைத்தியாசலைக்குப் போகாமல் வலது பக்கம் போகும்படி கையைக் காட்டினார். சமாதான நீதவான் ஏன்? என்று நாங்கள் ஒருவரும் கேட்கவில்லை. மோகன், என்னைப் பார்த்தான். அவனுக்கு முன் அனுபவங்கள் அதிகம்.

“தம்பி வலது பக்கம் வாற கடையடியில ஒருக்கால் நிற்பாட்டும்.”

அது ஒரு குடிவகை விற்கிற கடை.

காருக்குள் இருந்து கொண்டே, “தம்பி, 5 போத்தல் பியர் கொடுத்துவிடும்.”

பியர் வந்தது.

“காக, கீக வைச்சிருக்கிறியளோ” என்று என்னைப்பார்த்தார். எனக்குச்சர் என்றது. மோகன்

தனது கையால் எனது துடையை அமர்த்தினான். பேசாமல் இருங்கள் என்றதுபோல். எவ்வளவு என்று கேட்டு கருணாதான் காசு கொடுத்தான்.

என்ன? மனுசன் இவன். மற்றவர்களின் சோகத்தில் இவர்கள் மட்டும் சுகம் தேடுகிறார்களே! பின்பக்கத்தில் நேராக நான்தான் இருந்தேன். அப்படியே வலது காலை உயர்த்தி உதைந்து விடுவோமா? என்று யோசித்தேன். சிவாவின் முகம். அவனின் இந்த வேதனைகளுக்கு ஒரு முடிவு கிடைக்கட்டும். என்னை நானே அடக்கிக்கொண்டேன். கார் வைத்திய சாலையை நோக்கிக்கொண்டிருந்தது.

மற்றவர்கள் எல்லோரும் இந்த மனுசனுக்காகக் காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவசரமாக இறங்கி சிவாவின் அருகில் சென்றேன். அவன் மனதுக்குள் அழுகிறான். கண்கள் மாத்திரம் கண்ணீரைச் சொரிந்தது. கமலாவின் தாய் தலையில் கையை வைத்தபடி வெறித்துப்போய் இருந்தா, கருணா தாயின் பக்கத்தில் அசைவற்று நின்றாள்.

“அண்ணே விதானைக்கும் பார்த்து ஏதாவது கொடுங்கோ!”

எனக்கு இப்படியான நடவடிக்கையில் உடன்பாடு இருக்கவில்லை, கருணாதான் ஏதோ கையில் வைத்தான். எல்லோரும் வைத்திய அதிகாரியின் அறைக்குள் புகுந்தார்கள். எனிச்சவப்பெட்டி, துணியொன்று வாங்கவேணும். 6 மணிக்குமேல் கடை பூட்டிவிடுவார்கள். நான் கருணாவையும் மோகனையும்,

அழைத்துக்கொண்டு கடை தெருவுக்குப்போய் எல்லாக் கடையிலும் ஓடர் கொடுத்துவிட்டு வந்தோம். அவர்கள், “ஆயத்தப்படுத்தி வைக்கிறோம். பிறகு வாருங்கள்” என்றனர். விலையைக்கேட்டு, அற்வான்ஸ் மாத்திரம் கொடுத்திருந்தோம். எங்கள் நிலையை அறிந்து மனவருத்தப்பட்ட போது மனிதர்களும் இருக்கிறார்கள் என்று மனதில் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டேன்.

அங்கு வந்தபோது மேலும் இடி. ஒருவர் மீது ஒருவர் சாட்டிக்கொண்டு மாறிப்பேசிக்கொண்டு- “போஸ்மோட்டமே. முடிவு வெறு வழியில்லை. இல்லையேல் கிஸ்ரறி றிப்போட் வந்தபின்பு நாளைக்குக்கொண்டு போகலாம்” என்று கூறினார்கள். இதற்காகவா? இவ்வளவு செலவழித்தோம். மோகன் என்னைப் பாவமாகப் பார்த்தான். அவன் மட்டும் ஒரு மனிதனாக என்மனதில் தோற்றமளித்தான். எவ்வளவு நேரம் என்றுடன் திரிந்தான். சிவாவை அணுகி நடந்தவற்றைச் சொன்னேன்.

“மச்சான் இதுதான் நிலமை.”

“ஐயோ, என்ற செல்லத்தை வெட்டிச்சிதைக்க வேண்டாம்.”

நான் இதற்கு சம்மதமில்லை. ஆவேசமாகக் கத்தினான். எனக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. மெதுவாக அவன் தலையை வருடிக்கொடுத்தேன்.

“யோசிச்சுப் பார் இரவு 10 மணிக்கு, முதல் நாங்கள் வீட்டிற்குப் போகவேணும். நாளை வரை நிற்கமுடியாது. செத்தப்பிறகு வெட்டியென்ன? வெட்டாமல் விட்டால் என்ன? நாளைக்கு இதை எரிக்கத்தானே போகிறோம். வீட்டில் வைத்திருக்க முடியுமா? நான் என்னால் முடிந்தவரை முயற்சி செய்திருக்கிறேன். முடியாது சிவா அவர்கள் கடமையை அவர்கள் செய்ய அனுமதிக்கவேணும்.”

“தம்பி யோசிக்க நேரமில்லை. பறையர் வேறு போகப்போறாங்கள். எங்களுக்கும் நெடுக நிற்கேலாது. கெதியாவீ முடிவெடுங்கோ!”

சிவாவும் வேறுவழியின்றி சம்மதித்தான். நான்தான் D.M.O.விடம் சம்மதம் தெரிவித்தேன். பொழுதுபடுவதற்கான அறிகுறிகள். மேற்குத்திசையில் சூரியன் சிகப்பாகத் தெரிந்தது. அவசரமான வேலைகள்..

மோகன் வந்து சொன்னான். “அவங்களுக்குன்னையும் பிரச்சனையுமில்லை.”

“யார்?” என்று கேட்டேன்.

“பச்சையப்பன் கோஷ்டிதான்.”

பறையர் என்று சொல்வதை அவன் விரும்பவில்லை. நல்லகுணம், அவங்களுக்குள்ளேயும் ஒரு சங்கம் இருக்காம். ஒருவருக்குத் தெரியாமல். இந்த வேலையில் ஈடுபடக் கூடாதாம். கருணாதானாகப் போய் விசயத்தை முடித்துக்கொண்டான்.

நாங்கள் கடைதெருவுக்குப் போய் ஓடர் கொடுத்த சவப்பெட்டி, வெள்ளைத்துணி எல்லாவற்றையும் வாங்கிவந்தோம். எங்களுக்கு அவசரம் என்றதும் எல்லா விலைகளும் இரட்டிப்பாகியது. மனதில் எரிச்சல் வேறு வழி தெரியவில்லை. அனைவரிடமும் விடை சொல்ல எனக்கு மனம் ஒப்பவில்லை. சவப்பெட்டியை மேல் கரியலில் கட்டினோம். எங்கள் கார் புறப்படும்போது இரவு 8 மணி. மோகனை ஆரத்தூவி நன்றி தெரிவித்தேன். இவ்வளவு யந்துக்களில் அவன் மட்டும் மனிதனாக நின்றான்.

கார் புறப்பட்டது. காருக்குள் அழகைச் சத்தம் அடங்குவதற்குக் கொஞ்ச நேரம்பிடித்தது. இன்று காலையில் நடந்தவற்றிலிருந்து, தற்போது வரை ஒவ்வொன்றாக நினைத்துப்பார்த்தேன். 'ஏதோ! பிழைதான் நடந்திருக்கிறது. இல்லையேல் அந்த றிப்போட்டில் தெரியவருமோ? வராது. அவர்கள் ஒரே வர்க்கம். நாங்கள் எல்லோரும் அரசாங்கத்தில் ஒரே திணைக்களத்தில் வேலை செய்பவர்கள். ரெலிபேன் தொடர்புகள் மாறி, அதிக ரத்தப்பெருக்கேற்பட்டு மரணம்.' இது மாத்திரம்தான் இருக்கும்.

மனிதர்களின் அவசரத்தை எப்படிப் பயன்படுத்துகிறார்கள். அவசரம், அவசியம் எல்லாம் எங்களுக்கென்றுவரும் போதுதான் அடுத்தவன் விடும் பிழைகளைப் பெரிதாக நினைக்கிறோம். இப்படி அடுத்தவனுக்கு ஏற்படும்போது நாங்களும் அவர்கள் பார்வையில் பிழையாகத் தெரிவோமா? இல்லை பிழைவிடமாட்டோமா? உளரீதியான சிந்தனைகள். சமுதாயத்திற்கு நாங்கள் செய்யும் கடமைகள்

சரிவரவில்லையெனில் அப்பாவி மக்கள் எத்தனைபேர் பாதிப்படைகிறார்கள்.

அந்த வைத்திய அதிகாரி ஏற்கனவே சொன்னார். “போஸ்மோட்டம் செய்தே ஆகவேண்டும்.” அப்போதே அதுசரியென்று விட்டிருக்கலாம். எங்கள் காரியம், நாங்கள் நினைத்துக்கொண்டபடி முடியவேண்டும். அவர்கள் நேரடியாக எதுவுமே கேட்கவில்லை. நாங்கள் கொடுத்தபோது மறுக்கவும் இல்லை. என்ன நடந்தது எனக்கு கொடுக்கும் போது நான் தடுக்க முயற்சிக்கவில்லை. தங்கையின் இறந்த உடல் சிதையாமல் கொண்டுபோக வேண்டும் என அவன் நினைத்தான். அவன் கவலைகள், என்னைத் தடுத்தபோது நானா? கொடுக்கிறேன் என்று பேசாமல் இருந்துவிட்டேன். அவர்கள் மீது தப்பேதும் இல்லையென்பதுபோல் படுகின்றது. சுற்றி வளைத்து அவர்கள் எதைத்தான் கேட்டார்கள். கொடுத்தும் என்ன பிரயோசனம். ஒன்றுமே சரிவரவில்லையென்று திருப்பித்தர முயற்சித்தார்களா? வாங்கியதே லஞ்சம்தான், காரியத்தைச் சாதித்துக்கொள்வதில் நமக்கும் அதில் பங்குண்டு போல் எனக்குப் படுகின்றது. எங்கள் கடமையைச்செய்ய விடுங்கள். நீங்கள் தரும் பணத்தினால் எதுவுமே நடந்துவிடப் போவதில்லை. எங்கள் கடமையைத்தான் நாங்கள் செய்வோம். என்று அந்த வைத்திய அதிகாரியைத் தவிர யாருமே சொல்லவில்லை. மக்களுக்கென சேவைக்கு அமர்த்தப்பட்ட நல்ல உத்தியோகத்தர் அவர்கள் என்று எனக்குப்படவில்லை. நாங்களும் குற்றவாளிகளே! நிலமையைச் சாதகமாக்கி சொன்னவிலையை விட இரட்டிப்பாக விற்ற புடவைக்கடைக்காரன்.

சவப்பெட்டிக்காரன் எல்லோருமே அடுத்தவன் துன்பத்தை அதிர்ஷ்டமாக்கிக் கொள்கிறார்கள்.

“அந்தப் பெடியன் மோகன் நல்லவன்” நான் வாய் திறந்து சொன்னேன். எங்கள் நிலமையை உணர்ந்தவன். அவன் நல்லவன். அவன் மட்டும் இல்லாவிட்டால் எவ்வளவு கஸ்ரப்பட்டிருப்போம். உண்மைதான் அண்ணை. “அவனுக்கென்ன? தலை எழுத்தா. எங்களுடன் இத்தனை நேரம் வரும் வரை நிற்பதற்கு.”

“ஓம் கருணா” நான் ஆமோதித்தேன்.

“பாவம் அண்ணை. கடைசியில் என்னிடம் பணம் இருக்கவில்லை. நூறு ரூபா கொடுத்தேன்.” “இத்தனை நேரம் உங்களுடன் திரிகிறேன். ஏதோபார்த்துச் செய்யுங்கள்” என்று அவன் தலையைச் சொந்திரிப்போது எனக்கு வேதனையாக இருந்தது.

என் மனம் திடீரென்று ஏதோ செய்தது. என் நம்பிக்கைக்குரியவனாக நிறைத்து வைத்திருந்தேன். நடந்த சம்பவங்களை நினைத்துப்பார்த்தால் அவர்களை விட இவனே அயோக்கியனாகத் தெரிகிறான் பாவி! அப்பாவி போல், அதிக இறக்கம் கொள்பவனைப்போல் ஏமாற்றிவிட்டான். அவன் யாருமில்லை. அவர்களின் தரகன் என்பதை தற்போது புரிந்து கொண்டேன். ‘ஏதோ! கொடுத்தால் எங்கள் காரியம் சுலபமாக முடியும்’ என்று ஒட்டு மொத்த சமுதாயத்தையே நாறடிக்கிறோம். கமலாவின் உயிரற்ற உடல் எத்தனை நாளைக்குப் பாதுகாப்பாக இருக்கும். நாளை இல்லை. இன்னும்

ஒருநாள். அடுத்த நாள் வைத்திருக்கேலாது நாற்றம், எரித்துவிட்டால் அந்த வாடை இந்த மண்ணைவிட்டு மறைந்துவிடும். ஆனால் இன்று பார்த்தேனே! இந்த நாற்றம் தொடர்ந்து வீசிக்கொண்டே இருக்கும். இதற்கொரு விடிவு வேண்டும். எப்போது?... யாரால்...? அந்த உயிரற்ற உடலையும், உயிருள்ள எங்களையும் சுமந்து அந்தக்கார் மட்டும் வீடு நோக்கிப்போய்க் கொண்டிருக்கிறது.

நந்திக்கடல்

நேரம் மதியம் தாண்டிவிட்டது. துரையர் சந்தையால் வெளியில் வந்தார். மனைவி மரகதம், எழுதிக் கொடுத்த சாமான்களை ஓரளவிற்கு வாங்கிவிட்டார். சந்தைக்குப் பக்கத்தில் பிரதான பஸ் நிலையம். சனம் நிரம்பி வழிந்தது. பஸ்கள், வருவதும் போவதுமாக, எங்கிருந்துதான் இவ்வளவு சனம் வருகிறதோ, தீபாவளிக்கு இன்னும் இரண்டு நாட்கள் தான். தூரத்துக் கிராமங்களில் இருந்து சாமான்கள் வாங்குவதற்கு முல்லைத்தீவுக்குத்தான் வருவார்கள் பெரிய சந்தையும் அங்குதான் இருந்தது. எதிர்ப்புறமாக நடராசா அன்சன்ஸ், பக்கத்தில், வெங்கடேஸ்வரா. சந்தையோரமாக நாதன் ஸ்டோர்ஸ். எல்லாக் கடைகளிலும் நெருங்கேலாது கூட்டம். கையில் கனத்த பையுடன் துரையர் வீட்டிற்குப் போவம் என்று முடிவெடுத்துக் கொண்டார். வெய்யில் அனலாகக் கொதித்தது. இரண்டு வருடங்களாக சரியான மழையில்லை. காற்று புழுதியை அள்ளிவீசிக் கொட்டியது. முகத்தைச் சால்வையினால் துடைத்துக் கொண்டார்.

தெரிஞ்சவர், தெரியாதவர் என்று துரையரை, விலத்திக் கொண்டவர்கள் அதிகம். சிலருடன் பேச வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டார். அவர்கள் கூட அதிக நேரம் தாமதிக்கவில்லை. நேராகத் தெரிந்த சென்பீற்றன்ஸ் பேக்கறிக்குப் போய் தேத்தண்ணி யொன்று குடித்தால் பரவாயில்லை போல் இருந்தது. அங்க போனாலும் நிறைந்து நிற்கும் கூட்டத்தில் எவ்வளவு நேரம் ஆகுமோ! இன்னும் அவர் லோன்றிக்குப் போக வேணும். லோன்றித் துண்டைத்தேடி எடுத்துக் கொண்டார். பார்ப்பம் மானல் ஹொட்டலில் என்றவர் சற்று விரைவாக நடக்கலானார். பக்கத்தில் பரீன்ஸ் புடவைக்கடை எதிரில் கபீர் ஸ்டோர்ஸ்.

“என்ன துரையண்ணை கனகாலமாக இந்தப்பக்கம் காணேல்லை.”

“எங்க தம்பி ரவுனுக்கு வாற தெண்டாலே ஒருநாள் பிரயாணம்.” கபீர் முதலாளியின் கேள்விக்குப் பதில் கொடுத்தவராய் நிற்காமலே நடந்தார். நேராக ஆலடி சந்திக்கு வந்துவிட்டார். பக்கத்தில் அன்ரனி சலூான். முகத்தை ஒருமுறை தடவிப் பார்த்தார். கையில் முள்ளாகக் குத்தியது. சேவ் எடுத்திற்றுப் போவம். உள்ளுக்குள் எட்டிப்பார்த்தார். பரபரப்பாக வேலை நடந்து கொண்டிருந்தது. என்னும் பலபேர் காத்துக் கொண்டு இருக்கையில் இருந்தனர். அவர் ரவுனுக்கு வரும் வேளையில் அன்ரனி சலூனில் சேவ் செய்யாமல் போவதில்லை.

“வாருங்கோ உள்ளவாங்கோ!” அன்ரனி
குரல்கொடுத்தபோது.

“இன்னும் கனபேர் காத்துக்கொண்டிருக்கினம்
போல எனக்கு நேரமில்லை பிறகுபார்ப்போம்.”

“வேறு ஏதாவது அலுவல் இருந்தால் முடிச்சிற்று
பிறகு வாருங்கவன்.”

அப்படித்தான் அவரும் நினைத்துக்
கொண்டார். வெளியில் வந்த போது எதிரே மணிச்
செட்டியார் ஜவுளி வியாபாரம். அங்கும் சனம் தான்.
பக்கத்து வீட்டுச் சின்னத்தம்பியருக்கு மனைவியும்
தீபாவளிக்கென்று புடவை எடுத்துக் கொண்டு
நின்றனர். துரையர் சித்திரைக்குப் பிறகு மணிச்
செட்டியார் கடையில் தான் புடவையெடுத்தார்.
அப்போது அவர் மடிநிறையக் காசு. மரகதம்
கேட்டது அதையும் வாங்கிக் கொடுக்கக்கூடிய
வசதி இருந்தது. இன்று துரையர் அந்த அளவிற்கு
இல்லை. அவரின் தீபாவளிக்காலம் எப்பவும்
இப்படித்தான். காலையில் மரகதம் கொடுத்திருந்த
அந்தச் சின்னநகையை விற்றுத்தான் தீபாவளிக்கென
சாமான் சட்டுகள் வாங்கி வந்தார். இருந்தாலும்
தன்னுடைய வறுமை வெளியில் காட்டிக் கொள்ளக்
கூடியதாக இருக்கக் கூடாது என்பதில் அவர் திடமாக
இருந்தார்.

மணிச் செட்டியார் கண்டுவிடக்கூடாது என்று
அவர் உள்மனம் சொன்னது. பார்த்துவிட்டால்
எப்படியும் கடைக்குள் போகத்தான் வேணும்.

கடையைத்தாண்டும்போது சின்னத்தம்பியர் தான் முதலில் கண்டார்.

“துரையண்ணை”

கேட்காதது போல் எட்டி நடக்க ஆரம்பித்தார். திரும்பவும் அந்தக்குரல். அவரால் திரும்பிப்பார்க்காமல் இருக்க முடியவில்லை. தீபாவளிக் கொல்வனவு பரவாயில்லைப் போல. சின்னத்தம்பியருக்கு இந்தவருடம் சுவீஸ் விழுந்தமாதிரியாம் சென்ற கிழமை அரிச்சல் கடற்கரையில் ஆம்பல் மிதந்து வந்து, எடுத்து விற்றதில் 20 ஆயிரத்துக்கு மேல் தாண்டுமாம். அது துரையருக்கும் தெரியும். உற்சாகமான தீபாவளி.

மணிச் செட்டியாரும் துரையரைக் கண்டு கொண்ட போது துரையருக்குச் சங்கடமாக இருந்தது. மணிச் செட்டியாரின் வாடிக்கையாளர்களில் துரையரும் ஒருவர். கடைக்கு வந்தால் விலை உயர்ந்த துணிகளை எடுத்து முன்வைப்பார். கூல்ரிங் என்று வாங்கிக் கொடுத்து ஒரு தொகையை வெட்டி வாங்கி விடுவார். 10 - 15 வருடங்களுக்கு மேல் சைக்களில் புடவைக்கட்டி, ஊர், ஊராகத்திரிந்து விற்றுத்தான் இந்தக் கடையைப் போட்டிருந்தார். தை மாதத்தில் இருந்து ஆனிமாதம் வரை முல்லைத்தீவு வசந்தகாலம்தான். எல்லோரும் இந்தக்காலத்தை எதிர்பார்த்திருப்பது வழக்கம்.

துரையரும் ஒரு குட்டி முதலாளி தான். 7 பிள்ளைகள். எல்லோருமே நல்ல உழைப்பாளிகள். முல்லைத்தீவுலிருந்து 1½ மைல் தள்ளித்தான் அவர் ஊர் இருந்தது வட்டுவாசல் துரையர் என்றால் அந்தப் பகுதியில் தெரியாதவர் கிடையாது. அந்த அளவிற்கு

அவர் வருடத்தின் சில மாதங்கள் வசதியோடு வாழ்வார். 7 பிள்ளைகளில், 2 பேர் பெண்கள் மூத்த ஆண்பிள்ளைகளுக்கும் 2 பெண்களுக்கும் திருமணம் முடித்து வைத்திருந்தார். சென்ற ஆண்டுதான் கடைசி மகளுக்குத் திருமணம் முடிந்தது. கள்ளப்பாட்டில்தான் மாப்பிள்ளை. திருமணம் வசதியை விட சற்று அதிகமாகவே! சீதனம் காசாகவே 3 லட்சம் ரூபா. நகை நட்டு. காணி வீடுவளவென்று துரையரை நலிவடையச் செய்திருந்தது.

இரண்டு வருடமாக மழையும் இல்லை. நந்திக்கடல் வேறு கைவிட்டிருந்தது. இல்லையேல் துரையர் எதுக்கும் துணிந்தவர். இரவு யோசித்துவிட்டு மரகதத்தைப் பார்த்தார். “தீபாவளி மரகதம். என்ன செய்வது பேரப்பிள்ளைகள், கட்டிக் கொடுத்தபிள்ளை குடும்பம். எல்லோரும் வருவார்களே!”

மரகத்திற்குத் துரையரைப் பார்க்கப் பாவமாக இருந்தது. மனுசன் யாரிடமும் கைநீட்டி, கடனாக எதுவும் வாங்கியது கிடையாது. அப்படிப்பட்டவர் கூனிக்குறுகி நிற்பதுபோல் அவளுக்குப்பட்டது. இருந்த நகைகளை எல்லோம் விற்றுத்தான் மகளின் திருமணம் நடந்து முடிந்தது. நந்திக்கடல் சென்ற வருடம் ஆறுபாயவேயில்லை. வழக்கமாகப் பிடிபடும் இறால் இல்லாமல் போனது. அதனை நம்பியிருக்கும் குடும்பங்களுக்கு வயிற்றில் அடித்ததுபோல் இருந்தாலும் இந்தவருடத்தில் கடலில் பிடிபட்ட இறால் வருடப்பாதி வரைதான். இருக்கும் வரை வாரிச் செலவழித்து விட்டு இல்லாத போது வருந்துவது வருட வழக்கமாகி விட்டது.

பிள்ளைகள் சின்னவயதில் போட்ட சின்ன மோதிரங்கள் இரண்டை அவரிடம் கொடுத்தா. இதை விற்று சாமான்சட்டு வாங்கலாம்.”

“இந்த நிலையில் துரையர் மாத்திரமல்ல. ஏனையவர்களும் தான். எப்படியும் தைமாதம் நந்திக்கடல் உடைப்பெடுத்துப்பாயும். மாரிமழையில் ஆறுகள், குளங்கள் முட்டி, நிரம்பி வழியும். தண்ணீர் நந்திக்கடலை நிறைத்து நிற்கும். சிலவேளைகளில் ஆறு தானாகவே உடைப்பெடுத்து கடலில் கலக்கும். இல்லையேல் தண்ணீர்நூற்று வற்றாப் பனைப்பகுதி விவசாயிகள் நீர்முட்டி வேளாண்மைகள் அழிந்து விடும் என்ற அபாயம் வரும் போது ஊரவர்களுடன் கலந்து முகத்துவாரத்தை வெட்டிவிடுவார்கள். ஆறுபாய்ந்தால் வட்டுவாகல் நந்திக்கடலில் இறால் பெருகுவது நிச்சயம். கடல் நீரும்நன்னீரும் கலக்கும் இடத்தில் தான் இறால் உற்பத்தி அதிகமாகும் என்று பேசிக் கொள்வார்கள்.

சென்றவருடம் மழையில்லாமல் இந்த நிகழ்ச்சி நடைபெறவேயில்லை. நந்திக்கடலில், தண்ணீர் நிரம்பியது. ஆனால் கடலில் கலக்கின்ற அளவிற்கு இல்லை. தொழில் நடந்ததோ இல்லையோ என்ற மாதிரி நடந்து முடிந்தது. மீனவர்களின் இந்த நலிவை முதலாளிமார் தங்களுக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்வார்கள். கஸ்ரப்படும் காலங்களில் கடனாகப் பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டு, இறால்பிடிபடும் காலங்களில் முழுவதையும் கட்டாயமாகப் பெற்றுக் கொள்வது வழக்கம்.

இந்த நிலமை ஆரம்பத்தில் துரையருக்கும் இருந்தது. பிள்ளைகள் வளர்ந்த போது பிடிபடும் இறாலைத் தாங்களாகவே கொலும்பிற்கு ஏற்றுமதி செய்யத் தொடங்கினார்கள். இவையெல்லாம் 5-6 வருடங்களாகத்தான். அதற்கு முதல் துரையரும் மற்ற மீனவர்கள் போல் அவர்கள் சொன்ன விலைக்கு இறாலைக் கொடுத்து விட்டு தருவதை வாங்கிக் கொண்டார்கள். பிள்ளைகள் தலையெடுத்தபோது நேரடியாக நாமே அனுப்பினால் என்ன என்ற உணர்வு ஏற்பட்டிருந்தது. பாலத்தின் அக்கரையில் அவர்களுக்கென ஒரு ஏருஜுவாடி இருக்கும். அந்தவாடிக்கு முன்னால் பெரியதொரு ஆலமரம், முன்னால் பிரதானபாதை. அவர்கள் குடும்பத்தில் பிடிபடும் இறாலை ஏற்றுமதி செய்தாலே போது மென்கின்ற நிலைமை இந்தக்கட்டத்தில் ஊரே, கல, கலவென்றிருக்கும்.

முத்தவன் ராசு வளர்ந்த பின்புதான் துரையரும் ஒரு குட்டி முதலாளியானார். அவரைத் தேடியும் கொழும்பு முதலாளிமார் படையெடுத்தார்கள். துரையரை முதலாளியென்று அவர்கள் அழைத்த போது சற்று, நிமிர்ந்து நடக்க ஆரம்பித்தார். கையில் காசு, தாறுமாறாகப் புழங்கியது. மரதத்திற்கும் பிள்ளைகளுக்கும் விரும்பிய நகை, புடவைகள் என்று வாங்கிக்கொடுப்பார். பெடியருக்கும் தான். புதிய ஏசியாச் சைக்கிள்கள். கழுதத்தில் சங்கிலி, கைவிரல்களில் பெரிய, டெக்கர் மோதிரங்கள்.

என்னதான் முதலாளியான போதும் இறால் வீசிப்பிடிப்பதை அவர் நிறுத்தவேயில்லை. அவரின்

வாடிக்குப் பின்னால் அறுஞ்சுக்கென்று நந்திக்கடன் அருகில் ஒரு சின்ன கொட்டில் போட்டிருந்தார் ஆலடிப்பாடென்று இதற்குப் பெயர். இரவு இறால் வீச்சுக்குப்பின், அங்கையே தங்கிவிடுவார். சின்னாண்டி வழக்கமாக ஒரு முட்டி கள்ளைக் கொண்டு வைத்த விடுவான். மரகதம் ரவுணுக்குப் போய் வரும் போது இரண்டு மூன்றென்று சாராயப் போத்தல்கள். அவர் அந்த இடத்தை விட்டு அகலத்தேவையில்லை. மதியச் சாப்பாட்டை சமைத்து எடுத்துக் கொண்டு அவரிடம் போகும் போது கூடவே ராசுவின் மகனும் பேரனைப் பார்க்கப் போவான். அவரும், அவனின் வரவைத்தினம் எதிர்பார்ப்பார். இரவு பிடிபடும். இறாலில் பெரிய சுறுப்பு இறாலாக இரண்டு, மூன்றென்று சுட்டு, பச்சை வடலி ஓலையில் கட்டி, மண்ணுக்குள் தாட்டு வைப்பார். அவன் வந்ததும் கட்டிப்பிடித்து முத்தமிட்டபின் அதை எடுத்துக் கொடுப்பார். அதன்ருசியே தனி.

சில நாட்களில் நண்டுகளும் சுட்டு வைப்பதுண்டு அவன் சாப்பிடும் அழகை. மனைவியிடம் காட்டி பெருமைப்பட்டுக் கொள்வார். மரகதமும் அதை விரும்பிச் சாப்பிடுவான். அப்படிச் சாப்பிடும் போது அவளுக்குத் துரையரைத் திருமணம் செய்த காலகட்டத்தின் நினைவுகள் வந்து போகும். அவருக்கு அவள் மீது எவ்வளவு ஆசைகள்! மரகதத்திற்கும் தான்! அந்த நாளில் இருந்தே துரையர் நல்ல தொழிலாளி. அவர்கள் திருமணமும் காதல் திருமணம்தான். எத்தனை எதிர்ப்புக்கள் மத்தியில், அடி தடியென்று! எதற்கும் சழைக்காமல் ஒரு வீரனைப்போல் மரகதத்தைத் திருமணம் செய்திருந்தார்.

பழைய நினைவுகளில் மூழ்கும் போது இளமைக்கால இன்பம் அவன் உடலை எப்போதும் கூச வைக்கும். அவர்களின் அன்புக்குச் சாட்சியமாகத்தானே 7 பிள்ளைகள். துரையர் பெருமைப்பட்டுக் கொள்வார். துரையர்க்குக் கொஞ்சம் குடிப்பழக்கம் உண்டு. பிள்ளைகள் யாருமே. எதையும் தொடுவதில்லை. பெற்றோர் மீது அவ்வளவுக்கு மரியாதையும் அன்பும், இது மரகதத்தின் வளர்ப்பு என்று அடிக்கடி பெருமைப்பட்டுக்கொள்வார். வட்டுவாகஸ் ஆறு பெருக்கெடுத்துப் பாய்ந்தபின் ஒருநாள் மீன்பிடித்து ஊரவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து வைரவருக்கும் சோறு காய்ச்சிப் படைப்பார்கள். இதற்குத் தலையாரியாச துரையர்தான் முன் நிற்பார்.

கற்பூரத்தைக் கொளுத்தி, கடலில் இறங்கி வைரவரை வேண்டிக் கொண்டு, வலையை அலாக்காக வீசி எறிவார். அந்தக் காட்சியே தனியழகு முதல் வீச்சிலேயே ஏகப்பட்ட மீன். மணலை வெளியிட்டு என்று மனம் நிறைந்து போகும். அதன் பிறகுதான் மற்றவர்கள் வீச ஆரம்பிப்பார்கள். அன்றையதினம் சோறாக்கி, மீனில் நல்ல குழம்பொன்றுவைத்து சாராயத்துடன் வைரவருக்குப் படைப்பார்கள். அந்தச் சோறு நன்றாக இருக்குமாம். பச்சைப்பனை ஓலையில் குடலைகட்டி, அவர்வர் வீடுகளுக்கு அனுப்பி வைப்பார்கள். அந்தச் சோற்றுக்கு வீடுகளில் அடிபிடி வரும். அவ்வளவுக்கு ருசியாம். மீனவர்களுக்கு எந்தவொரு குறையும் வராமல், கடலைக் காத்திருக்கும் வைரவரை வேண்டியே இந்த நடைமுறை. இந்நிகழ்வில் துரையர் முன்னிற்பது மரகத்திற்கு மிகவும் சந்தோசமாக இருக்கும்.

மாசி, பங்குனி, சித்திரை மாதங்களில், முல்லைத்தீவுக்கடலிலும் பெருமளவில் இறால்பிடிபடும். கடல் குளமாகி, அதிகாலையில் பனிமூட்டம் நிறைந்திருக்கும். இந்தவேளையில் இறால் பிழைப்பு பெருகும். கோடிக்கணக்கில் வருமானம். வாழ்க்கையின் வளம். முதலாளி மாரை விட தொழிவாளர்களுக்குக் குறைவுதான். மாரியில் கடனில் மூழ்கியிருக்கும் மீனவர்கள் இந்தக் காலங்களில் தகுந்தவிலை கிடைக்காமல் அவதிப்படுவார்கள். கிடைக்கின்ற வரையில் சந்தோசத்தை அனுபவிப்பார்கள். அதிகமாகக் கொழும்பு வியாபாரிகள் முல்லைத்தீவை நோக்கிப் படையெடுப்பார்கள். 24 நாள்.

இந்தக் காலட்டத்தில் வெளியூர், மீனவர்களின் ஆக்கிரமிப்புகள் அதிகரிக்கும். கொக்கினாய், நாயாறு, கொக்குத் தொடுவாய் போன்ற இடங்களில், நீர்கொழும்பு, மட்டக்குணிசிலாபம், புத்தளம் போன்ற தாரபகுதிகளில் இருந்து இங்கு வந்து குடியேறிவிடுவார்கள். வசதியான விசைப்படகுகள், அதிகமாகப் பிடிபடும் இறால் வலைகள் என்று அவர்களிடம் ஒவ்வொரு வருடமும், உள்ளூர் வெளியூர் மீனவர் பிரச்சனை. கடலிலேயே சண்டைகள். வலையை வெட்டிவிடுதல். அடி, தடி, மண்டை உடையென்று இந்தக்கலவரம் வருடாவருடம் நடப்பது வழக்கமாகி விட்டது. அரசாங்க அதிபர், அமைச்சகம் என்று இந்தப்பிரச்சனை போய்விடும். ஒவ்வொரு வருடமும் கடற்றொழில் அமைச்சர்; யாரையாவது உயர் அதிகாரிகளை அனுப்பி வைப்பார். கச்சேரியில் மகர் நாடு, தவணைகள் என்று மாறி, மாறி எந்தப் பிரச்சனையும் முடிவதில்லை.

சென்ற வருடம் துரையரின் இரண்டாவது மகன் சந்திரனுக்குப் கடலில் வைத்து அடித்து மண்டையை உடைத்து விட்டார்கள். அதன்பிறகு கடல் தொழிலுக்கும் போகக்கூடாது. என்று மரகதம் மறித்தபோது, துரையர் எதிர்ப்புத் தெரிவித்தார். “உங்களுக்குப் பயத்தில, நம்முடைய பிரதேசம் என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. இந்தப்பிரச்சனைக்கு எப்படியும் ஒரு முடிவு கிடைக்க வேணும். இப்படியே போனால்...?” அவர் உடலில் கொதிப்பேறியிருந்தது.

“எல்லாமே நம்மிடை ஆட்களின்ற பிழைதான். குறைந்த சம்பளத்திற்கு ஆட்களைப் பிடித்து வந்து, கரவலையில் சேர்த்து இடத்தைக்காட்டிவிட்டாங்கள். அவங்களுக்கு அரசாங்கபலம் இருக்கு. அதனைப் பயன்படுத்திறாங்கள். எங்கள் பிரச்சனையைப் பற்றி யார் கருத்தில் எடுத்துக் கொள்கிறார்கள். ஏதோ! கண்துடைப்புக்கென்று, அமைச்சரவையில் இருந்து ஒருவர் வருவார். இரண்டு பக்கத்தாலையும் பிரதிநிதிகள் மகாநாடு நடக்கும். இந்த அமளியில் இறால் பிழைப்பும் முடிந்துவிடும்.

மீண்டும் அடுத்தவருடம், இது தொடர்கதையாகி விடும். நாங்களாகப் போராடி இதற்கொரு முடிவு கட்டவேணும். எல்லாவற்றிற்கும் ஒருகாலம் வரும் என்று துரையர் அடிக்கடி சொல்லிக் கொள்ளுவார். நந்நதிக் கடலிலும் இப்படியான பிரச்சனைகள் அடிக்கடி வந்துபோகும். ஊரைப் பொறுத்தமட்டில் மாத்திரமல்லாது முல்லைத்தீவு மீனவ சமுதாயத்தையும் வளம்படுத்தும் பெருநிதியம் இந்த நந்நதிக்கடல். இதை

வற்றாமல் செய்வதற்கு யாரும் இதுவரை முன்வருவதில்லை. இந்த மனக்குறை மீனவ சமுதாயத்தைப் பொறுத்தமட்டில் நிறையவே இருந்தது.

நந்திக்கடல் இரும்புருங்கும் நிறைந்து நிற்கும் தில்லை மரங்களும் நொச்சிப் பத்தைகளும், செழிப்போடு நிற்கும் காலம். பறைவைகளின் உறவு நந்திக்கடலோடு சேர்த்திருக்கும். நந்திக்கடல் வற்றும்காலம் ஐரோப்பிய நாடுகளில் இருந்து கூட பறவையினங்கள் அங்கு வந்து சேரும். அந்த அழகே தனி அழகுதான். ஒரு பக்கத்தில் நிறையவே உப்பு விளையும். ஊரார்கள் தேவைக்காகச் சேகரித்து வைப்பதுண்டு.

நந்திக்கடல் பிரதேசம் ஒருகாலத்தில் வயல் வெளியாக இருந்ததாம். குளக்கோட்டு மன்னனுக்கும், நந்தி உடையாருக்கும் ஏற்பட்ட மோதலில் முத்தையன் கட்டுகுளம் திறந்துவிடப்பட்டு வேளாண்மை அழிந்து கடலில் கலந்ததாகவும், அதன்பிறகே இது கடலானதாகவும் கூறுவார்கள். சின்னப்பிட்டி, பெரிய பிட்டியென்று குடு வைத்து போரடித்த இடங்கள் நீர் நிலையில் திடலாக இருப்பதைக் காணலாம். இப்படியொரு கதை, இன்னும் நிலவுகின்றது.

மணிச்செட்டியார் கூப்பிட்டதும் துரையர் நிதானித்துக் கொண்டார். அவர் அணிந்திருந்த வெள்ளைச் சேட்டு வேர்வையில் நனைந்திருந்தது வெய்யிலின் வெப்பத்தை விட அவர் உள்ளத்து வெப்பத்திற்கு உஸ்ணம் அதிகமாக இருந்தது.

“இஞ்சாலும் பக்கம் காணேல்லை?”

மணிச் செட்டியாருக்குத் தெரியும். இருந்தாலும் சும்மாவே கேட்டு வைத்தார். “நாளைக்கு வருவோம். அவளுக்குத்தான் இந்தத் துணிக்கடைச் சமாச்சாரம் தெரியும். எனிப் பெடியன் வளர்ந்திற்றாங்கள். நாங்கள் தெரிவு செய்வது எதையும் போடாதுகள் இந்தக்காலத்துப் பிள்ளைகள். அவங்கள் பார்த்து வாங்கட்டும் என்று விட்டிட்டம்.” அதுவும் உண்மைதான் என்று மணிச் செட்டியார் ஆமோதித்தார். சின்னத்தம்பியர் உசாராகவே துணிகளைத் தெரிவு செய்து கொண்டார். ஆம்பலின் வருமானம் அவர் முகத்தில் தெரிந்தது.

“சரி வாறன்” என்று விடை பெற்ற போது மனம் வேதனையில் அழுதது. சின்னவளின் திருமணம் தான் அவரை இந்த நிலமைக்குக் கொண்டுவந்தது. போட்டிபோட்டு சீதனம் கொடுக்க வேண்டியநிலமை. அவள் இப்போது நல்லாக இருக்கிறான் என்று அவர் அடிக்கடி, நினைத்து மகிழ்வார். ‘என்னுடைய மகள்தானே. அவளுக்கு வாய்த்த கணவனும் நல்லவன். பிள்ளைகள் நல்லாக இருக்கிறார்கள்.’ என்று நினைக்கும் போது அவருக்கு, மனம் எப்போதும் நிறைந்திருக்கம். இந்த வருடம் சித்திரைப் புதுவருடத்தின் போது. அவருக்குத் தெரிந்த கொழும்பு முதலாளி குடும்பம் ஒன்று வீட்டில் வந்து நின்றது. ஏகப்பட்ட செலவு. பியர் கேஸ், விதம் விதமான சாப்பாடுகள். அவர்களைத் திக்கு முக்காட வைத்தார் துரையர். அவர்களுக்கும் துரையர் மீது நல்ல விருப்பம்.

“முதலாளி, ஏதாவது உதவியென்றால் எங்களைக் கேளுங்கள்.”

உதவியென்றால் பணம் என்பதை மறைமுகமாகச் சொன்னபோது சரி பார்ப்போம் என்று சமாளித்துக் கொண்டார். அவர்களிடம் கைநீட்டுகின்ற அளவிற்கு அவரின் தன்மானம் விட்டுக் கொடுக்கவில்லை. அவர்களுக்கே தொடர்ந்து இறால் அனுப்பவேண்டிய சூழ்நிலை வருவதை அவர் விரும்பவில்லை.

பிடிபடுகின்ற இறால் மீன்களைத் தகுந்த விலைகொடுத்து அரசாங்கமே கொள்வனவு செய்தவன் மூலம் தனிப்பட்ட முதலாளிமாரின் ஒட்டுமொத்தமான செல்வாக்கைக் குறைக்கலாம். இதைப்பற்றி யார் கவலைப்படுகிறார்கள். அரசாங்கமே அவர்கள்தான். அரசாங்கத்தால் உருவாக்கப்பட்ட கூட்டுத்தாபனங்களின் அதிகாரிகளைக் கூட முதலாளி மார் விலைக்கு வாங்கியிருந்தார்கள். நீதியும் நியாயமும் எங்கே கிடைக்கும். இருக்கும் வரை இன்பம்; இல்லாத போது துன்பம். எதிர்காலத்துக்கு ஏதாவது சேமித்து வைப்போம் என்ற உணர்வுகள் ஒரு சிலரைத் தவிர மற்றவர்களிடம் காண்பதரிதுதான். அவர்களைப் பொருத்தமட்டில் பழக்கமாகி விட்ட பண்பாடு. விருந்தோம்பல் பண்புகளில் தனித்துவம். இருப்பதைக் கொடுத்து மகிழும் தன்மை. பாவம் வெள்ளை உள்ளம் படைத்தவர்கள்! துரையர் நினைத்துப் பார்ப்பார்.

அவர் தகப்பன் அடிக்கடி சொல்லிக் கொள்ளும் அந்தப்பாட்டு ஞாபகம் வரும். “பாடுபட்டுத் தேடி பணத்தைச் சேர்த்து வைக்கும். கேடு கட்ட மானிடமே

கேளுங்கள். கூடுவிட்டு ஆவிதான் போனபின், யாரோ! அனுபவிப்பார். பாவிகள் அந்தப் பணம்” ஒரு சிரிப்பு வந்து போகும்.

லோன்றிபில்லை எடுத்து நாகராசனின் கையில் கொடுத்த போது, அவன் முழுப்பற்களையும் காட்டிச் சிரித்தான். இந்த வெக்கையிலும் அந்த ஸ்த்திரிப் பெட்டியின் வெப்பத்தையும் சேர்த்து தேய்த்து முகத்தில் வழியும் வேர்வையை ஒரு கையால் துடைத்து, மகிழ்ச்சியோடு எப்படிச் சிரிக்க முடிகிறது. அவரின் மனவேதனை அவனைப் பார்த்து பொறாமைப்பட வைத்தது.

“அம்மா வரேல்லைப் போல” என்று கதை கொடுத்தபடி, துணிகளை எடுத்து பேப்பரில் சுற்றிக் கையில் தந்தான்.

தொழில் சுத்தம். தங்கமான குணம். உடுப்புக்களும் அவனது பற்களைப்போல் வெண்மையாக இருந்தன.

“இல்லை நாகராசா. தீபாவளி, நாள் பலகாரச்சுடு, அது, இது என்று கொஞ்சம் வேலை அதிகம். நான் தான் தனியாக வந்தேன். எவ்வளவு?” என்று பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டு, உடுப்புக்களை அந்தப் பைக்குள் கசங்காமல் வைத்தார்.

“வாறன் நாகராசா” என்று விடைபெற்றவர். பக்கத்து சின்னத்தம்பி கடையில் ஒரு சர்பத்தைக் குடித்தார். வெய்யிலுக்கு இதமாகத்தான் இருந்தது.

தியேட்டரில் ஏதோ? புதுப்படம் போட்டிருந்தார்கள். அதைப்பற்றி விளம்பரம் வேறு. சர்பத்கடையில் காசைக் கொடுத்தபோது தான் மிகுதி இருப்பது இரண்டு ரூபாய்தான் என்பதை அறிந்து கொண்டார். பஸுக்கும் போதாது, இவ்வளவு சாமானையும் கொண்டு எப்படித்தான் நடப்பது. கையில் பைவேறு கனத்தது. நடக்க ஆரம்பித்தார். மாணல் ஹோட்டலில் 4 சுருட்டைவாங்கி ஒன்றைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டார். குரியன் முகத்திற்கு நேரே எரித்தது. மரக்கறி, சாமான் என்று எல்லாமே பாரம். வயதும் போய்விட்டது. என்பதை அவராகவே உணர்ந்து கொண்டார்.

மனதின் புழுக்கம் உடலைச் சுமக்க முடியாமல் கனத்தது. சங்கிலிப்பாலம் கடந்து சென்ற போது வீரகத்திப் பிள்ளையார் கோவில். அதற்கு மேலாக நந்திக்கடல். இப்போதும் நீர் நிற்பது போல் கானல் நீர். நடந்து கொள்ளப்பட்டிக்கு வந்துவிட்டார். பின்னால் வந்த மினிபஸ் அவருக்குப்பக்கத்தில் நின்றது.

“முதலாளி ஏறுங்க!”

கொண்டக்டர் பழனிதான். அவனுக்கு அவரை நன்கு தெரியும்.

“இல்லைப்பழனி. எனக்கு இடையில் ஒரு அலுவல் இருக்கு. இவன் சின்னாண்டியைச் சந்திக்கவேணும். நீ போ. நான்வாறன்.”

“எப்படி? இப்படியொரு மூளை வந்ததென்று அவருக்கே தெரியவில்லை. சரியென்று அவன் மறுப்புச்

சொல்லவில்லை. மினிபஸ் பறந்தது. இந்தச் சாமான்களையாவது கொடுத்துவிட்டிருக்கலாம்!

நிரைச்சப்பனை அடிக்கு வந்துவிட்டார். தூரத்தில் சைக்கிள் ஒன்று எதிரே வந்து கொண்டிருந்தது. வெள்ளை வேட்டி வெள்ளைச் சேட். சைக்கிள் ஓடும் சாயலைப்பார்த்தால் சண்முகம் வாத்தியார் போல் தெரிந்தது. எங்கையாவது மறையலாம் என்று கூட யோசித்தார்.

சண்முகம் வாத்தியார் துரையர் வீட்டிற்கு ஒருநாள் வந்திருந்தார். துரையரின் கடைசி மகன். குமார். நல்லாகப் படிக்கக் கூடியவன். தொழிலும் அவன் அப்படித்தான். “எனினி நீ பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போக வேண்டாம் என்று குமார் நல்ல கெட்டிக்காரன். அவனை மறிக்காதையுங்கோ தொடர்ந்து படிக்கட்டும்!

அன்று துரையருக்கும் சின்னதாக ஏற்றி வாத்தியார். “நான் பகிடியாகக் கேட்கவில்லை. நீங்கள் ஒருமாதத்தில் எவ்வளவு சம்பளம் எடுப்பியள்?”

“முவாயிரம் ரூபா மிஞ்சிப் போனால் ஐயாயிரம் ரூபா.” அவரே கணக்குப் போட்டார். “என்ற பெடியன் ஒரு இரவிஜ்ஜை உழைப்பான். படிச்சு என்னத்தைக் கண்டம். விடுங்க வாத்தியர்” என்று அனுப்பி வைத்த ஞாபகம் அவருக்கு இப்போது வந்தது. அவரின் இன்றைய நிலமை சண்முகம் மாண்புருக்கு விளங்காமல் இருக்காது.

கிட்ட வந்ததும், “என்ன துரையன்னை. நடையில் போறியன்?”

“சின்னாண்டியிட்ட அலுவல் முடிஞ்ச்சிற்று வாறதுக்கிடையில் மினிபஸ் போய்விட்டது.” என்று அருக்காநீமீண்டும் பொய் சொன்னார். சோளாகக் காற்று வேறு சுழன்று வீசியது. சண்முகம் வாத்தியார் போய் விட்டார். அந்தக்காற்றில் கூட வெப்பம் கலந்திருந்தது.

தவறணையில் ஏகப்பட்டகூட்டம். சத்தம் தூரத்தில் வர்வே காதைப்பிளந்தது. காத்தவராயார் பாட்டு. சின்னத்தம்பியின் குரல்தான் அது என்பதை அறிய அவருக்கு அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை. அதற்கிடையில் இவன் எப்படி இங்க? சற்றுமுன்தான் செட்டியார் கடையில் சந்தித்திருந்தார். போஷ மினிபஸ்சில் வந்திருக்கிறான் போல. காய் வெட்டிக்கள்ளு. ஒரு போத்தல் இறங்கினாஸே சுர் என்று ஏறிவிடும்.

“நீதான் என்னை வெறுத்திட்டாலும் நான் தான் உன்னை மறந்திட்டாலும் மங்கையர் மாலையை மாமணம் செய்யாமல் வரமாட்டேன்” என்ற காத்தவராயர் பாடல் உச்சஸ்த்தாளத்தில் ஒங்கி ஒலித்தது. காத்தவராயர் கூத்தென்றால் வட்டுவாகல் ஆட்களைக் கேட்டுத்தான். பரம்பரை பரம்பரையாக வருடா வருடம் நடைபெறும். கோவில் அளவிற்குள் மேடைபோட்டு நிறையக் கூட்டம். சுற்று வட்டாரங்களில் இருந்தெல்லாம் வந்து சேருவார்கள். கும்பம் வைத்து ஒழுங்காக விரதம் இருந்தே பயிற்சிகள் ஆரம்பமாகும். கரவெட்டி கணபதிப்பிள்ளையர் தான்

அண்ணாவியார். அவருக்கும் இது பரம்பரைக் கலைதான். மனுசன் உடுக்கையைக்கையில் எடுத்தால் அந்தத் தாளத்துடன் கேட்கவே சந்தோசமாக இருக்கும். கூத்துப்பழகி மேடையேறும் மட்டும் யாரும் மச்சமே சாப்பிடமாட்டார்கள். அந்த அளவிற்கு பக்தியோடு தான் காத்தவராயர் கூத்து மேடையேறும். விடியும்வரை நடைபெறும் இந்நிகழ்ச்சியில் கோவில்வளவிற்குள் சின்ன, சின்ன மணிக்கடை தேத்தண்ணிக்கடைகள் என்று நிறையவே வந்துசேரும். கிட்டத்தட்ட கோவில் பொங்கல் விழா மாதிரித்தான். கூத்து நடித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே. நடிக்கார்களுக்குச் சொந்தக்காரர் போட்டிக்கு மாலை போட்டுக் கௌரவிப்பார்கள்.

துரையர் இந்தக் கூத்தில் பிற்காத்தானுக்கு வருவார். அவரது குரல் தனித்துவமானது. நல்ல வேடப் பொருத்தம் என்று பாராட்டும் போது மரகதம் பூரித்துப் போடுவான். மாறி, மாறி மாலைகளும் விழும். சின்னத்தம்பியார் ஆரிய மாலாவுக்கு வேடம் கட்டுவார். அழகான சின்னப்பெண்போலத்தான். இருவரும் சந்திக்கும் காட்சிகள் பார்ப்பவர்களின் பாராட்டுக்களை வென்று விடுவதுண்டு. கூத்துக்கு மறுநாள் தவறணையில் தான் விமர்சனங்கள். நடிக்கர்கள் பெருமிதத்தில் மிதப்பதுண்டு.

துரையர் தவறணைக்குப் பக்கத்தில் இருக்கின்ற குள நொச்சிமரத்தடிக்கு வந்துவிட்டார். இடதுபக்கமாக 20 மீட்டர் தொலைவில் தான் தவறணை. புல், பூண்டு, செடிகள் எல்லாம் வாடி வைக்கல் போல் காட்சியளித்தாலும், குள நொச்சிமரம் மட்டும் இன்னும் பசுமையாக இருந்தது. இந்தமரம் குளத்துடன்

அண்டியதாக எப்போதும் இருக்கும். குளம் வற்றினாலும் இதன் வேர்கள் தனக்குரிய நீரைச் சேகரித்து நீண்ட காலம் வைத்திருக்குமாம். மரங்களுக்குக் கூட சேமிப்பின் அவசியம் விளங்கியிருக்கிறது. ஒரு நாள் தில்லையம்பலத்தார் மரத்துக்குள் கீழ் இருந்து கதைக்கும் போது துரையருக்குச் சொன்னது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. அவருக்கும் சற்று உறைத்தது போல் எனிப்பார்ப்போம் என்று மனதுக்குள் சொல்லிக் கொண்டார். ரவுணுக்குப் போய்வரும்போது துரையரும் இந்த இடத்தில் இறங்காமல் போவதில்லை இந்தப்பாட்டுக்கு உரியவர் தான் என்பதை மறந்து விடுவதும் இல்லை.

களளின் மணம், வாயில் எச்சிலை வரவழைத்தது. கையில் காசில்லை என்ற கவலை அவர் மனதைக் குடைந்தது. அதைவிட தன்னிடம் எதுவும் இல்லையென்று மற்றவன் தன்னை ஏளனமாக, இரக்கமாகப் பார்ப்பதை, அவரால் தாங்கமுடிவதில்லை. கையில் காசிருந்தபோது விசுக்கி எறிந்திருப்பார். எத்தனைபேருக்கு வாங்கியும் கொடுத்திருப்பார். வீட்டிற்குப் போகும் போது எப்படியும் ஒரு போர்த்தல் கள்ளுக் கொண்டு போவார். தவறணையால் தாண்டும் போது யாரும் தன்னை பார்க்காமல் இருந்தால் சரி என்ற நிலமை. தன்னுடைய இயலாமை மற்றவர்களுக்குத் தெரியக்கூடாது. என்பதில் துரையர் உறுதியாக இருப்பவர்.

எட்டி நடக்க முயற்சித்தபோது மணற்குடியிருப்பு அந்தோனி கண்டுவிட்டான். “அடோய் அங்கேற்றா துரையண்ணனை போறார். “எல்லோரும் திரும்பிப்

பார்த்தபோது, அவர் கூனிக் குறுகிப் போனார். அவர் எப்படியும் வருவார் என்றே அவர்கள் நினைத்தார்கள். ஆனால் அவர்கால்கள் அந்தப் பாதையைத் தாண்டி நடந்தன.

“துரையண்ணன், அதிசயமாக இருக்கு, வாங்கோவன் ஒரு போத்தல் கள்ளுக் குடிச்சிற்றும் போவம்.” சின்னத்தம்பி கேட்டபோது மனம், விம்மி அழுத்தி.

“வயிறு சரியில்லை. இன்று காலையிலும் இரண்டு மூன்று முறை வயிற்றாலையும் போயிற்று. வந்தனோ! தெரியும் தானே. என்னைப்பற்றி பகுடியாகக் கதைப்பது போல் கதைத்துவிட்டு நிற்காமல் நடந்தார்.

அந்தோணி மீண்டும் குரல் கொடுத்தபோது சின்னத்தம்பியர் மறித்தார். “அந்தோணி விடு அவர் போகட்டும். அவர் நிலமை எனக்குத் தெரியும். துரையன் மானஸ்த்தன் என்பதை நீ அறியமாட்டாய். நான் அறிவேன்.”

இந்த வார்த்தைகள் துரையரை உசுப்பிவிட்டது. என்னைப்பற்றி சின்னத்தம்பி எவ்வளவு அறிந்து வைத்திருக்கிறான்... மற்றவர்கள் நம் நிலமையைப்பறிந்து கொண்டு உதவிக்கரம் நீட்டும்போது அந்தப்பார்வையை நாம் ஏன்? ஏனெனமாகப் பார்ப்பதுபோல் நினைக்கிறோம்.? அவனை விட உயர்ந்தவன் நான் என்கின்ற இறுமாப்பு. எப்போதும் இப்படித்தான் என்கின்ற கர்வம். இல்லாத போது ஒருவருக்கொருவர் உதவியாக இருப்பதில் என்ன தவறு. இதையும் அவர் மனம் கூறியது.

பாரத்தைச் சுமக்க முடியாமல் கை சோர்ந்தது. மனதில் வலிமை குறைந்த போது உடலும் சோர்வடையும் என்பதை துரையர் சில நாட்களாக அறிந்திருந்தார். ஏதோ! மனதில் கவலை என்றுமில்லாதவாறு சில மாதங்களில் இப்படியொரு கஸ்ரம் அவருக்கு வந்ததேயில்லை. நகை, நட்பை விற்கிற அளவிற்கு கட்டிக் கொடுத்த பிள்ளைகளுக்குக்கூட தன்நிலைமை தெரியக்கூடாது என்பது அவருடைய விருப்பம். மரகதத்திற்கும் அதை வலியுறுத்தியிருந்தார். அவள் மூச்சு விடுவதேயில்லை. கதவைத்திறந்தபோது எட்டி ஒரு முறை நந்திக்கடலையும் பார்த்துக்கொண்டார். ஒரு பெருமூச்சு, வடக்காரும். கொஞ்சம் வற்றியிருந்தது. என்றும் எத்தனை மாதங்கள்!

கதவைத்திறந்த சத்தத்தில், கண்ணன் நாய் ஓடிவந்தது ஒரு முறை துரையர் மேல் பாய்ந்து தனது அன்பைத் தெரிவித்துக் கொண்டது. வழக்கமாக ரவுணுக்குப் போய் வந்தால் $\frac{1}{2}$ கிலோ எலும்பும் சிறைச்சியும் வாங்கி வராமல்விடமாட்டார். இது கண்ணன் நாய்க்கு. அது அதைத்தான் எதிர்ப்பார்த்தது. இன்று அவரின் நிலமை அந்தவாயில்லாப் பிராணிக்கு எங்கே தெரியும் போகிறது?

அவர் உடலில் சோர்வு. 'பூ' என்று வாயினால் ஊதிக்கொண்டார்.

மரகதம் வாசலிக்கு வந்து கையில் இருந்த பையைவாங்கிக்கொண்டபோது, "ஏன்? நடந்தே! வாறியள். இந்த வெய்யிலுக்கை பஸ்ஸில்

வந்திருக்கலாமே!” என்று கேட்டபோது அவருக்கு விம்மிக்கொண்டு வந்தது. அவர் கண்களில் அந்தச் கலக்கம். அவர் கண்கலங்கி அவள் பார்த்ததேயில்லை.

“ஏன்? என்ன நடந்தது?” என்பது போல் அவள் அவரைப் பார்த்தாள். “என்னப்பா பேசாமல் வாறியன். சோர்ந்து போய் இருக்கிறியன்” என்று, அடுக்கடுக்காகப் பேச்சுக் கொடுத்த போதும் அவரால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. வாய்விட்டு அழுதுவிடுவாள் போல் இருந்தது. அவர் அந்த விருந்தையில் உட்கார்ந்தபோது அவர்காலடியில் மரகதம் தரையில் இருந்தாள்.

அவருக்கு வயது அறுபதுக்கு மேல் இருக்கும். உழைத்து உரமேறிய உடல். சோர்வறியாது. எப்போதும் சுறுசுறுப்பாக இருப்பவர். இன்று அவரின் நிலமை மரகதத்திற்கும் என்னவோ செய்தது. அவரின் தலைமுடிகூட பெரிதளவில் நரைத்திருக்கவில்லை. இன்று வயதுக்குரிய வரைப் போல் வலுவிழந்து காணப்பட்டார். முகத்தில் சோர்வின் முதிர்ச்சி தெரிந்தது.

“பிள்ளைகள் எங்கே?”

“அவங்கள் வெளியில் போட்டங்கள். ஏனப்பா, பஸ்சில வந்திருக்கலாம் தானே!”

மீண்டும் மரகதம் கேட்டபோது! “பஸ்சுக்கும் காசிருந்தால் அல்லோ!” என்று படக்கென்று பதிலளித்தார். “மரகதம் என்னால் தாங்க முடியவில்லையடி. எங்களுக்கு இப்படியொரு நிலமை வடுமென்று, நான் எதிர்பார்க்கவேயில்லை.”

“அவளுக்கு தற்போது தான் எல்லாம் விளங்கியது. மனுசனின் சோர்வுக்கு ஏழ்மை தான் காரணம்.

“உதுக்கே கவலைப்படுகிறியள். அதுக்கென்ன செய்யிறது. ஊரோடு ஒத்தது. எத்தனைபேருக்கு வாழ்வளித்த நந்திக்கடலே வருடத்தில் ஒருமுறை வத்தத்தான் செய்யுது. நாமென்ன, எந்த மூலைக்கு?” எழுந்து ஒரு செம்பு தண்ணீரைக் கொண்டு வந்து அவரிடம் நீட்டினாள்.

தண்ணீர் ஜில்லென்று இருந்தது. அவள் மடியில் படுத்து ஒரு குழந்தையைப் போல் அழவேண்டும்போல் அவர் நினைத்தார் ரவுணுக்குப் போய் வந்த சம்பவங்களை அவளிடம் ஒன்றும்விடாமல் கூறினார். அவர் உள்ளத்தின் உணர்வுகள் அவளையும் உசப்பிவிட்டது.

“பிள்ளைகளுக்குத் தீபாவளிக்குத் கூட புது உடுப்பு எடுக்கவில்லை. பேரப்பிள்ளைகள் தாத்தா என்று வருவார்கள்.”

“அதைப் பற்றி யோசிக்காதையுங்கோ” எல்லாருக்கும் நிலமை தெரியும்.”

அவரைச் சமாளிக்க மரகதம் பட்டபாடு.

“சாப்பாடு போட்டே!”

“வேண்டாம் மரகதம். கொஞ்ச நேரம் செல்லட்டும்.”

என்றவருக்கு என்ன கறி?” யென்று கேட்காமல் இருக்க அவரால் முடியவில்லை.

“உங்களுக்கு விருப்பமான மட்டிக்குழம்பும், வறையும் பெடியன் எல்லாரும் சேர்ந்து மட்டி எடுத்தவர்கள். நானும் போய்க் கொஞ்சம் கொண்டு வந்தேன்.”

ஏதோ! கொஞ்சம் சாப்பிட்டார். அவருக்கு மரகதத்தின் கைச்சமையலில் அவ்வளவு விருப்பம். இன்று அவரால் முடியவில்லை. கையைக் கழுவிவிட்டு அந்த விருந்தையில் சாய்ந்துகொண்டார். சாப்பிட்ட களைப்பில்லை. மனதில் மட்டும் தீராத ஆழைப்பு. பக்கத்தில் அந்த வேப்பமரம் இலையுதிர்த்தி வசந்தத்தை எதிர் பார்த்துக் காத்திருந்தது. அவரைப் போலவே கார்த்திகை மாதத்தில் எப்படியும் மழை பெய்யும் என்ற நம்பிக்கை.

சுருட்டொன்றை எடுத்துப் பற்றவைத்துக் கொண்டார். புகையை இழுத்து உள்ளே விட்டபோது காரம் சற்று உறைத்தது. குழம்பின் உறைப்பிற்கு சுருட்டு இதமாக இருந்தது.

வெற்றிலைத்தட்டை எடுத்து மரகதம் மடித்துக் கொடுத்த போது, மனதில் கொஞ்சம் சுமை குறைந்தது போல்.

“பிள்ளைகள் சாப்பிடவில்லையோ?” என்று கேட்டார்.

“அவர்கள் இன்றைக்கு எங்கே சாப்பிடப் போறாங்கள். மட்டிக்கடலால் இன்னும் வரவில்லை. பெடியளாய்ச் சேர்ந்து மட்டியெடுத்து, ஆத்தியாந்தோட்டக் கரையிலே அவிக்கிருங்கள். போகேக்குள்ள, தேங்காயும், கொச்சிக்காயும் கொண்டு போனவங்கள்.”

கடலிலே இந்தமுறை எக்கச்சக்கமான மட்டி இதுவும் ஊருக்கு ஒரு வரப்பிரசாதம் தான். நந்திக்கடல் வற்றும் நாளையில் படக்காற்றுப் பக்கம் மட்டி நிறைய விளைந்திருக்கும். கஸ்ரப்பட்டவர்களுக்கு பசிபோக்கும் சாப்பாடு மட்டிதான். ஊர்மக்களுக்கு மகிழ்ச்சியான பொழுதுபோக்குதான். வடக்காற்று கரை தோறும் உயரமாக வளர்ந்திருக்கும். தில்லை, மரங்கள், நொச்சிப் பந்தைகள், வெய்யிலுக்கு இதமான நிழலாகும். கடலில் பட்டு வரும் காற்று ஜில்லென்று இருக்கும். துரையரும் பலதடவைகள் போய் அவித்துச் சாப்பிடுவார். மட்டியை வாயில் போட்டு கானல் கொச்சிக்காயைக் கடிக்கும் போது, கண்களில் இருந்து கண்ணீர் வரும் அவ்வளவு உறைப்பு. நினைக்கவே வாய் ஊறும். அதோடு தேங்காய் சொட்டும் கடிக்கையிலே அதன் ருசியே அலாதிதான்! 45 கூட்டாளிகளாகச் சேர்ந்து கள்ளு முட்டியுடன் ஆற்றலை கரைபோவதுண்டு. மட்டியுடன்கள்ளும் சேர்த்துக் குடிக்கும்போது, அந்த ஆனந்தமே தனி. நினைத்தால துரையருக்கு வாயில் எச்சில்தான் கரக்கும்.

நீண்ட மாதங்களுக்குப்பிறகு பேய் மாதிரிப் பெய்தது மழை. தொடர்ந்து ஒரு கிழமையாக நந்திக்கடல் நிறைந்து பெருக்கெடுத்துப் பாய்ந்தது. பாலத்தின்

மேலாக நீர் மட்டம் உயர்ந்து கோவில் புட்டிவரை வந்திருந்தது. வயல், வயலாக இறால் வீசிக் கொண்டார்கள். நந்திநீகடல் கரை யோரங்களில் குழலாம்பு வெளிச்சங்கள். வலையை வீசும் சத்தம். தண்ணீர் சளச்சளக்கென்று; துரையர் ஆலடிப்பாட்டில் அந்தக்களிப்போடு வீசிக்கொண்டிருந்தார். ஒவ்வொரு பாடு வீசும் போதும் முடிவலைவரை இறால் குவியலாக வந்தது. எப்படியும் 10 -15 கிலோ என்று சில வேளை தூக்க முடியாமல் கரைக்குக் கொண்டு வருவார்.

கரையில் இறால் கிடங்கு நிறைந்து வழிந்தது.

“துரையண்ணை, இறால் இறைச்சுக் கொண்டு உந்தப் பக்கமாக வருகிறது.”

புல்லுக்கரையில் நின்று வீசிய மாரியப்பன் பலத்தகுரலில் கூப்பிட்டுச் சொன்னான். ஆங்காங்கே அந்தக்குரல்தான்.

துரையர் வலையை குறிபார்த்து எறிந்தார். வலையை இழுத்தபோது எவ்வளவு இறால்கள் எல்லாமே கருவண்டன் முடிவலை வரை. வலையைப் பிய்த்துவிடும் போல் இருந்தது. அவரால் அதனைத்தூக்கிக் கரைக்குக் கொண்டு வரமுடியவில்லை. கரையில் நின்றகுமாரைத் “தம்பி ஓடிவாடா, ஓடிவாடா” என்று அவசரமாகக் கூப்பிட்டார். அவர் நினைத்தது சரி. வலை ஒரு பக்கத்தால் பிரிந்து இறால் கடலில் போய்க் கொண்டிருந்தது.

“ஐயோ! இறால் எல்லாம் போகுது” என்று கத்திக் கொண்டு கண்விழித்த போது தான், தான் கண்டது கனவு என்பதை துரையர் உணர்ந்துகொண்டார்.

பக்கத்தில் படுத்திருந்த மரகதமும் திடுக்கிட்டு எழும்பியபோது அவருக்கு வெட்கமாக இருந்தது.

“என்ன? கனவு கண்டனீங்கள் போல.”

“ஓம் மரகதம். எங்கள் இந்த வாழ்க்கையின் எதிர்காலம் கனவாகிப் போய்விடுமோ!” அவர் குரலில் ஒருசுரப்புத் தெரிந்தது.

சுருட்டைப் பற்றவைத்துக்கொண்டு வெளியில் வந்து வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்தார். நிலவு பளிச்சென்று முகில்களை விலக்கி எட்டிப்பார்த்தது. அவர் வெளிக் கதவைத் திறந்து கொண்டு நடந்தார். நேரம் இரவு 12 மணியைத் தாண்டியிருக்கும். நந்திக்கடல் பக்கம் அவர் கால்கள் நடந்தன. சோளக்க காற்று மாறும் காலம். இடைக்கிடை வேகமாகவும் வீசியது. அடித்த காற்றில் நந்திக்கடலில் புழுதி வேகமாகப் பரவி துரையர் முகத்திலும் பட்டது. வாயில் உப்பு உறைத்தது. “எப்போது நீ, நீரால் நிறைத்து நிற்பாய்?” சத்தம் போட்டு கதறவேண்டுமென்கின்ற உணர்வு. அப்படியே உட்கார்ந்தார். தூரத்தில் அந்த நாரை வாக், வாக்கென்று பேய் மாதிரி கத்தியது. அதற்கும் நந்திக்கடல் நிறைய வேண்டும் என்கின்ற ஆவல்தான் துரையரைப்போல.

அவள் எனக்குக் கடிதம் எழுதுவாள்

என் மனைவியும், குழந்தைகளும் கனடாவுக்குப் போய் நான்கு நாட்கள் ஆயின. நான் திருமணத்திற்குப் பின் தனிமையில் விடப்பட்ட முதலாவது அனுபவம். முடியவில்லை. எவ்வளவு காலம் தனிமையில் வாழ்ந்த அனுபவம்; எனக்கு ஏற்கனவே உண்டு. அதற்கு முன் 5-6 வருடங்கள் என்று நினைக்கின்றேன். பைத்தியம் பிடித்த வாழ்க்கை இந்த காலகட்டத்தில் திருமணம். நமக்கென்று துணை, என்னை வேறு வாழ்க்கைக்கு தள்ளிவிட்டிருந்தது. இந்த காலகட்டம் ஒளிமயமானது. மூன்று வருடங்களுக்குப்பின் முதலாவது குழந்தை. அதன்பிறகு அடுத்தகுழந்தை. இந்தச் சின்னக் குடும்பத்தின் குதூகலம் சொல்லில் அடங்காது.

மாமா கனடாவில் வாழ்ந்தவர். சென்றவருடம் பிள்ளைகளுடன் கனடாவுக்குப் போய் இருந்தோம். எனது மனைவியின் அக்கா குடும்பத்தினரும், அண்ணன் குடும்பத்தினரும், ஏற்கனவே கனடாவில் இருந்த

சகோதரர்கள் இரண்டு பிள்ளைகள் மாமா, என்று மகிழ்ச்சி கொண்டாட்டம். திரும்ப ஒரு பிரிவு மறக்கமுடியாது. மாமாவை முதன்முதலாகச் சந்தித்தேன். என்மீது எவ்வளவு அன்பு வைத்திருந்தார்! நான் விமான நிலையத்தில் போயிற்று வருகிறோம். என்று சொல்லும்போது விக்கி, விக்கி அழ ஆரம்பித்தார்.

சந்திப்பு, ஒரு பிரிவு, இந்தப் புலம் பெயர் வாழ்க்கையில் சுகமான சுவையான அனுபவங்கள். அவர் உருவம் மறையும் மட்டும் அவரையே பார்த்துக்கொண்டு வந்தேன்; அவரும்தான். திரும்பவும் சந்திப்போம். மகிழ்ச்சி மறுபடியும் கிடைக்கும். எங்களுக்கென்று நாங்கள் கூறிக் கொண்ட சமாதானம். என் மனைவி, பிள்ளைகள் கூட ஒப்பாரிதான். விமானத்தில் ஏறி, பாதி தூரம்வரை ஒருவரைஒருவர் பேசிக் கொள்ளவில்லை. அந்த அளவிற்கு மகிழ்ச்சியான வாழ்க்கை. அவுஸ்த்திரேலியாவில் இருந்து வந்திருந்த எனது மைத்துணி, மகள், மகன் எல்லோருமே சந்தித்துப்பிரிந்தோம்.

ஒரு வருடம் இருக்கும். மாமாவுக்குத் திடீரென்று என்று தொலைபேசி அழைப்பு கனடாவிலிருந்து வந்தது. என்மனைவியைச் சமாதானம்படுத்த முடியாமல் போய்விட்டது. அவளையும் பிள்ளைகளையும் அனுப்ப ஆய்த்தமாகிய நேரத்தில் அந்த இழவுச்செய்தி. மாமா காலமாகிவிட்டார். என்னால் நம்பமுடியவில்லை. முதல்நாள் பின்னேரம் அவர் வைத்தியசாலையில் இருந்தபோது அவருடன் கதைத்தோம். மறுநாள் இப்படியொரு செய்தி.

என்னால் போக முடியவில்லை லீவுக்கு விண்ணப்பித்து நிராகரித்த போது மனைவியையும், பிள்ளைகளையும் அனுப்பிவைத்தேன். பிறகென்ன? விமானநிலையத்தில் ஓவெனக் கதறிவிட்டேன். பிறகென்ன? பிள்ளைகளும் சேர்ந்து தான். வீட்டில் அமைதி. தனிமை எனக்குப் புதிதல்ல.

இப்போது முடியவில்லை. பகல் பொழுது வேலையுடன் போய்விடும். இரவு கஸ்ரமாகக் கழிந்தது. ஏதோ ஒரு பயம் மாதிரி. நித்திரையே வருவதில்லை. சோபாவில் சாய்ந்தபடி ரீ.வி. பார்ப்பேன். சிலவேளைகளில் உறங்கி விடுவேன்.

“இஞ்சேருங்கோ ரீவியை ஒப்பண்ணிப்போட்டு வந்து படுங்கோ” என்று என்மனைவி கூப்பிடுவது போல். அவள் இருந்தபோது கூப்பிட்ட அந்த நினைவுகள். பக்கத்தில் பிள்ளைகள் படுத்திருப்பது போல். படுக்கை அறையில் படுப்பது மிகவும் குறைவு. லீவு நாட்களில் நண்பர்களைத் துணைக்கு அழைத்துக் கொள்வேன். இப்படியே ஒரு கிழமை கழிந்தது.

இன்று யாரும் இல்லை. தனிமை. ரீவி பார்த்து அலுத்துவிட்டது. சற்று முன்னால் மனைவி, பிள்ளைகளுடன் ரெலிபோனில் கதைத்து விட்டு கட்டிலில் படுத்திருந்தேன். வரிசையாக நினைவுகள். எந்தலை மாட்டிற்கு மேலாக பெரிய கண்ணாடி ஜன்னல். திரையை விலக்கிவிட்டால் ஆகாயத்தை அப்படியே பார்க்கலாம்.

அன்று பெளர்ணமி. நீலவானம். நட்சத்திரங்கள். எனக்கு நேராக வட்டவடிவில் அந்த நிலவு. நிலவை

ரசித்து எத்தனை காலங்கள். இந்த வாழ்க்கையில் மண்ணின் சுவைகளை எங்கே சந்தித்தோம். காற்று மெல்லியதாக வீசிக் கொண்டிருந்தது. என்னும் கொஞ்சம் ஜன்னலை நீக்கிவிட்டால் நன்றாக இருக்கும் என நினைத்து எழுந்தேன். கட்டிலில் நின்றபடியே திறக்கும்போது வெளியில் பார்வையை விட்டேன். அமைதி. சற்று தூரத்தில் பெரிய பாதை. சில வாகனங்கள் போகின்ற சத்தம் மட்டும் கேட்டது. ஊரே தூங்கிவிட்டது. நான் மட்டும் உறங்கவில்லை.

மாமாவின் நினைவு “ஐயாவை வேணுமென்றே கொண்டுபோய் வெட்டிக்கொன்றதுபோல் செய்து போட்டார்கள். நான் நின்றால் விட்டிருக்கமாட்டன் அத்தான்,” என்று மூத்த மச்சான் சொல்லி அழுதது. அத்தோடு என்மனைவி மச்சான்மார். ஒப்பரேசன் செய்த டொக்டரில் தான் பிழையென்று சொல்லிக்கவலைப் பட்டது. அனைத்தையும் நான் நினைத்துப் பார்த்தேன். நான் அங்கு போகாதது. எனக்கும் கவலை வேறு. அவரைக் கடைசியாக உயிரோடு சந்தித்துப் பிரிந்த நினைவுகள் என்னோடு இருக்கட்டும். மரணக்கோலம் எனக்குத் தெரியவராது. அவர் என்னைப் பொறுத்தமட்டில் என் மனதில் உயிரோடுதான் வாழ்வார். ஒரு பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டேன்.

ஒரு வெள்ளை முகில், சந்திரனை மறைக்கப் பார்த்தது. கொஞ்சம் ஒளி மங்கியது. முகில்மீது ஆத்திரம் வரவில்லை. நினைவிலிருந்து விடுபட்டு சந்திரனை ரசிப்பதற்கு அது உதவியது. வேண்டாம். அந்த நினைவுகளை இந்தக் கணத்தில் நிறுத்திக் கொள்வோம் வேறு ஏதாவது நினைத்துப் பார்க்க முயற்சிக்கின்றேன்.

அம்புலன்ஸ் வண்டியொன்று தனக்கே உரிய கோன் சந்தத்துடன் பெரிய பாதையால் விரைந்து சென்ற, சத்தம் கேட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து பொலிஸ் கார்கள், தீயணைக்கும் வண்டிகள் எழுந்துயன்னலால் வீதியை நோக்கினேன். மேட்டில் எங்கள் வீடு. தெளிவாகத் தெரியும் பாதையின் இரண்டு பக்கங்களும் எங்கேயோ! வாகன விபத்து நடந்திருக்கும் போல, இல்லாட்டி எங்காவது வீடு, கீடு எரிச்சுப் போட்டாங்களோ! ஜேர்மனியில் அண்மைக்காலங்களில் நாசிகளின் அட்டுழியங்கள். வீடு எரிப்பது வெளிநாட்டார்மீது தடியடிப்பிராவகங்கள் என்று செய்திகள். அப்படி இருக்குமோ! என்று ஒருகணம் நினைத்து பார்த்தேன்.

மனதில் மீண்டும் ஒருபயம். படுக்கையில் படுத்துக் கொண்டேன். வெள்ளை முகில்கள் விரைவாகச் சென்று கொண்டிருந்தன. நிலவு ஒடுவதைப் போல் இருந்தது.

ஊரில் வாழ்ந்த போது வீட்டு விருந்தையில் நான் எப்போதும் படுத்துக் கொள்வேன் முற்றம். வெள்ளை மணற்பரப்பு. நேராக வேப்பமரம். குசனிக்கும் பக்கத்தில் குடத்தடி மாதாளை, நல்லபழம். நிற்கின்ற மாதாளை மரங்களில் அதிகம் ருசியானது அந்த மரம்தான். அந்தமரம் பழுத்தால் பறித்து உண்பதில் அடிபிடிதான் வரும். நிலவுக்காலங்களில் முற்றத்தில் பாயைப் போட்டு படுத்துக் கொள்வேன். அம்மாபேசுவா “டேய் இதில படுக்காதே இரவில பூட்சி, பொட்டு வந்து போகும். உள்ள வந்து படு.” சிலவேளைகளில் விடியும் வரை முற்றத்தில் படுப்பதுண்டு. சுகமான காற்று. நுளம்புக்கடியும்தான். எல்லா நாட்களிலும் என்றில்லை.

அம்மா நெருப்பை மூட்டி அதில் வேப்பிலையைப் போட்டு நுளம்பைக் கலைப்பதுண்டு.

திடீரென்று ரெலிபோன் அடித்தது. நேரம் இரவு பன்னிரண்டு மணியைத் தாண்டிவிட்டது. என் நினைவு கலைந்தது. யாராக இருக்கும். அலுத்தபடி ரெலிபோனை எடுத்தேன். என் மனைவிதான் கனடாவில் இருந்து எடுத்தாள். என் மகன் அழுகிறானாம் உங்களுடன் கதைக்க வேண்டுமாம். அப்பா! அப்பா! என்று.

அங்கிருந்து அழைத்தான். “அப்பா! ஏன் நீங்கள் தாத்தாவைப் பார்க்கவரவில்லை. பாவம் தாத்தா” என்றான்.

அவனது குரலிலும் சோகம் இழையோடியது. நான் கதையை மாற்ற முயற்சிக்கின்றேன். “சாப்பிட்டாச்சோ! அக்கா என்ன செய்கிறாள்?” எல்லாவற்றிற்கும் பதில் சொன்னான். அப்பா! நீங்கள் இஞ்சவாங்கோ! என்று சொல்லிவிட்டு குஸ் என்றான். நானும் குஸ் சொல்லி விட்டுப் படுத்துக் கொண்டேன்.

மீண்டும் மாமாவின் நினைவு. மாமா என்னை மன்னித்துவிடுங்கள். உங்கள் ஆத்ம திருப்திக்காய் எனது பிரார்த்தனைகள்! கண்ணைமூட முயற்சிக்கின்றேன். இந்த நேரத்தில் சம்பந்தமில்லாமல் அந்தமுகம். நிலவில் இருந்து என்னைப் பார்த்துச் சிரிப்பது போல்.

“அவள் எனக்குக் கடிதம் எழுதுவாள்.” என்று என்னை அறியாமலே என்வாய் முனுமுனுத்தது. ஊரில் இருந்த வேளையில் நான் எழுதிய சிறுகதையின் தலைப்பு. “சிந்தா” என்று என் உதட்டின் அசைவுகள்.

எங்கள் வீட்டில் இருந்து ரவுண் ஒன்றரை மைல் இருக்கும். பஸ்கள் அடிக்கடி என்றில்லை. பஸ்கள் வருவதற்குமுன்னால் மினி பஸ்கள் எப்போதுமீவரும். பஸுக்காக காத்திருக்கும் பிரயாணிகளை முதல் ஏற்றுவதற்காக. பஸ்சில் எப்போதும் கூட்டம் இருக்காது. சில வேளைகளில் பஸ்கம் இருக்காது. மினிபஸ்கம் இருக்காது.

எங்கள் வீட்டில் சைக்கிள்தான் சவாரி. ஒரேயொரு சைக்கிள். அன்று தம்பி சைக்களைக் கொண்டு வேலைக்குப் போய் விட்டான். எனக்கு யாரும் இரவல் தரமாட்டார்கள். இரவல் வாங்கினால் இரண்டு, மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகுதான் அவர்கள் வசம் சேரும். ஒருமுறை தந்தவன் மறுமுறை தருவதற்கு யோசிப்பான். ஏதாவது சாக்குப் போக்குச் சொல்லி தப்பித்துக் கொள்வார்கள்.

மத்தியானம் சாப்பிட்டுவிட்டு பஸுக்காகக் காத்திருந்தேன். எதுவுமே வரவில்லை. இன்று நடைராசாதான். வெய்யில் நெருப்பாகக் கொதித்தது. சோளக்காற்று சொல்லிமாளாது. பனை மரங்கள் கூட பம்பரமாய்ச் சுழல அவ்வளவு வேகம். எப்போது வரும் போகும், ஒருபனையைப் பார்த்துக் கொள்வேன். இவர் இந்த வருடம் சோளக்க காற்றுடன் சரி. இப்படி ஐந்து வருடங்கள் அந்தப் பனை காற்றுக்கு வளைந்து கொடுக்கும் நாணலைப்போல, தப்பித்துக் கொண்டது. எனக்குள் ஒரு சிரிப்பு, எப்போதும் வந்துபோகும்.

நடந்து வரும்போது கேணியடி. அதற்கு முன்னால் பரட்டை புளியமரம். கேணி வற்றி கொஞ்சத்

தண்ணீர் மாத்திரம் இருந்தது. நாலு பாலாமைகள் என்னைக் கண்டதும் பொதுக்கென்று தண்ணீரில் குதித்தன. எத்தனை நாளைக்குத் தான் இவர்களின் வாழ்க்கை. குறவர் வருகின்ற காலம்வரை. அவர்கள் வரும் நாள் அதிகம் என்றில்லை. குளங்கள் வற்றுகின்ற காலத்தில் அவர்களின் வருகை. புழுக்கள் பிடிப்பதற்கு வசதியான காலம். பிரம்பும் முற்றி கூடை பின்னுவதற்குத் தயாராக இருக்கும். வருடா வருடம் இது நடக்கும்.

பக்கத்தில் இடிஞ்ச பிள்ளையார் கோவில் ஒன்று. “உந்தக் கோவிலில், கொம்பர்தான் பூசைவைச்சவர்” அம்மா சொல்லுவா. இந்த இடத்தில் இன்னும் ஒரு சம்பவம். நான் பிறந்தது இந்த இடத்தில் தானாம். அம்மாவுக்கு வயிற்று நோ வந்து வண்டில ஆசுப்பத்திரிக்குக் கொண்டு போகின்ற போது வண்டியிலேதான் இந்த இடத்தில் நான் பிறந்தேனாம். நான் வீட்டில இருக்காமல் ஊர், ஊராகத் திரியும் போது அம்மா தெருவில் பிறந்த குணம் என்று அடிக்கடி சொல்லிப் பேசுவா. அதனையும் இந்த இடத்தால் நடந்து வரும்போது நினைக்காமல் இருக்க மாட்டேன்.

வலதுபக்க குடாத்துறை மேலாக நிறையப்பனைகள். இவையெல்லாம் எங்கள் பங்கு காணிகள். மாடுகள் குடாத்துறையில் புல்லைத்தேடி அலைந்தன. வெய்யில்காலம். நேராகப் பார்த்தால் தூரத்தில் தெரியும் நந்திக்கடல். அதற்கு மேலாக கேப்பாபிலவு இப்போதும் தண்ணீர் நிறைந்திருப்பது போல் ஒரு மாயை. கானல் நீர். ஏமாறும் பறவைகள் கூட்டம். நீர் வற்றி மீன்கள் செத்து நாறின. அந்த நாற்றத்தை சோளகக் காற்று சுகமாகத் தாங்கி வந்தது.

வயிற்றைக்குமட்டிக் கொண்டு வந்தது. மீன்கறி யென்றால் வாயில் ரசம் ஊறும். இந்த நாற்றம் மறக்கச் செய்தது. எல்லாம் உயிரோடு இருக்கும் வரைதான். நாமளும் தான். இயற்கையின் அழகு சீற்றம். நடைமுறை எல்லாமே! தேவையில்லாத யோசனையோ! என்று எண்ணத் தோன்றியது.

எட்டு வைத்து நடக்க முயற்சித்தேன். முடியவில்லை ஒரு கூட்டம் மண். காற்று நிலத்தில் உலாவி என்மீது மோதியது. “சீ” யென்று சொல்லிக் கொண்டேன். வாயிலும் மண்தான். “தூ” என்று காறித்துப்பினேன். மண்போன பாடில்லை. சற்று உப்புக் கரித்தது. பலமுறை முயற்சித்து கைகளால் துடைத்துக் கொண்டேன்.

பின்னர் சைக்கள் வரும் சத்தம். திரும்பிப் பார்த்தேன். நாகப்பர் வந்துகொண்டிருந்தார். “தம்பி ரவுணுக்குப் போல”

“ஆம் அண்ணன் பஸ் ஒன்றையும் காணவில்லை. சும்மா நடந்து போவம்.” என்று வெளிக்கிட்டன். “நான் ரவுணுக்கில்லை. இடையில்தான்.”

என்னும் இருநூறு மீற்றர் இருக்கும் அவர் போகும் இடம். அங்குதான் கள்ளுத்தவறணை. அவர்நிற்காமலே போய்க்கொண்டிருந்தார். சைக்கிளை அந்தமிதி மிதிக்கிறார். எப்ப தவறணை வரும் என்ற அங்கலாய்ப்பில் பின்னேரக் கள்ளு நேரம். எப்போது திரும்ப வீடு என்று தெரியாது. நல்ல உழைப்பாளி. எல்லாமே தவறணை காரனுக்குத்தான் பாவம்

குத்தகைக்காரன். இவர்களை நம்பியல்லோ! அவன் தவறணையெடுத்தான். கட,கடவென்று சைக்கிள் என்னைக் கடந்து சென்றது. முன்னுக்கு மட்காட் இல்லை. பின் மட்காட்டு எப்போது விழும் என்று தனக்குத் தெரியாதென்று சொல்லிக் கொண்டது. அந்தச் சத்தத்தின் சாயல் அப்படித்தான் இருந்தது.

நான் தவறணையைத் தாண்டி நடக்கும் போது ரவுணில் இருந்து பஸ் ஒன்று விலத்திச் சென்றது. தவறணையில் நிறையக்கூட்டம். ஏதோ! ஒரு பிரச்சனையைப் பற்றி விவாதம். நடக்கும்போதே கொஞ்சம் காதைக் கொடுத்தேன். வழக்கமாக இந்த நேரத்தில கள்ளுக் கொண்டு வருகின்ற பழையான் இன்னும் வரவில்லை. விற்பனையாளருடன் விவாதம். பழையனுக்கும் நூறுவயது. கள்ளுமீப்பிப்பா ஒன்றை சைக்கிளில் கட்டியிருந்து என்னைக் கடந்து சென்றான். அனைவரும் அவனைச்சுற்றி! இந்தப்பீப்பா எந்த மூலைக்கென்று சொல்லிக் கொண்டேன்.

தெருக்காட்சிகளை ரசித்தபடி நடந்து சென்றேன். காலைக்கள்ளை குடித்து முடித்துவிட்டு வேலன் வீடு நோக்கிப் போய்க்கொண்டு இருக்கின்றான். ஐயகோ! கண்கொள்ளாக் காட்சி. வெளிக்கிட்ட வேளைக்கு வீட்டிற்கும் போய்ச் சேர்ந்திருப்பான் நேராக, நடந்திருந்தால், இரண்டு பக்கமும் வீதியை அளக்கப் பழகிக் கொண்டான் போலும். நான் அவன் பின்னால் சென்று கொண்டிருந்தேன். பின்பக்கம் அப்படியே தெரிந்தது. பின்பக்கத்திலிருந்து அவிழ்ந்த கோவணம் வீதியைத் துப்பரவாக்கிக் கொண்டு வந்தது. நான் அவனைக் கடந்து செல்லும்போது என்னை

அண்ணாந்து பார்க்க அவன் பட்டபாடு. கொஞ்சம் தரித்து, பின் நிதானித்து நான் நிற்கவில்லை. விறுவிடுவென்று நடந்து சென்றேன். வலதுபக்கம் நந்திக்கடலுக்கு மேலாக வற்றாப்பனை அம்மன் ஆலயம் கானல் நீருடன் மங்கலாகத் தெரிந்தது. ரவுணுக்கு இன்னும் அதிக தூரம் இல்லை. நிரைச்சப்பனையைக் கடந்து விட்டேன். வலதுபக்கம் கொள்ளும்பிட்டி. அதற்கப்பால் சங்கிலிப் பாலம். கொஞ்சத்தூரம் நடந்தால் ரவுண். அப்பா! ஐயுவாறு வந்து சேர்ந்து விட்டேன்.

வீரகத்தி பிள்ளையார் கோவில் மணி ஓசை கணீரென்று ஒலித்தது. “என்ன? இந்த நேரம் பூசை. நிறை மணியாக்கும்” என்று நானே சொல்லிக் கொண்டேன். போனால் நல்ல மோதகம் சாப்பிடலாம். பார்ப்பம் ரவுணுக்கும் போய்விட்டு. சங்கிலிப் பாலத்தின் கீழாக சின்னாறு பாயும். நீர்வற்றி சேற்று நாற்றம் மூக்கைத்துளைத்தது. கொஞ்சதண்ணீரில் மீன்கள் வாயைப் பிளந்து வானத்தைப் பார்த்தன. நாலைந்து நாய்கள் கிடைத்தவற்றை விழுங்கிக் கொண்டன. சண்டையில்லாமல் சாப்பிட்டால் பரவாயில்லை. அந்த மீனுக்காக அடிபிடி வேறு.

இரவு நேரம் என்றால் சங்கிலிப் பாலத்தால் வரும் போது தாமதிக்கவே மாட்டேன். அவ்வளவு பயம். “ஏனம்மா இதற்கு சங்கிலிப்பாலம் என்று பெயர்வந்தது” என்று ஒருநாள் அம்மாவைக் கேட்டேன். வெள்ளைக்காரர் இந்தப்பகுதியை ஆண்டகாலத்தில் குற்றம் செய்தவர்களை கொள்ளுப் பிட்டியில் தான் ஒரு வேப்பமரத்தில் தூக்குவார்களாம். அது இதுக்குப் பக்கத்தில் தான் இருந்தது. இப்போது அந்த வேப்பமரம்

இல்லை. கடலைக்கு அதிபதி வைரவர்தானே! அந்த வைரவர் இந்த இடத்தில் வந்து குடியேறி விட்டார். சிலவேளைகளில் இரவு நேரங்களில் சங்கிலிச்சத்தம் கேட்குமாம். வைரவர் இந்தப்பாலத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருப்பதை கனபேர் கண்டிருக்கினமாம்.

அம்மா இதனைச் சொன்ன போது நான் நம்பவில்லை. இருந்தாலும் இரவு தனியாக வரும்போது பயமாக இருக்கும். எல்லாக் கடவுளையும் வேண்டிக்கொள்வேன். சங்கிலிப்பாலம் கடந்து வந்து விட்டேன்.

முன்னால் அவர்கள் எனக்கு எதிராக நடந்துவந்து கொண்டிருந்தார்கள். கொஞ்சம் தூரம் அவரை எனக்குத் தெரியும். எங்கள் வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் வாசிக சாலையில் தங்கியிருந்தார்கள். அவருக்குப் பக்கத்தில் ஒரு பெண்பிள்ளை.

“அண்ணனை எங்கை நடந்து வாறியள் பஸ் இல்லையோ!”

“எங்கைடை, பஸ் வரக்கொஞ்சம் பிந்திப் போச்சு தம்பி. கொஞ்ச நேரத்திற்கு முன்னால் பஸ் வெளிக்கிட்டிட்டாம். இண்டைக்கு பஸ் கொஞ்சம் குறைவுதான். யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து மினிபஸ் கனக்கா வரவில்லை. அங்கை ஏதும் பிரச்சனையோ!”

“தெரியவில்லை. நானும் பஸ்குக்கு நின்று பார்த்திற்றுதான் நடந்து வாறன்.

“பக்கத்தில் அந்தப் பெண். அடர்ந்த நீளக்கூந்தல், குண்டுமுகம். பெரிய கண்களில் சின்னவாங்கு இருக்கும் போல, அவள் பார்வையில் தெரிந்தது. குழ, குழுவென்று இருந்தாள். அரைப்பாவாடை சட்டை, பாவாடை முழங்கால்களுக்குக் கீழாக கைகள் மொழி மொழுவென்று, பிடித்தால் வழுக்கும்போல. “சிந்தா! தம்பி, நாங்கள் இருக்கும் இடத்திற்குப் பக்கத்து வீடு. இவர்கள் வீட்டில்தான் நாங்கள் தண்ணீர் எடுக்கவேண்டும். ஒருவேலிதான். தம்பி, எனது மருமகள். சிந்தா ஊருக்குப் போன போது நானும் வாறன் என்று அடம்பிடித்தது”

“வாருங்கள் வணக்கம்” என்றேன். அவள் வணக்கம் சொல்லவில்லை கொஞ்சம் சிரித்தது மாதிரி இருந்தது. முகத்தில் பிரயாணக் களைப்பு சின்னதாகத் தெரிந்தது.

“நல்ல வெய்யில் நாளைக்குச் சந்திப்பம்.”

நான் விடை பெற்றுக் கொண்டேன். போகும்போது நான் திரும்பிப் பார்க்கத்தவறவில்லை. அவள் கூந்தல் முதுகு முழுவதையும் மறைத்திருந்தது. அடித்த சோளக்காற்று கூந்தலை ஒதுக்கி பின்னழகைக் காட்டியது.

காற்றுக்கு நன்றி சொல்ல நினைக்கவில்லை. அவள் கால்களைப் பார்க்கத்தவறி விட்டேன். இல்லை நான் பார்த்தேன். இரண்டு கால்களிலும் வெள்ளிக் கொலுசுகள். நடக்கும்போது ஜல், ஜல்லென்று அந்தச் சத்தம் கேட்டதை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டேன்.

மறுநாள்! நான் கிணற்றடியில் குளித்துக் கொண்டு நின்றேன். அவள் தண்ணீருக்காக வந்தாள் எங்கள் வீட்டுக் கிணற்றடியில் எந்த அடைப்பும் கிடையாது. சுற்றிவர வாழையும், கமுக மரங்களும் தான். பின்பக்கமா பெரிதாக வளர்ந்த பப்பாசிமரம் நிறையக் காய்த்திருந்தது. நாலைந்து, செங்காய்கள் எனக்குப் பழத்தை விட செங்காயில் தான் அதிகம் விருப்பம். வலதுபக்கம் செவ்விளநீர் மரம். கனத்தகுலை இரண்டு. மேற்பக்கத்தில் தோடை மரவெள்ளி, மிளகாய்த் தோட்டமொன்று சின்னதாக, சுற்றிஇருக்கும் வேலி முழுவதும், மோதக வள்ளி. அம்மா கிணற்றில் இருந்து குளிக்கும் போது பாயும் நீரை வீணாக்க மாட்டா. தொட்டியொன்று ஆழமாக நீர் நிறைப்பதற்காகக் கட்டியிருந்தோம். எப்பொழுதும் நான் சாரத்துடன் தான் குளிப்பேன். அவள் வந்தபொழுது கொஞ்சம் கூச்சமாக இருந்தது.

எனக்கு வாழிப்பான உடல்வாகு. மார்பு கொஞ்சம் வீங்கியதைப் போல். அதை நான் சொல்லக்கூடாது. அவள் என்னைப் பார்ப்பது மாதிரி எனக்குள் ஒரு நினைப்பு. பக்கத்தில் வந்தாள். வாளியை வைத்தபோது, அதற்குள் நீரை நிறைத்து விட்டேன்.

“ஐயோ நீங்கள் விடுங்கோ! நான் அள்ளுகிறேன்.”

“பரவாயில்லை. அடுத்தமுறை நீங்கள் அள்ளுங்கோ!” என்று சொல்லிக் கொண்டேன்.

அவள் நன்றி கூடச் சொல்லவில்லை. தண்ணீரை எடுத்துக் கொண்டு போய்விட்டாள். பதினெட்டு

வயதிருக்கும், “எப்படி எங்கடை ஊர்” என்று கேட்பதற்குள் அவள் போய்விட்டாள்.

அவர்கள் மேல் மாகாணத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். மாமியார் எங்கள் ஊரில் தையல் ரீச்சராக வந்திருந்தார். பக்கத்தில் வாசிகசாலை. அங்குதான் தங்கியிருந்தார்கள். வாசிகசாலை வளவிற்குள் கிணறில்லை. மலசலகூடம் இல்லை. நம்ம வீட்டில் தான் அவர்கள் உபயோகித்தார்கள். எப்படியும் அவர்கள் எங்கள் வீட்டாருடன் நல்ல நண்பர்கள். நல்ல கறி சாப்பாடுகளை பரிமாறுகின்ற அளவிற்கு. நான் வீட்டில் அதிகம் நிற்பதில்லை. சில வேளை இரண்டு மூன்று நாட்கள்வரை. வந்தாலும் மாலை திரும்பி விடுவேன்.

அவள் அதிகம் பேசுவதில்லை. கண்டால் ஒரு சின்னச் சிரிப்பு. நானும் பெரிதாகக் கதைக்க முற்படவும் இல்லை. வந்து ஒரு மாதத்திற்கு மேல். அவள் திரும்பிப் போவதாகத் தெரியவில்லை. எங்கள் வீட்டில் வெள்ளிக்கிழமைகளில் எப்படியும் ஒரு மகாநாடு. பக்கத்து வீட்டுமாமி, தெய்வானை ஆச்சி கண்ணகையக்கா. ஒருவர் வராவிட்டால் இன்னொருவர் என்று கூடிக்கொள்வார்கள். ஊர்ப்புதினங்கள் மற்றவர்களைப் பற்றிய கதை எப்படியும் நடக்கும். ஒருவர் வராவிட்டால் வராதவரைப் பற்றியும் தான். வெள்ளிக்கிழமைகளில் நான் எப்போதும் வீட்டிற்கு வருவதுண்டு.

மதியம் நல்ல சாப்பாடு சாப்பிட்டு விட்டு அம்மாவின் மடியில் தலைவைத்துப் படுத்துவிடுவேன். அம்மா தனது கைவிரலால் எனது தலை மயிரைக்

கோதிவிடுவார். எனக்கு அப்படி செய்வது நன்றாகப்பிடிக்கும். இதமாக இருக்கும். கண்கள் என்னை அறியாமலே உறங்கிக் கொள்ளும். சிறிது நேரத்தில் எனது தலையை தலையணையில் தூக்கி வைத்துவிடுவா இரண்டு மணித்தியாலம் நல்ல நித்திரை. ஏதோ! எல்லாம் கதைப்பார்கள். உறங்கும்வரை கேட்பதுண்டு.

அன்று அம்மாவின் மடியில் தலைவைத்துப் படுத்திருந்தேன். வெள்ளிக்கிழமை அம்மா முழுகித் தலையை விரித்துவிட்டிருப்பா. அடர்த்தியான நீளமில்லாத அந்தக் கூந்தல். நாங்கள் எப்போதும் கேலி பேசுவதுண்டு. “அம்மா கண்ணாறு பட்டுவிடும்” கொண்டையைக் கட்டிண்டு அம்மாவின் இளமைக்கால கூந்தல் அழகைப்பற்றி கதை கதையாச் சொல்ல ஆரம்பிப்பா கேட்டு அலுத்துவிட்டது. அன்று கதைவேறுபக்கம் திரும்பியது. உறக்கம் வந்தது. நான் நிதானித்துக் கொண்டேன். கதை சிந்தாவைப் பற்றி மகாநாட்டு அங்கத்தவர்களில் பக்கத்துவீட்டு மாமிதான் இதை ஆரம்பித்தா.

“உங்கை வந்திருக்கல்லோ! ஒருபிள்ளை. அதுக்கென்ன?” என்று அம்மாதான் கேட்டா.”

“கலியாணம் நடந்திற்றுதாம்.”

பிறகென்ன? வந்த நித்திரை போய்விட்டது. நான் உசாரானேன். அம்மா தலை உணவுகளை சற்று நிறுத்தியிருந்தா. கதையில் அவ்வளவு குடுபிடித்திருந்தது.

“என்ன? சொல்லுகிறாய் நீ அது சின்னப்பிள்ளை கொஞ்சம் உடம்பு. பதினாறு, பதினேழுவயதிருக்கும்.”

“பிள்ளைக்குப் பதினெட்டுவயது. மாமியார் எனக்குச் சொன்னவ உனக்கென்னென்று தெரியுமாம்.” கண்ணகையக்கா இதைக் கேட்டா? எப்படியோ! கதைவெளியில் வந்திற்றுது. “காதல் கீதலாக்கும்!”

“பிறகென்ன அப்படித்தான் இருக்க வேணும். பெட்டை பதினாறுவயதில் ஓடியிற்றுதாம்.”

“ஏய்! கதையை நிற்பாட்டுங்கோ! பெடியன் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறான்.”

“சீ! அவன் எப்பவோ! நித்திரை” அம்மாதான் இதை சொன்னா.

சள்ளென்று இருக்கும் எங்கள் வீட்டுவிருந்தை பக்கத்தில் நிற்கும் பெரிய வேப்பமரத்தின் கொடை அம்மாவின் மடி. அந்தச் சேலையில் இருந்து வரும் அம்மாவின் வாசம் எனக்குப் பிடிக்கும். நாலைந்து நாள் வீட்டிற்கு வராமல் விட்டால் கூட அம்மா பேசிப்பேசி தலையைக் கோதிவிடுவா. நான் அனைத்தையும் மறந்து நித்திரையாகி விடுவேன்.

“ஆரையணை பேசறாய், அவன் நித்திரையாய்ப் போய்விட்டான்.” அக்கா சொல்லுவா? நான் உறங்கிக் கொண்டு போகும் போது இதனை பலமுறை கேட்டிருக்கிறேன்.

இன்று ஏனோ! எனக்கு நித்திரை வரவில்லை. நமக்கேன் யாருடைய கதையும் என்றாலும் இந்தச் சின்ன வயதில் ஏன்? அவள் இங்கு வந்திருக்கிறாள்.

படிக்கிற வயதில கல்யாணம் என்றால். சில இடங்களில் நடப்பதுண்டு. எங்கடை ஊரிலும் எத்தனை பெண்கள் பதினைந்து வயதில் கூட கல்யாணம் கட்டி குழந்தை குட்டியோடு வாழுகிறார்கள்.

“அப்ப ஏன்? இந்தப் பிள்ளை இங்க வந்திருக்கு?” அம்மா கேட்டா.

“ஏதோ! குடும்பத்துக்குள்ள பிரச்சனை போல இருக்கு. சாதகம் பார்க்காமல் கட்டினதாம். சாதகப் பொருத்தமும் சரியில்லையாம்.

இப்படிப் பல கதைகள். கதையில் தொனிப்பும், குசு, குசுப்பதுமாக, எனக்குப் பிறகு நித்திரை வரவேயில்லை. இவர்கள் அறியாமல் கதைக்கிறார்கள் போல. நான் எனக்குள் நினைத்துக் கொண்டேன்.

கூட்டம் கலைந்தது. இந்தக் கதை தொடரும். என்னும் முடியவில்லை. அவளைத் திரும்பக் கண்ட போது எனக்கு ஒரு மாதிரி இருந்தது. நேரடியாகக் கேட்க வேண்டும் போல் தோன்றினாலும் நான் கேட்கவில்லை. பார்ப்போம் அடுத்த வெள்ளிக்கிழமை எப்பவரும் என்று எதிர்பார்க்க வேண்டியதாயிற்று.

அடுத்தகிழமை சங்கதி தெரியுமே. பெட்டை கட்டினது ஆரோ! சிங்களப் பொலிசாம். இவள் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போகேக்கே அவனும் தினம் பின்னால் போவானாம். அவள் ஒருநாள் தாறுமாறாகப் பேசியிருக்கிறாள். செய்யிறன் வேலையெண்டு சொல்லி. அவளின் தகப்பனை வெருட்டித்தானாம் இந்தக்

கல்யாணம் நடந்தது. இவளுக்கு துப்புரவுக்கும் விருப்பமில்லையாம்!"

இதெல்லாம் எப்படி இவர்களுக்குத் தெரிந்தது. அந்தத் தையல் நிலையத்தில் வேலை செய்து பியோன் பக்கத்துவீட்டு மாமிவீட்டில் தான் வாடைக்கு இருக்கிறான். அவன் மூலம் தான் தெரியவந்ததோ! நான் தான் இதை நினைத்தேன். மாமி தான் புதினங்களை வெளிவிட்டாள். சில வேளை சரியாகக் கூட இருக்கலாம். இந்த இரண்டு நாள் கதைகளில் எவ்வளவு மாற்றம் என்னால் நம்ப முடியவில்லை.

நான் சில நாட்கள் வீட்டில் இல்லை. அவசர அலுவலாகக் கொழும்பிற்குச் சென்றிருந்தேன். மகாநாட்டின் முடிவு எப்படி இருக்குமோ? எப்படியும் விரிவான விளக்கங்களுடன் மகாநாடு தொடரும். சென்ற வேளையிலும் மறக்கவில்லை. கண்டிப்பாக நம்ம பெண்களுக்கு வேலை கொடுக்க வேண்டும். எந்த வேலையும் இல்லாத போதுதான். அடுத்தவர் கதைகளுக்கு கை, கால்கள் எல்லாம் வைக்கிறார்கள். இதில் நான் மட்டும் தப்பிக் கொள்ளவில்லை. மனசாட்சி என்னையும் திட்டியது. அவள் வந்தாள். எப்படியும் போவாள். இடையில் நமக்கென்ன வேண்டாத கற்பனை. நான் கொழும்பால் வந்து அதிகாலையில் கிணற்றடியில் அவளைக் கண்டேன். என்னைப் பார்த்து சிரித்தாள். நானும் பதிலுக்குச் சிரித்துக் கொண்டேன். இவர்கள் கதைத்தது சரியென்றால் அவள் பாவம் தான்.

நான் கதைத்திருந்தால் அவள் கதைத்திருப்பாள். நான் தொடர்ந்து கதைக்கவில்லை. என்னை, அடிக்கடி

பார்த்துக்கொண்டாள். என்றுமில்லாதவாறு ஏதோ! சொல்ல வேணுமென்று நினைக்கிறாளோ! காலையில் சாப்பிட்டுவிட்டுப் படுத்துவிட்டேன். புகையிரத்தில் எக்கச் செக்கமான கூட்டம். இருக்கச் சீற்கூடக் கிடைக்கவில்லை. கண்விழித்தபோது மதியம் பன்னிரண்டு மணியிருக்கும். சிந்தா, அவள் மாமி, மாமனார் எல்லோரும் எங்கள் வீட்டில் இருந்தார்கள். கதையும், சிரிப்புமாக நான் எழுந்து விழுந்தைக்கு வந்தேன்.

“தம்பி நல்லநித்திரை போஜும்.”

மாமனார் கேட்டார். “இரவு ரயிலில் சரியான கூட்டம். இருக்க இடமில்லை நின்று தான் வந்தேன்.”

அன்று சனிக்கிழமை விடுமுறை நாள்.

“அம்மா பசிக்கிது!”

குசினிக்குள் போகும்போதே, “இருங்கோ நான் சாப்பிட்டிட்டு வாறன்.”

எல்லோரும் சிரித்தார்கள்.

“ஏன்? சிரிக்கிறீயனீ?” என்று கேட்டபோது, “எல்லோரையும் சாப்பாட்டிற்குக் கூட்டிக்கொண்டு போகத்தான் இவர்கள் வந்திருக்கிறார்கள்.”

“ஏன்? என்ன விசேடம்?”

நான் தான் கேட்டேன்.

“இன்டைக்கு சிந்தாவின் பதினெட்டாவாது பிறந்த நாளாம். அங்கதான் சாப்பாடு”

அவள் முகத்தில் மலர்ச்சி தெரிந்தது. “பிறந்த நாள் வாழ்த்துக்கள் சிந்தா” என்றேன். பதிலுக்கு “நன்றி” யென்றாள்.

நல்ல சாப்பாடு. சாப்பாட்டிற்குப் பின் கொஞ்சநேரம் கதையும் சிரிப்பும். மறுபடியும் வீட்டிற்கு வந்தேன் பர, பரப்பான செய்தியெதுவும் இல்லை. இவர்கள் கதைத்ததெல்லாம் உண்மையில்லையோ? அன்று முழுவதும் வீட்டில்தான் இருந்தேன். கிணற்றடிக்கு அவள் தண்ணீர் அள்ளுவதற்காக வந்து போனாள்.

வெளி விருந்தையில் நான் படுத்திருந்தேன். பெளர்ணமி நிலவு, நிறைவான வெளிச்சம். முற்றத்தில் அம்மாக்கள் இருந்து கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். யாழ்ப்பாணத்தில் பிரச்சனையாம். ஆமிக்கும் பெடியளுக்கும் இடையில் பயங்கரச் சண்டையாம். எப்படியும் நம்மபிரச்சனை தீர்ந்து விடும். அவர்கள் கதையில் இந்த உண்மை வெளிப்பட்டது. மினிபஸ் வந்தபோது, கூடவந்தவர்கள் கதைத்ததாகக் கூறிக் கொண்டார்கள்.

நான் நிலவைப் பார்த்தபடி அதன் அழகை ரசித்தேன். தெளிவான வானம். முத்து முத்தாய் நட்சத்திரங்கள். எப்போது நித்திரையானேன் என்று எனக்கே தெரியாது. கண்விழித்தபோது காலை ஏழுமணி.

அவசரமாகக் காலைக்கடன்களை முடித்து விட்டு, ரவுணுக்குப் போவதற்கு ஆயத்தமானேன். அவள் கிணற்றடிக்கு வந்தாள். வெளிக் கதவை நோக்கி நடந்தபோது எதிரில் அவள். மெல்லியதாகச் சிரிப்பு மட்டும் தான்.

“காலை வணக்கம்” என்று கூறினேன். “வணக்கம்” என்று பதில் வந்தது. நான் நிற்கவில்லை. நடந்து வெளிக்கதவைச் சாற்றிவிட்டு, பிரதான பாதையருகில் உள்ள அந்தப் பெரிய ஆயில் மரத்தடியில் பஸ்கக்காகக் காத்திருந்தேன்.

“அங்குதான் பஸ்தரிப்பு நிலையம் நம்ம ஊருக்கு.” சிலவேளைகளில் பஸ் நிற்காமலே எம்மை ஏமாற்றிவிடுவதுண்டு. எத்தனைத் தடவைகள் வாய்க்கு வந்த படியெல்லாம் பேசியிருப்பேன். இன்று நிற்காமல் போகட்டும் என்று மனதுக்குள் திட்டிக் கொண்டேன்.

அந்த மரம் பெருவிருட்சம். நல்ல நிழல். ஆனாலும் நிழலை ரசிக்க முடிவதில்லை. கொஞ்ச நேரம் நின்றாலும் தாவர உண்ணிகள் காலைப்பதம் பார்த்துவிடும். இல்லையேல் மரத்தைச் சுற்றி தப்பியிருக்கும் மயிர்க்கொட்டிப் புழுக்கள் ஏன்? இந்த மரத்தில் மாத்திரம் இப்படியொரு உயிர்பயந்துக்கள், ஆபத்தான வகையில்?

அந்த மரத்தடியில் நின்று பார்த்தால் ஒரு கிலோ மீட்டருக்குப் அப்பால் பஸ் வருவதைப் பார்க்கலாம். நந்திக்கடலைக் குறுக்கறுத்து அந்தப் பாலத்தைக் கட்டியிருந்தார்கள். கார்த்திகை மார்ச்சு மாதத்தில்

பெய்யும். பெருமழையில் நந்திக்கடல் நிரம்பி வழியும் சில வேளைகளில் பாலத்திற்கு மேலாகவே தண்ணீர். அப்படியொரு நிலைவரும்போது எப்படியும் முகத்து வாரத்தை வெட்டிவிடுவார்கள். தானாகவும் பலதடவைகள் உடைப்பெடுத்துப் பாய்ந்து பெருங்கடலில் கலக்கும். ஆறுபாயும் காலம் ஒரு மாதத்திற்கு மேல் இருக்கும். பாலத்தில் நின்று பார்த்தால் கடல் அப்படியே நீலமாகத் தெரியும்.

இந்தக் காலங்கள் எங்களுக்கு மிகவும் சந்தோசமானவை. பாலத்தின் இருமருங்கும் வரிசையாக மூன்று மீற்றர் அகல இடைவெளியில் கற்களால் கட்டப்பட்ட முட்டுக்கள். இப்படித் தான் நாம் சொல்லுவோம். அந்த முட்டுக்களில் ஊர்ப் பெடியன் எல்லாம் தடியுடன் இருப்போம். பாலத்தின் மேல் பகுதியில் இருந்து நீர் மட்டம் கீழ் இறங்கும். போது பெரிய, பெரியமீன்கள் பாலத்தில் துள்ளிவிழும். பிறகென்ன? நாம் வைத்திருக்கும் தடிகள் மீன்களைப் பதம் பார்க்கும். பாலை, கயல், என்று ஏராளம். ஊரே திரண்டு அங்குதான். எனக்கு இப்போதும் ஞாபகம், ஒருமுறை எவ்வளவு மீன்கள். அதிகாலையில் யாழ்ப்பாணம் போவதற்காக வந்தபஸ் மீன்களுக்கு மேலாக போக முடியாமல் பலமணித்தியாலங்கள் அங்கேயே நிற்க வேண்டியதாகிவிட்டது. பஸ் நிறைய மீன்களை அள்ளிக் கொண்டு போய் யாழ்ப்பாணத்தில் விற்றார்களாம். ஒரு முறை இறால் எவ்வளவு? வயல்வெளியெல்லாம் இறால் பிடித்தார்கள். எங்கள் ஊருக்கு நந்திக்கடல் ஒரு வரப்பிரசாதம் தான். எல்லாமே கோடைவரைதான். கோடை வந்தால் நந்திக்கடல் வற்றிவிடும். நான்கு ஐந்து மாதங்கள்

எவ்வளவு இறால் பிடிபடும்! ஊரே செல்வச் செழிப்பு
உள்ளாவெளியூர் மீனவர்கள் என்று ஏராளமாக
இந்தக்காலங்களில் வருவதுண்டு. பிரச்சனைகளும் தான்.

இரவு நேரங்களில் நீர்க்கரையெங்கும் குழல்மாம்பு
வெளிச்சம். எங்கள் வீட்டில் நின்று பார்த்தால்,
திருவிழாக்காலத்தில் அலங்கரிக்கும் மின்சார
விளக்குகளைப் பார்த்ததுபோல். நாங்கள் வற்றாப்
பனைப் பொங்கல் தொடங்கிவிட்டது என்று
பகடியாகக் கதைப்பதுண்டு. கதை, பேச்சு, பாட்டுக்கள்,
இடைக்கிடை சண்டைகளும் தான். இந்த காலங்கள்,
தொடர்ச்சிதர்ப்பமே இல்லை. எப்படியும் நந்திக்கூடல்
நீர்வற்றும், மீன்கள் எல்லாம் நீர் இல்லாமல் மடிந்து
அழுகி மணக்கும். பாலத்தால் பஸ்சில் வருபவர்கள்
மூக்கைப் பொத்தாமல் வரமுடியாது. கடலின்
மேற்பகுதியில் தான்; ஊர். காற்று சுழன்றடிக்கும்
போது எப்படியும் அந்த நாற்றம் வரும். சில நாட்கள்
கஸ்ரம் தான். பிறகு எல்லாமே பழகிவிடும் நீர் வற்றும்¹
காலங்களில் கூட வளம் கெடுவதில்லை. சே²
இருக்கும் பகுதிகளில் வரிசையாக நண்டுகள்,
செவ்வரத்தம், பெட்டைநண்டுகள், நிரம்ப
முட்டையிருக்கும். நெருப்பில் போட்டு சுட்டுச்
சாப்பிடும்போது என்னருசி! நினைத்தாலே வாய் ஊறும்.

அம்மா எவ்வளவு ருசியாகக் குழம்பு வைப்பா?
ஒருகாலத்தில் சந்தைப்படுத்தும் வசதியில்லாமல் மூன்று
நாட்கள் பெரிய, பெரியறால்கள், கிடங்குகளில் கிடந்து
நாறி மணத்ததை இப்போதும் நான் நினைத்துப்
பார்ப்பேன். அந்தக் காலங்களில் வீட்டில்
றால்கறியென்றால், நாம் சாப்பிடுவதில்லை அந்த

அளவிற்கு அலுத்துவிடுவதுண்டு. தினம் நால்
கறியென்றால் எப்படித்தான் சாப்பிடுவது.

பாலத்தின் இடப்பக்கம் நந்திக்கடல். வலதுபக்கம்
பெரிய ஆறு. இது மாத்திரம் வற்றுவதில்லை. கொஞ்சம்
ஆழமானது. பெருங்கடலுக்குப் பக்கத்தில் இருப்பதால்
முகத்துவாரம் உடைப்பெடுத்துப் பாயும் போது,
இதுவும் கடலைப் போல நீலமாகவே இருக்கும். இந்த
முகத்துவாரத்தை வெட்டி தண்ணீரைக் கடலில் பாய
விடுவதாலேயே இந்த ஊருக்கு வெட்டுவாய்க்கால்
என்று பெயர் வந்ததென்று அம்மாக்கள் கூறுவார்கள்.
அது மருவி வட்டுவாகல் என்று வழங்கலாயிற்று.
நான்நிற்கும் ஆயில் மரத்துக்கு முன்னால் சப்த
கன்னிமார் ஆலயம் பழமை வாய்ந்தது.

வற்றாப்பனைப் பொங்கல் முடிய இங்கு
பொங்கல் நடக்கும்.

இன்றைய நிலையில் நந்திக் கடல்வற்றியிருந்தது.
வரிசையாக நிற்கும் தில்லைமரங்கள். இலைகளைத்
உதிர்த்தி வசந்தத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தன.
அடிக்கும் சோளக்காற்றுக்கு புழுதிமேல் எழும்பிப்
பறந்தது. வடக்காற்றின் மேல் பகுதியில் பிரக்கிராசியார்
தோட்டம். மூவாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட
தென்னங்கன்றுகள். அந்தப்பகுதி தில்லை மரங்கள்
மட்டும் இன்றும் பசுமையாகவே நின்றன. பறவைகளின்
கோடைகால வதிவிடம் இப்பகுதிதான் நந்திக்கடல்
வற்றும்போது ஒருபகுதியில் நிறையவே உப்பு விளையும்.
பஸ்கக்காகக் காத்திருக்கும் ஒவ்வொரு வேளையிலும்
கடந்தகால வசந்தத்தை நினைத்துப் பார்ப்பேன்.

அக்கரையில் பஸ் வருவது தெரிந்தது அதற்கு முன்னால் மினிபஸ். போட்டிபோட்டுக் கொண்டே வந்தன. மினிபஸ் ஒருபக்கம் சரிந்து கொண்டே வந்தது. நிறையச்சனங்களை ஏற்றிக் கொண்டு வாறாங்கள். நான் பஸ்ஸில்தான் போவதென்று முடிவெடித்துக் கொண்டேன். “தம்பி. பஸ்ஸை மறியுங்கோ. நாங்களும் வாறம்.” சிந்தாவின மாமியார் தான் குரல் கொடுத்தா.

“மினி பஸ்ஸையோ!” என்று கேட்டேன்.”

“அதை மறிக்கத் தேவையில்லை. அவர்கள் நிற்பார்கள். நீங்கள் என்னத்தில போறியள்?”

“நான் பஸ்ஸில்.”

“நாங்களும் பஸ்சில வாறம்.”

எனக்கு முன்னால் மினிபஸ் வந்துநின்றது. நான் ஏறிக் கொள்ளவில்லை. “அண்ணை வாங்கோவன்!” வுட்போட்டில் நிற்கேலாமல் நின்ற கொண்டக்டர் கத்தினான்.

“ஐயோ தம்பி நாங்கள் வரேல்லை! உதில எங்கை ஏறுறது நீங்க போங்கோ!”

“அண்ணைணைறை” மினிபஸ் அவசரமாகப் புறப்பட்டது. பின்னால் வந்த பஸ் நிறுத்தவேயில்லை. புஸ் என்று ஒரு சத்தம் போட்டிக்கு இருவரும் ஓடுவதுபோல். நான் நினைத்தது சரி போலத்தான். ஏற்கனவே மனதில் நினைத்துத்திட்டிவிட்டேன்.

“கண்கெடுவாங்கள் நிறுத்தாமல் போறாங்கள். நான் அவசரமாகக் தீச்சேரிக்குப் போக வேணும்” சிந்தாவின் மாமியார் எரிச்சல் எடுத்துக் கத்தினா!

பஸ் நிற்பாட்டியிருந்தாலும் இவள் வந்தால்தானே. பிரதான வீதிக்குப் பக்கத்தில் தான். அவர்கள் தங்கியிருந்த வாசிக சாலையும் இருந்தது. சிந்தாவும் வருகின்றாள் என்பதை அவளின் கதைமூலம் அறிந்து கொண்டேன். “ஏய் சிந்தா!”

“வாறன் மாமி!”

அவள் பதிலுக்குக் குரல் கொடுத்தாள்.

அவள் அழகாகத்தான் இருந்தாள். “தம்பி எப்படிப்போகப் போறியன்.”

“எனியென்ன நடராசா தான்”

அந்தக் கறுப்பு நிறப் பாவாடையும், வெள்ளை ரவிக்கையும் அவளுக்கு நன்றாகத்தான் இருந்தன. ஊரில் இருந்து வந்ததை விட கொஞ்சம், நிறமாகவும் குண்டாகவும் இருந்தாள்.

“நடந்து தான் போகவேணும்” “என்னமாதிரி நடந்தோ!” என்று அவள் மெதுவாகக் கேட்டாள்.

“தம்பியும் நடந்துதான் போகப் போறார் அவரோடேபோவம்” சிந்தாவின் மாமிக்கு நாற்பதுக்கு மேல் இருக்கும். ஆனால் சொல்ல முடியாது. அளவான உடல். எப்போதும் சுறுசுறுப்பு. அவரை விடவும்தான்.

“எனிபஸ் ஒன்றும் வராது. குறுக்கால நடந்துபோவம். தூரம் கொஞ்சம் குறைவு.” நான் தான் சொன்னேன்.

சிந்தாவிற்கு நடந்து வருவதில் இஸ்டம் இல்லை போல் தெரிந்தது.

“மாமி! என்ன? கனதூரமோ!”

“தீச்சர் உஷுக்கு! நடக்கப்பஞ்சிபோல.” நான் சிந்தாவின் மாமியை தீச்சர் என்றுதான் கூப்பிடுவேன். “நடக்கிறது உடம்பிற்கு நல்லது. உடம்பு கொஞ்சம் வத்தவும் தான் வேணும். சிந்தா, விளங்கிச்சே.”

தம்பி உனக்குத்தான் சொல்லுது. “ஏதோ! அவர் மட்டும் மெல்லிசாக்கும்.” நான் கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்கவில்லை, அவள் இதைச் சொல்லுவாள் என்று. அதுதான் நான் நடக்கிறேன் என்று சொல்லிச் சமாளித்துக் கொண்டேன்.

கிரவல் றோட், கிடங்கும் கிண்டியும். அவள் மெல்லிய செருப்புப் போட்டிருந்தாள். காலில் அந்தக் கொலுசுகள் நடைக்கேற்றவாறு தாளம் இசைத்தன. குண்டுப்பாதங்கள். வழ வழப்பான கால்கள். எங்கள் இருவரின் விரைவுக்கும் அவளால் ஈடு கொடுக்க முடியவில்லை. வெய்யில் காலை எட்டுமணிக்கே அகோரமாய் எறித்தது.

“மாமி மெதுவாய் நடவுங்கோ.” கல்லில் இடறுப்பட்டுக் கொண்டு நடந்தாள்.

“இதுக்குத்தாறு போடுறாங்கள் பத்து வருஷம் முடிஞ்சிற்று. எனி அடுத்த தேர்தல் வரும்போது, வாக்குறுதிகளில் இதுவும் ஒன்றாக இருக்கும்.” மனதில் வெறுப்பு நினைத்துக்கொண்டேன். எனக்கும் வேர்த்து வழிந்தது.

“மழை எப்பவரும் இந்த அகோரம் எப்ப தணியும்?” ரீச்சர் சொன்னபோது, “மழை இப்போதைக்கு வராது. வரும்போது கண்டுகொள்வோம்” என்றேன்.

இடையில் வெள்ளை மணற்பரப்பு - அதற்கு மேற்பக்கம் நாவற்காடு. பாதை ஓரங்களில் சட்ட விரோதமாக மண்வெட்டி ஏற்றியிருந்த குழிகள் - றோட்டு, கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இடிந்துகொண்டு போகின்றது. அவர்களையும் திட்டாமல் இருக்க முடியவில்லை. நாளடைவில் பாதையே இருக்காது.

இடைக்கிடை இருவருமே திரும்பிப் பார்த்தோம். அவள் ஐம்பது அடி இடைவெளியில் வந்துகொண்டிருந்தாள்.

“தம்பி கொஞ்ச நேரம் இந்த மரத்திற்குக் கீழ் நிற்பம். அவளும் வரட்டும்.” ரீச்சருக்கும் வேர்த்துக் கொட்டியது. நெற்றியில் இருந்த குங்குமப்பொட்டு. கரும் சிகப்பாகக் கனத்தது. ஊ என்று வெய்யிலுக்கு ஒரு விளம்பரம். நானும்தான். அவள் அருகில் வந்தாள். வேர்த்து வழிந்தது. கைக்குட்டையால் நெற்றியைத் துடைத்துக்கொண்டாள். மேலே பனிச்சை மரத்தில்த் நிறையப் பழங்கள். “இந்தப் பழம் சாப்பிடுறது. மங்குஸ்த்தானைப் போல் இருக்கும். புடுங்கித்தரட்டே!”

அவர்கள் பதிலுக்கு நான் காத்திருக்கவில்லை. ஒன்றைப்பிடுங்கி அதைப்பிரித்து ரீச்சரின் கையில் கொடுத்தேன்.

“அதற்குள் இருக்கும் சூளையை மாத்திரம் சாப்பிடுங்கோ. உடுப்பில பிரட்டிப் போடாதையுங்கோ. கயர் பட்டால் போகாது.”

அவளிடமும் ஒன்றை நீட்டினேன்.

“மாமி நல்லமே”

“ஓம் பின்னே. நல்லாத்தான் இருக்குது...”

அவளும் வாங்கிக்கொண்டு “தாங்ஸ்” என்றாள்.

“என்ன வெய்யில் மாமி வரவர, அதிகம் என்னும் கனதூரமே” என்னைத்தான் கேட்டாள். எனக்கு அவளைவிடக் கூச்சம் அதிகம்போல. தாராளமாகக் கதைக்கலாம் என்றால் முடிவதில்லை. ஏன்? அப்படியொரு நிலை எனக்கே தெரியவில்லை.

“இல்லை, என்னும் கொஞ்சத்தாரம் தான்” என்றேன்.

“நிழலுக்காக நிற்கேக்கை நல்லாய்த்தான் இருக்கும், நேரம்போகுது நடப்பம்.”

“இன்னும் கொஞ்சநேரம் நிற்போம் மாமி” என்று அவள்கேட்டாள்.

“பிறகு ஒரு நாளைக்கு ஆறுதலாக நிற்கலாம் வா போவம்.”

“புதிய வீட்டுத்திட்டம் ஒன்று இஞ்ச வருகிது. காணி பிரிச்சுக்குடுத்திருக்குறாங்கள். கிட்டடியில வருபஸ் ஓடும். அதுதான் நல்லது.”

அவள் ஏதோ! உசார் வந்ததுபோல் எங்களை முந்திநடந்தாள் பின்பக்கம் வேர்த்து வெள்ளை ரவிக்கை முதுகில் ஒட்டிக்கொண்டது. குதிரைவால் கூந்தல், குலுங்கிக் குலுங்கிக் அவள் நடைக்கு அழகைக் கொடுத்தது. சின்னத்தங்காடு ஊர்மனை தொடங்கியது. எனி வந்திடும்.

எதிர்பக்கமாக வந்த அந்த மோட்டார் சைக்கிள் முன்னால் வந்து நின்றது. அதை ஒட்டிவந்தவன் ஒரு பொலிஸ். அவனை நன்கு அறிவேன். பின்னால் இருந்து ஒரு நடுத்தரவயதுக்காரர் இறங்கினார். ஏன் இவர்கள் நிற்கிறார்கள் என்று ஒருகணம் யோசித்தேன்.

“அப்பா!” என்று அவள்தான் கூப்பிட்டாள்.

“சிந்தா! பிள்ளை, எங்கை போறியள்?”

சிந்தாவின் தந்தை அவர்தான் என்பதை அறிந்துகொண்டேன். அவளுக்கு அவர்கள் என்னை அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார்கள். பதிலுக்கு நானும் வணக்கம் கூறினேன். “அப்பா!” என்று அவள் ஆச்சரியப்பட்டுக் கூப்பிட்டபோதும் அவள் முகத்தில் ஒருவித வாட்டத்தைக் கண்டுகொண்டேன். இன்று காலையில்தான் வந்ததாகக் கூறினார்.

மேலும் நான் அங்கு நிற்கவிரும்பவில்லை. அவர்களிடம் விடைபெற்றேன்.

“இவருக்கும், இந்தப் போலிசுக்கும் என்ன சம்பந்தம். வீட்டில் அம்மாக்கள் கதைத்தது. அனைத்தும் உண்மையாய் இருக்குமோ!” எனக்குள் ஒரு போராட்டம். இவள் உண்மையில் திருமணமானவளா? இந்த வயதில் திருமணம், பிரிவு நம்பமுடியவில்லை. அவள் வாழ்க்கையில் ஏதோ! ஒரு மர்மம். என்னவாய் இருக்கும். அவள் ஒரு குழந்தையைப்போல்தான் எனக்குப்பட்டது.

“அம்மா வரல்லையோ!” அவள் கேட்டபோது, அவர், “இல்லை. நான் மட்டும்தான் வந்தேன்” என்று கூறியது எனக்குத் தூரத்தில் கேட்டது.

பக்கத்து மாமி அம்மாக்களுடன் எங்கள் வீட்டுக்குசினிக்குள் இருந்து குசு, குசு என்று கதைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அனைவர் முகத்திலும் ஒரு கலவரம். சற்று என் காதுகளைத் தீட்டிக்கொண்டேன். “நாங்கள் முந்திக் கதைச்சது சரிதான். அவன் ஒரு சிங்கள பொலிசுதானாம். வீட்டில் போய் ஒரே கரைச்சலாம். அவனைப் போய்க்கூட்டிக் கொண்டுவரும்படி உந்த மனுசன் இஞ்சவந்திருக்கு. அவன் தொட்டுப்போனிலும், மாட்டன் என்று நிற்கிறாள். நான் செத்தாலும் சாவேனே ஒழிய நான் வரமாட்டேன்.”

“அந்தப் பிள்ளை ராமுழக்க ஒரே அழகையாம். பார்க்கப் பாவமாய் இருக்கிதாம்.”

“அப்ப ஏன்? இந்தப்பிள்ளை அவனைக் கட்டினது?”

“அவன் தகப்பனை வெருட்டித்தான். இது நடந்திருக்கு. தகப்பனுக்கு ஏதும் செய்து போடுவான் என்றுதான் அவள் ஒமண்டிருக்கிறாள்.”

மாமி தொடர்ந்தாள், முழு விசயமும் தனக்குத்தான் தெரியும் என்ற பெருமிதத்தோடு “ஆரோ! மந்திரவாதியைப் பிடிச்சு. மருந்தோ! மாயமோ! செய்து போட்டனாக்கும்.”

எனக்கும் இதை நம்பலாம் போல் இருந்தது. படிக்கவேண்டிய வயது. ‘பாவம் சிந்தா’ என்று என் மனம் சொன்னது.

‘எது உண்மை? அவளிடம் கேட்டால் என்ன?’ என்று கூட யோசிக்கிறேன். அவள் அன்று முழுவதும் எக்கள் வீட்டிற்கு வரவில்லை. என் மனம் அவளுக்காக வேதனைப்பட்டது. கதைச்சவர்கள் எல்லாருமே அவள் மீது பரிதாபப் பட்டார்கள். எந்த உண்மையும் தெரியாமல் ஏன்? நான் அவள் மீது இப்படியொரு அக்கறை. என் வயதுதான் காரணமா? இல்லை. அவள் அழகான பருவப்பெண் என்பதாலா? அவள் அப்படிப்பட்டவள் அல்ல. எல்லாவற்றையும் மனதில் தேக்கி வைத்து, உள்ளுக்குள் அழுகின்றாளா? தெரியவில்லை. அவளின் இந்த வயது யோசிக்க இடம் கொடுக்காது. அப்படியும் யோசிக்கின்றேன், ஏதோ! நடந்திருக்கின்றது. என் பிடரியில் பூச்சிகள் ஊர்வது போல் வேர்த்துக் கொட்டியது. நமக்கேன்?

எப்படியானாலும் எனக்கென்ன? இரண்டுமாதங்களுக்கு மேல் இருக்காது அவள் வந்து.

“இவளுக்கு விருப்பமில்லை. அவன் குடிச்சிற்று வந்து ஒரே அடியாம். இவள் தற்கொலை முயற்சி கூடப் பண்ணியிருக்கிறாள். நல்ல காலம் தப்பியிற்றாள். அவனும் வந்து நிற்கிறானாம்.”

புதிய தகவலுடன் மாமி மீண்டும் வந்தாள்.

“தற்கொலை செய்யப்போனவளோ!” அம்மா கவலை தோய்ந்த ஆச்சரியத்துடன் கேட்டா.

“மூட்டைப் பூச்சி மருந்தாம். பக்கத்தில் ஆஸ்பத்திரி இருந்ததால் தப்பக்கூடப் போட்டினம்.”

“பிறகேன் உந்த மனுசன் கூட்டிக்கொண்டு போக வந்திருக்கு.”

“அங்க நெருக்குவாரம், அதுதான்.”

“நான் நினைக்கிறன் பெட்டையும் படிக்கேக்கை வேறை யாரையோ விரும்பியிருக்கு. அதுதான் அவளுக்கு விருப்பமில்லை. குடும்பத்தில் பிரச்சனை வந்திருக்கும். அந்தச் சிங்களப் பொலிசும் நல்லவன் போல. அவன் இன்னும் இவளை விரும்பித்தானே கூட்டிக்கொண்டு வரச் சொல்லியிருக்கிறான்.”

“எனக்குத் தலை வெடித்துவிடும்போல் இருந்தது. ஏதோ எல்லாம் அறிந்தவர்கள் போல் கதைத்துக்

கொண்டார்கள். அவள் மீது இப்படியும் ஒரு பழி. நல்லகாலம் நான் தப்பித்துக்கொண்டேன்.”

ஒருநாள் ரீச்சர் சொன்னா. “தம்பி உங்களுடன், சிந்தாவுக்குக் கதைக்க ஆசையாம். அந்த அண்ணா கனக்காகக் கதைக்க மாட்டார்போல.”

எனக்கும் ஆசைதான். அம்மா ஒரு நாள் சொன்னா? “தம்பி குமர்ப்பிள்ளை, கண்டபடி கதைச்சு, சிரிச்சப் பழகாதை, வீணான கதைகள் வரப்பாக்கும்.”

நான் ஒதுங்கிக்கொண்டது உண்மைதான். இரவு எனக்கு நித்திரை வரவில்லை. அவளை நினைத்து அவளைப் பற்றிய புதிய தகவல்களை நினைத்து மாமி அம்மா எல்லார் மீதுமே வெறுப்பு.

காலையில் தகப்பன் போய்விட்டார் என்று மட்டும் கேள்விப்பட்டேன். கிணற்றடியில் நின்றபோது அவள் வந்தாள். அவள் முகமே மாறியிருந்தது. எனது மனதில் கனவு. சிரிக்கக் கூட நினைக்கவில்லை. தண்ணி வாளியை வைத்தாள். நான் விலகிக்கொண்டேன்.

“அண்ணன்.”

அவள்தான் கூப்பிட்டாள். இது வரை அவள் அப்படிக் கூப்பிட்டதேயில்லை. எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

“என்னம்மா” என்று சிரித்துக்கொண்டே கேட்டேன்.

என்னம்மா என்று கேட்டது, அவளுக்குப் பிடித்திருந்தது. மனதில் அடக்கி வைத்திருந்த சோகத்திற்குச் சுகமாக இருந்ததோ தெரியவில்லை. அவள் குண்டுக் கண்களில் இருந்து நீர்த்துளிகள் மெதுவாக விழ ஆரம்பித்தன. என்னை அண்ணாந்து பார்த்தாள். தேம்பி, அழுதுவிடுவாள் போல் இருந்தது.

“அண்ணன், உங்களுடன் நிறையக் கதைக்க வேணும். பின்னேரம் வீட்டிற்கு வருவியளே!” அவள் முதன் முதலில் இப்படிக்கேட்டது என் மனதுக்கு ஆறுதலாக இருந்தது. யாராலோ எப்படியெல்லாம் கதைக்கப்படும் அவளின் வாழ்க்கைச் சரித்திரம். அவள் மூலம் விடையாக வருவதை நானும் விரும்பினேன். இந்தச்சில நாட்களில் அவளைப்பற்றி, மாறி மாறி எத்தனை கதைகளைக் கேள்விப் பட்டிருப்பேன். நிரபராதியாக, குற்றவாளியாக. கதைப்பதற்கு நாக்கு இருக்கிறது என்பதற்காக எப்படியெல்லாமா? பாவம். யாருக்கு உண்மை தெரியும். இந்த வயதில் இந்தப்பெண்ணுக்கு ஏன்? இப்படியொரு சாபக்கேடு.

பக்கத்து வீட்டு மாமியைக் கண்டாலே எனக்கு இப்போது வெறுப்பாக இருந்தது. அடுத்தவர்கள் கதைகளை ஆராயும் ஆற்றல், அதற்கு விளக்கங்களைத் தேடி அலையும், மனம்போக்கு. எங்கள் வாழ்க்கையின் குறைகளை, அடுத்தவர்கள் பேசும்போது எம்மால் தாங்கமுடிவதில்லை. வாய்க்கு வந்தபடி வாரி இறைக்கிறோம். அடுத்தவர்கள் குறைகளைப் பல கோணங்களில் கற்பனை செய்து விற்பனைக்கு விடுகிறோம். இந்தக்கதைகளை விலை கொடுத்து வாங்கவும் தயாராக இருக்கிறது நமது சமுதாயம். எப்படியும் விற்பனையாகும்.

அவளைப் பற்றி நேரடியாகக் கேட்டுத்தெரிந்து கொள்ளுவதற்கு யாருக்கும் துணிவு வரவில்லை. அவர்கள் அவள் மீது அக்கறை கொள்கிறார்கள். அதற்காகவே கதைக்கிறார்கள் போல, சில வேளை மனதில் படுவதுண்டு. அவர்களைத் திட்டும்போது பல தடவைகள். என்னையும் திட்டிக்கொள்வேன். மற்றவர்களைப் பார்க்கும் அதே அருவருப்பு என் மீது எனக்கும் ஏற்படுவதுண்டு. அவர்களுக்கும் எனக்கும் என்ன வித்தியாசம். அவர்களை விட நான் அழுசடக்கி. அவர்களால் விதைக்கப்பட்ட விடுகதைக்கு விடை தேடுகிறேன். அவர்களை கதைத்துக்கொள்கிறார்கள். நான் என்னை வருத்திக்கொள்கிறேன். அவள் திருமணமானவளா? இல்லை, யாரையாவது காதலித்து ஏமாறியவளா? எல்லாவற்றிற்குமே விடை இன்று மாலையில் தெரியும்.

உங்களுடன் நியைக்கதைக்க வேணும் அவள் கேட்டதும் என்னால் மறுக்கமுடியவில்லை.

“என்னை யாரும் புரிந்து கொள்ளுகிறார்கள் இல்லை”யென்று அவள் அழ ஆரம்பித்தபோது, அந்தக் கண்களில் இருந்து வழியும் கண்ணீரைத் துடைத்து ஆறுதல் கூறவேண்டும் போல் இருந்தது.

“சரி, சரி அழாதையுங்கோ சிந்தா. நான் இன்று மாலை எப்படியும் சந்திக்கிறேன்” என்று விடைபெற்றேன். திரும்பிப் பார்த்தபொழுது அவள் என்னையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள். பாவம் என்று திரும்பவும் எனக்குள் சொல்லிக்கொண்டேன்.

அன்று பின்னேரம் 4மணியளவில்தான் நான் வீட்டிற்கு வந்தேன். அவர்கள் வாசலில் ஒருவெள்ளைவான். தகப்பன் உட்பட, மாமா மாமி, எங்கள் வீட்டுக்காரர் பக்கத்து வீட்டுக்காரர். சில தையல் வகுப்புப் பிள்ளைகள். சிந்தா, அழுதழுது விடைகூறிக் கொண்டிருந்தாள். எல்லோரும் அழுதார்கள்.

நான் அம்மாவை மெதுவாகக் கேட்டேன். “என்னம்மா விசயம்?” தம்பி! தகப்பன் என்னும் வீட்டிற்குப் போகேல்லையாம். அவளின்ற புருஷனும் ரவுணுக்குள்ளதான் நிற்கிறானாம். இப்ப பெட்டையைக் கூட்டிக்கொண்டு போகப்போகினம்.

“அப்படியென்றால், அவன் ஏன்? இங்கு வரவில்லை” யென்று அம்மாவைக்கேட்டேன்.

ஆறுதலாக, நிதானமாகவே! அம்மா ஆச்சரியத்தால் என்னைப்பார்த்தா.

“உது எனக்குத்தெரியாது தம்பி.”

சீ நான் ஏன்? இன்று ரவுணுக்குப் போனேன். பேசாமல் நின்றிருக்கலாம். அவள் என்னிடம் யோசனை கேட்கத்தான் வரம் கேட்டாள். அதற்கிடையில் எல்லாம் முடிந்துவிட்டது.

என்னை நோக்கி அவள் வந்தாள், “போய் வருகிறேன்”

சின்னதாகத் தலை அசைத்தாள். நானும் பதிலுக்கு தலை அசைத்தேன். கண்களில், அந்தக்குண்டுக் கண்களில் வரிசையாக நீர்த்துளிகள். கன்னங்கள் இரண்டும் சிவந்திருந்தன. நிறையவே அழுதிருக்கிறாள். அவள் தகப்பனிலும் அந்தச்சோகம் சின்னதாகத் தெரிந்தது. வான் புறப்பட்டது. மறையும் மட்டும், அந்தக்கை அசைந்து கொண்டேயிருந்தது.

அந்த விடையம் எனக்குத் தெரியாமலே அவள் போய்க் கொண்டிருக்கிறாள். பல கோணங்களில் இருந்து வந்த மாறுபட்ட கதைகள், நிஜமாகி நிலைக்கும், அவர்களைப் பொறுத்தமட்டில், ஆனால் அவள் எப்படியும் எனக்குக் கடிதம் எழுதுவாள் என்று என் மனம் ஆறுதல் கொண்டது.

எனக்குள் சிரித்துக்கொண்டேன். கனவுலகில் இருந்து விடுபட்டவன் போல் நிமிர்ந்து நிலவைப் பார்த்தேன். வானம் கறுத்து மழைவரும் போல் இருந்தது.

ஆத்ம திருப்திக்காய்

பல மாதங்களுக்குப் பின்பு அம்மாவின் கடிதம் வந்திருந்தது. கடிதத்தைக் கண்டவுடன் மனம் மகிழ்ச்சியால் பெருமிதமடைந்தது. கடிதத்தைப் பிரித்தேன். சின்ன எழுத்துக்கள் மிகவும் நெருக்கமாக ஏதோ, ஒரு புரியாத பாசையில் எழுதியது போல். கொஞ்சம் கஸ்ரம்தான் வாசித்து முடிப்பதற்கு. ஆனால், அழகாக, நேராக எழுதியிருப்பா. அம்மாவின் எழுத்துக்கள் எனக்கு ஒரு ஞாபகத்தை எப்போதும் வரவழைக்கும்.

வயல் விதைப்பதற்கு முதல் நீர் நிறைத்து நிலத்தைப் புளிக்க வைப்போம். பலகை கொண்டு சமன்படுத்தி நீரை வெளியேற்றுவதற்கு முன் முளை நெல்லை விதைப்பதுண்டு. அதன்பிறகு நீரை வெளியேற்றிவிடுவோம். சேறு, மெது, மெதுவென்றிருக்கும் தொதல் கட்டியைப் போல். அதில் இருந்து வெளிவரும் பூச்சி புழுக்களை பறவைகள் கொத்தி உண்பதற்காக நிறைந்து காணப்படும். மறுநாள் அவைகளின் கால்தடங்கள் பதிந்து கோலங்கள்

போட்டது போல் அழகாக இருக்கும். அதைப் போல்தான், அம்மாவின் எழுத்துக்கள். கடிதத்தைப் பிரித்தால் எனக்கு எப்போதும் இந்த ஞாபகங்கள் வருவதுண்டு. வழக்கமான விசாரிப்புக்கள். இறைவணக்கத்துடன் கடிதத்தை ஆரம்பித்திருந்தா. உன்னையும் பிள்ளைகளையும் பார்க்க ஆசையாக இருக்கிறது. இந்தக் கட்டை இன்னும் எத்தனை காலத்திற்கு.

அம்மாவுக்கு வயது 86க்கு மேல். எனக்கும் அந்த ஆதங்கம். அம்மாவின் கடிதம் வாசிக்கும் போது கவலை முட்டி மோதி வெளிவரும். பழையவைகளை ஒருமுறை நினைத்துப் பார்ப்பேன். நான் வரும்போது பார்த்த அம்மாவின் அந்தத் தோற்றமே ஞாபகத்திற்கு வரும். 18 வருடங்கள் அம்மாவின் இந்தக்கால வயது தோற்றம் எனக்குத் தெரிவதில்லை. அவ என்றும் இளமையாக இருப்பதுபோல், என்னைக் கண்ணாடியில் பார்க்கின்ற போது, சில வேளைகளில் அம்மாவைக் கற்பனையில் பார்ப்பேன். அண்மையில் வந்த புகைப்படங்கள் கூட பார்த்தவுடன் மறைந்துவிடும். அந்தத் தோற்றம் நினைவில் இல்லை. நான் வரும் போது பார்த்த அம்மாதான் என் மனதில் என்றும் நிலைத்து நிற்கின்றா.

ஒரு கடிதத்தை எழுதி முடிக்க பலநாட்கள் செல்லுமாம். அவவே எனக்கு எழுதியிருந்தா. “முன்பு போல் முடிவதில்லைத் தம்பி. கண்ணும் பார்வை குறைஞ்சு கொண்டு போகுது. எழுத்தும் பிழையிருக்கும். பொறுமையாய் வாசி. குறை நினைக்காதே.”

எழுத்துத் தோற்றங்கள் வித்தியாசமானவையே. ஆனால் பெரிய அளவில் எழுத்துப்பிழைகள் இருப்பதில்லை. நிறையப் புதினங்கள் எழுதியிருப்பா. ஆனால் கஸ்ரப்பட்டு வாசித்தாலும் மனம் நிறைந்திருக்கும். நம்பமுடியாத அளவிற்கு நல்ல தமிழ்ச் சொற்களையும் சேர்த்திருப்பா. என் மனைவி வாசித்துவிட்டு, விளக்கம் என்னிடம் தான் கேட்க வேண்டி வருவதுண்டு. இந்தக் கடிதத்தில் நம்ம நாட்டுப் போர் நிலவரங்கள், இராணுவம் குண்டு போட்டதில் அநியாயமாக உயிர் நீத்த நம்ம ஊர் மக்களின் பெயர் விபரங்கள், எல்லாவற்றையும் எழுதி, “எப்பதான் இந்தப் பிரச்சனை முடியப் போகிறதோ? கடவுளுக்குத்தான் தெரியும். நம்ம குடும்ப நிலவரங்கள். இம்முறை வயல் விதைக்கவில்லை. சொந்த இடத்தில் இருந்து நாங்களே! அகதிகளாக வெளியேறிவிட்டோம்.” அத்தனை மனக்கவலைகளையும் கொட்டித்தீர்த்திருந்தா.

“தம்பி ராசாவின் மகள் பாஸ்க்கரியும் கிணற்றில் தண்ணீர் அள்ளும்போது இடிந்து விழுந்து காலமாகி விட்டா. ஆறுமுகம் மாடு குத்தி மரணம்.”

எல்லாமே கவலைச் செய்திகள். “ஆறுமுகம் மாடுகுத்தி மரணம்.” அதனைத் திரும்பவும் ஒருமுறை வாசித்தேன். கவலைகளைச் சுமந்துவரும் கடிதங்கள் ஏன் வந்தது? என்று நினைப்பதுண்டு. வராமல் விட்டால் ஏன் வரவில்லை? என்ன நடந்ததோ? என்கின்ற ஏக்கங்கள். இந்த ஐரோப்பிய வாழ்க்கையில் நாம் கண்டது இதைத்தான்.

அந்தக் கடிதத்தில் எழுதிவிட்ட வாக்கியங்கள் பல நாட்கள் மனதைக்குடைந்து வேதனைப்படுத்தும். இந்தக் கடிதம் அம்மா எழுதியதால் மறக்க முடியவில்லை. திரும்பவும் எடுத்து வாசித்தேன்.

“ராசாவின் மகள் பாஸ்க்கரி. ஒன்றுவிட்ட அண்ணனின் மகள். பிள்ளை வயிற்றுடன், தண்ணீர் அள்ளும்போது கிணறு இடிந்து விழுந்து காலமாகிவிட்டா.”

“கடிதங்களில், ஒவ்வொருவரைப் பற்றி எழுதும்போது அந்தத் தோற்றத்தை மனதில் ஞாபகப்படுத்திக் கொள்வேன். அவர்களின் அந்த இளமைத்தோற்றம் வந்து சேரும். பாஸ்க்கரியையும் ஒருமுறை நினைத்துப் பார்த்தேன். அவள் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போய் வந்த அந்த சீருடைத் தோற்றம் அப்படியே ஞாபகம் வந்தது. கண்கள் கண்ணீரைச் சொரிய மறக்கவில்லை. அவளுக்காகவும் இறந்தவர்களுக்காகவும் மனதால் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டேன்.

“ஆறுமுகம் மாடுகுத்தி மரணம்.” இதையும் திரும்ப வாசித்து விட்டு, அந்தத் தோற்றத்தை மனதில் கொண்டு வந்தேன். ஆறுமுகத்தின் இரண்டு தோற்றங்கள் மனக் கண்ணில் தெரிந்தது. இளமைக் காலங்கள் அவன் படித்த காலங்களில் அவன் பெண்ணாகத்திரிந்தவன். வாலிப தோற்றத்தில் அவன் ஆணாக மாறியவன். என்னைப் பொறுத்தமட்டில் ஆறுமுகம் வித்தியாசமான கதாபாத்திரம். உலகத்தில் இப்படி எத்தனை நிகழ்வுகள். இப்படி எத்தனைபேர்

மாறியிருக்கின்றார்கள். எங்கள் ஊரைப் பொறுத்த மட்டில் ஆறுமுகம் மறக்க முடியாத கதாபாத்திரம் தான். அனைவராலும் நேசிக்கப்பட்ட பாத்திரம்.

அவன் சின்னவயதில் திரிந்த அந்தத் தோற்றத்தை என் மனக்கண்ணில் நிறுத்தி வைத்தேன். முதலாம் வகுப்புப் படித்த காலத்திலிருந்து எனக்கு ஞாபகம் இருந்தது. நீளப் பாவாடை. மேல் ரவிக்கை. எலிவால் போல் கூந்தல். சின்னதாக ஒரு பொட்டு. எனக்கு முதல் வகுப்பில் அவள் படித்தவள். சொந்த பெயர் பத்மா. படித்த காலத்திலேயே கெட்டித்தனம் என்றில்லை. அடுத்த வருடம் நான் அவளுடன் படிக்கின்ற நிலை. அவள் அந்த வகுப்பிலேயே உட்கார்ந்திருந்தாள். படிப்பில் சிந்தனையில்லை. விளையாட்டுக்களில் அவள் வீராங்கனைதான். பங்கு பற்றும் விளையாட்டு நிகழ்ச்சிகளில் முதலாவதாக வருவாள். பள்ளிக்கூடம் எப்போது முடியும் என்பது போல் காத்துக் கொண்டிருப்போம். முடிந்தால் நேராக நந்திக்கடலில் நீச்சலடிப்பதுண்டு. பல தடவைகள் அம்மாவிடம் நிறைய அடி வாங்கியிருப்பேன்.

கெற்றப் போல் அடித்தல், கிட்டியடி, கிளித்தட்டு ஈச்சங் குருத்துதறிச்சு சாப்பிடுதல், காடு காடாகத் திரிந்து தேன் தறித்து உண்பது, மாடுபிடித்தல் இவ்வளவும் சின்னவயது விளையாட்டுக்கள். அனைத்திலும் பத்மாவுடன் நான் கலந்து கொண்டவை. என்னைவிட ஒரு வயது, கூட இருக்கும். அவள் அதிககாலம் படிக்கவில்லை. பள்ளிக்கூடம் வருவதென்றாலே அவளுக்குக் கஸ்ரம். அவள் பெற்றோர்கள் வில்லங்கமாக அடிபோட்டு வாத்தியாரிடம் கொண்டு வந்து

ஒப்படைப்பார்கள். எவ்வளவு காலம் நடந்து முடிந்தவை. இருந்தாலும் நினைக்கும்போது பசுமையாய்த் தெரியும் உணர்வுகள். மாடுபிடிப்பதற்குப் பத்மாவைக் கேட்டுத்தான். எந்தப் பெரிய குளுமாட்டையும் துரத்திக் கொண்டு ஓடுவாள். மாட்டின் வாலைப்பிடித்து பின்னங்கால்களுக்கிடையால் எடுத்து இழுத்து விழுத்தி விடுவாள். எவ்வளவு துணிவு. அவள் உடலில் வளர்ச்சி இருந்தது. ஆனால் பெண்களுக்குரிய எந்த உருவமாற்றமும் காணப்படுவதில்லை.

நண்பர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து இது பற்றிக் கதைப்போம். இவன் ஆணா? பெண்ணா? அறிவதற்கு எங்களுக்கு ஆர்வம் அதிகம். ஆனால் எப்படி என்பது தெரியவில்லை. அவள் அணிந்திருக்கும் உடைகள் மட்டும் பெண்ணுக்குரியவையே. அவள் தலையைப் பின்னிவிட்டிருப்பாள். கடலில் நீச்சலடிப்பது, வடக்காற்றில் மட்டியெடுப்பது, கள்ளமாக இளநீர் பிடுங்கிக் குடிப்பது, நொங்கு வெட்டுவது, யாருக்கும் தெரியாமல் கள்ளமாக பீடி குடிப்பது - எல்லாமே அவளுடன் சின்னவயதில் நான் கலந்து கொண்ட நிகழ்வுகள்.

உடலில் மாத்திரமில்லாமல் மனதிலும் அவள் தைரியசாலிதான். ஊரவர்களுக்கு அவள் மீது ஒரு பரிதாப உணர்வு. அதை அவள் விரும்புவதில்லை. அரிவு வெட்டுக்காலங்களில் அவள் எங்கள் வயல்களுக்கும் வருவாள். ஆவேசமாக வேலை செய்வாள். நீளப் பாவாடையை ஓரமாக இழுத்து இடுப்பில் செருகியிருப்பாள். கதிர்கட்டைத் தூக்கி தலையில்

வைத்து வரம்பில் நடக்கும்போது எந்தத் தளம்பலும் இருக்காது. இரண்டு பேர் செய்யும் வேலையை அவள் ஒருத்தியாகச் செய்து முடிப்பாள். ஆனாலும் அவளுக்கு வழங்கப்படும் சம்பளம் பெண்களுக்குரியது. இது அவளுக்கு விருப்பம் தருவதாக இல்லை. இப்போதும் எனக்கு அந்த ஞாபகம்.

இது தண்ணி முறிப்பில் நடந்தது. அவர்களுக்கும் அங்கே வயல் இருந்தது. ஊரில் இருந்து பல மைல் தூரம். தண்ணி முறிப்பு வயல் காணி. அந்த நாளில் நாம் வண்டியில் தான் செல்வோம். ஒரு நாள் பிரயாணம். எங்கள் வண்டியில் பத்மாவும் வந்தாள். மெதுவாகக் கதைத்துப் பழக்கமில்லை. சத்தம் போட்டே கதைப்பாள். அவள் வண்டியில் வந்தால் கல, கலப்பான பிரயாணமாகத்தான் இருக்கும். ஊர்ப்புதினங்கள் அனைத்தையும் அறிந்து வைத்திருப்பாள். ஒன்றுவிடாமல் கதைத்துக் கொண்டு வருவாள். நேரம் போவதே தெரிவதில்லை. வயலில் முதலில் குடில் அமைத்து, தங்கித்தான் வேலை செய்ய வேண்டும். பின்புறம் வெட்டாத காடு, வேட்டைக்கு ஏற்ற இடம். ஓங்கி வளர்ந்த காடுகள். முன்புறமாக ஓடும் நீர்வாய்க்கால். அதில் வேலை முடிந்து நீச்சலடிக்க இதமாக இருக்கும். உடம்பு வேட்டை ஆடுவதற்கு பத்மாவுக்கு விருப்பம் அதிகம். போகும்போது அவள் வளர்த்த நாய்களையும் கூட்டிவருவாள். பிறகென்ன நாய்களுடன் காட்டுக்குள் புகுந்தால் உடம்புடன் தான் வருவாள். அரிவு வெட்டுக் காலங்களில் உடம்புகளில் முட்டை அதிகமாக இருக்குமாம் பத்மாதான் சொல்லுவாள்.

பன்றி வேட்டைக்கென்று இரவு நேரங்களில் யாராவது வந்தால் பத்மாவும் சேர்ந்து விடுவாள். வேட்டையில் அந்த அளவிற்கு விருப்பம் அதிகம். எதையும் துணிவுடன் சந்திக்கும் ஆற்றல் அவளுக்கு இயல்பாகவே உண்டு. ஒருநாள் அரிவு வெட்டி முடியும் நேரம். அன்று தான் குடு வைத்தோம். மறுநாள் வீட்டிற்குப் போக வேணும். மாலை 6 மணிக்கு மேல். பனிப்புகார் முன்னதாகவே செறிந்திருந்தது. நிலவுக் காலங்களில் பனிமூட்டம் அதிகம் காணப்படும். பட்சிகளின் குரல்கள் அடங்கியிருந்தன. காட்டு மிருகங்களின் சத்தம் தூரத்தில் இடைக்கிடையேக் கொண்டிருந்தது. வாய்க்காலில் அவ்வளவாகத் தண்ணீர் இல்லை. எங்கள் வயல்களுக்கு மேலாக குறுக்காகப் பாயும் சின்ன ஆறு அங்குதான் தண்ணீர் அள்ளப்போவதும் குளிப்பதும். நிலவு மங்கலாகத் தெரிந்தது. ஆனாலும் இருட்டு என்றில்லை. அன்று வேலை முடிக்கக் கொஞ்சம் நேரம்போயிருந்தது. அவசரமாகக் குடத்தை எடுத்துக்கொண்டு வேலை செய்தவர்கள் எல்லோரும் குடிநீர் எடுத்துக் கொண்டு வருவதற்கும் குளிப்பதற்குமாகச் சென்றோம். அன்று வேலை கொஞ்சம் அதிகம். வேலையை முடித்துவிட்டால் மறுநாள் விடிய வீட்டிற்குப் போகலாம்.

அனைவரும் சுறுசுறுப்பாக வேலை செய்தார்கள். கதிரின் சுணைப்பட்டு உடம்பில் எரிச்சல் எடுத்தது. உடலில் வேர்வை அதிகம். உடலைத் தடவினால் கர, கர வென்றிருந்தது. கொஞ்சத்தூரம் நடந்து செல்ல வேண்டும். ஆற்றில் அந்த அளவிற்கு நீர் என்று இல்லை. முதலில் குடிநீரை எடுத்துக் கொண்டுதான் குளிப்பது

வழக்கம். இல்லையேல் நீர் கலங்கிவிடும். ஆற்றின் மேற்பகுதியில் சில வேளைகளில் எருமைகள் படுத்திருக்கும். அங்கிருந்து வரும் நீர் கொஞ்சம் சேறாகத்தான் இருக்கும். துணி போட்டு வடித்தெடுத்தாலும் அந்த நீர் காவி நிறத்தில் இருக்கும். அன்றும் அதே மாதிரித்தான். விதைக்கின்ற காலத்தில் எல்லா இடமும் நீர் நிறைந்து நிற்கும். தண்ணி முறிப்புக் குளத்தில் நீர் அதிகம் இருந்தால் குடிநீருக்கென்று அரிவு வெட்டுக்காலங்களில் திறந்து விடுவதுண்டு. அப்படியென்றால் எங்கள் வயல்களுக்கு முன்பாக இருக்கும் வாய்க்காலிலே நீர் எடுக்கலாம். நீச்சலடிக்கலாம். இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பாகக் குளத்தைப் பூட்டியிருந்தார்கள். வாய்க்காலில் நீர் வற்றியிருந்தது.

நீரில் எப்போது குளிக்கலாம் என்கின்ற நினைப்பே வேலை செய்த அனைவர்க்கும். அந்த அளவிற்கு நெல்லின் சுணை உடலை அரித்தது. பத்மா வேகமாக நடந்து சென்றாள். நாங்கள் ஓட்டமாக இரவல் கற்களில் கால் வைக்கும்போது முள்ளாகக் குத்தியது. “ஓய் பத்மா. முதலில் குளிக்காதே குடிதண்ணீர் எடுக்க வேணும்.” துரையண்ணன் தான் குரல் கொடுத்தார். அது அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை. “எங்களுக்கும் தெரியும்” என்று படக்கென்று பதில் கொடுத்தாள்.

ஆற்றில் சுதந்திரமாக எருமைகள் குளித்துக் கொண்டிருந்தன. நீர் சேற்றுக் கூழாக மாறியிருந்தது.

“ஏய்! இஞ்ச வந்து பாருங்கள். எல்லோரும் குளிச்சது மாதிரித்தான்.” பத்மா தான் முதலில் குரல் கொடுத்தாள். போய்ப் பார்த்தால் ஒரு கூட்டம் எருமைகள். அவள் காய், கூய் என்று கலைத்த போது எதுவும் எழுந்து நடந்ததாகத் தெரியவில்லை. தடியொன்றை எடுத்தவள் நீரில் இறங்கி எல்லா எருமைகளுக்கும் ஒரு போடு போட்டாள். வில்லங்கத்திற்கு எழுந்து வெளியில் வந்தன. ஒரு கடா மட்டும் சீறிக்கொண்டது. அது குழுவன்போல.

“ஏய் பத்மா இஞ்சாலவா! அதன் பார்வை நல்லதாகப் படவில்லை. நாங்கள் பின்வாங்கினோம். பத்மா பின்வாங்கவில்லை. இருந்தாலும் நிதானித்துக் கொண்டாள். ஒரு அடி பின்வைத்தாள்.

மீண்டும் முற்பட்டபோது அந்த எருமைக்கடா திடீரென்று எழுந்தது. கலைக்க ஆரம்பித்தது. எல்லோரும் ஓடினோம். கிரவல் சுற்கள் கால் பாதங்களைப் பதம் பார்த்தன. எதுவும் விளங்கவில்லை. நான் நீண்டதூரம் ஓடிவந்த பின் தான் திரும்பிப் பார்த்தேன். எல்லோரும் எனக்குப் பக்கத்தில்- பத்மாவை மட்டும் காணவில்லை. அவள் அந்த எருமைக் கடாவுடன் போராடிக் கொண்டிருந்தாள். அவள் கையில் வேரிக்கட்டை ஒன்று. மடார், மடாரென்று மாட்டின் கொம்பில் மள, மளவென்று அடித்தாள். அது சற்றுத் தாமதித்து சீறும் சத்தம் எங்களுக்குக் கேட்டது. மங்கல் வெளிச்சம். பனிப்புகாரில் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. பத்மாவின் சத்தம் மாத்திரம் சுற்று வட்டாரத்தை அதிரவைத்தது.

மாட்டின் கொம்பில் அவள் அடித்த அடி அந்த அமைதியான நேரத்தில் எதிரொலித்தது. “ஓய்! வாங்கிடா” என்று கூப்பிட்ட பின்புதான் நாங்கள் போனோம். மாடு அவளின் அடிதாங்க முடியாமல் ஓடிவிட்டது. எங்களைப் பார்த்து அவள் சிரித்தாள். “ஏய்! பத்மா என்ன துணிவடி உனக்கு? ஓடிவந்திருக்கலாம் தானே. அது குழுவன் மாடு பட்டிமாடுகளுடன் சேர்ந்திருக்கும். கட்டாக்காலி மாடு துரையண்ணன் மீண்டும் எச்சரித்தார். தண்ணி முறிப்புக் காடுகளில் கட்டாக்காலிகளாக பல எருமைகள் திரிவது வழக்கம். இவை தன்னிச்சுவைகளாகக் காடுகளில் வளர்ந்து குழுவன்களாகத் திரிவதுண்டு. அபாயகரமானவை.

சிலபேர் இவற்றை வேட்டையாடி கருவாடு போட்டு மான் மரை வத்தல் என்று ஏமாற்றி விற்பதுண்டு. காடுகளில் பரண்கட்டி அதில் இருந்துதான் துப்பாக்கியால் சுடுவார்கள். பல குண்டுகள் துளைத்தாலும் இலேசாக விழுந்து விடுவதில்லை. உடலில் நெய் முறுக்கேறி இருக்கும். பார்த்தாலே ஆசை வரும். இந்த எருமைகள் குழகுழ வென்றிருக்கும். வேட்டையாடிவிட்டு தோலை உரித்து வத்தல் போட்டால் பல மைல்களுக்கு மணக்குமாம் நெய்வாசம். இந்த வேட்டை அபாய கரமானவை என்று அப்பு சொல்லுவார். சிலவேளைகளில் இந்தக் குழுவன்கள் பட்டிமாடுகளுடன் சேர்ந்து வீட்டிற்கு வந்து விடுவதுண்டு. இந்த வேட்டையில் சிலபேர் மரணத்தைத் தழுவியதும் உண்டு.

இந்தக் கடாவும் பட்டிமாடுகளுடன் தான் படுத்திருக்க வேணும். துரையண்ணன் தான் விளக்கம் தந்தார். பத்மாவின் துணிவை அனைவருமே பாராட்டினார்கள். அவள் தடுத்து நிறுத்தாவிட்டால்...? எனக்கு நினைக்கவே பயமாக இருந்தது. நல்லகாலம் அம்மாக்கள் எங்களுடன் அன்று வரவில்லை. நேரத்துடன் குடிலுக்குப் போய்விட்டார்கள். அவர்கள் வந்திருந்தால்... நினைக்கவே பயமாக இருந்தது. அவள் அதைப்பற்றி பயந்ததாகவோ பெருமைப் பட்டதாகவோ! தெரியவில்லை.

“ஏய்! பத்மா! துணிவு வேணும்; இப்படி அசட்டுத் துணிவு கூடாது. நல்லகாலம் தப்பிவிட்டாய்.” எங்களுடன் வந்திருந்த மருதண்ணன் சொன்னபோது, “இப்படி எத்தனை குழுவனைப் பார்த்திருப்பேன். நானும் பயந்து ஓடியிருந்தன் என்றால் தெரிஞ்சிருக்கும்.” அவள் இதைச் சொன்னபோது வெற்றியின் களிப்பு அவள் முகத்தில் பளிச்சிட்டது.

“என்ன இருந்தாலும் பத்மா இரண்டு ஆண்களுக்கு சமன்.” துரையண்ணன் பாராட்டியதுபோது அவள் படக்கென்று சொன்னாள். “இதுக்கு மட்டும் இரண்டு ஆம்பிளை. கூலி தரும் போது மட்டும் குறைத்துப் பொம்பிளைக் கூலிக்குக் கணக்குப் பார்ப்பியள். நாங்கள் எல்லாரும் வேலை செய்யிறம் அதிலை என்ன? கூடக்குறையக் கணக்குப் பார்க்கிறது?”

அவள் தமாசாக, அவர்களுக்கு உறைப்பது போல் சொன்னாள்.

அவள் அதிகம் படிக்கவில்லைதான். ஆனாலும் உழைப்பின் உயர்வு அவள் மனதைத் தெளிவாக்கியிருந்தது. அந்தப் பாதிப்பு அவள் மனதில் வெறுப்பை ஏற்படுத்தியிருக்க வேண்டும். அவளின் இந்த உரிமைக்குரல் அப்போதே! எனக்குப் பிடித்திருந்தது.

“வேலைக்கேற்ற கூலியைக் கொடுக்கவேணும்.”

அவள் மீண்டும் சொன்னபோது “பார்த்தியா! புடிச்சாளே ஒரு பிடி. பத்மா நீ கெட்டிக்காரியடி.” மருதண்ணன் தட்டிக் கொடுத்தார். நானும் மனதுக்குள் பாராட்டிக் கொண்டேன். நம்ம ஊரில் சில பெண்கள் ஆண்களைவிட பல மடங்கு உயர்வாக வேலை செய்வார்கள். ஆனாலும் பெண்கள் என்ற காரணத்தினால், கூலி குறைவாகவே வழங்கப்படுவதுண்டு. இதற்குப் பத்மாவும் விதிவிலக்கல்ல. அவளுக்கு அந்த பாகுபாடு மனதில் வெறுப்பை ஏற்படுத்தியிருக்க வேண்டும். அவள் நேரடியாகப் பலரிடம் போராடியிருக்கிறாள். இருந்தாலும் அவன் உடுத்திருக்கும் பெண்களுக்குரிய ஆடை அணிகள் அந்த ஊதியத்தையே வாங்கிக் கொடுத்திருக்கின்றன.

ஆற்றில் நீர் சேறாக இருந்தது. குளிக்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏதோ! குளித்தோம். கலைத்த எருமைகள் மேற்பக்கத்தில் குளித்த சத்தம் சனக்கனக்கென்று கேட்டது. காட்டு மரங்களின் நிழல்பட்டு நீர் கருமையாகத் தெரிந்தது. குடிநீர் அன்றாவதற்கு பக்கத்தில் குழியொன்று தோண்டிக் கொண்டோம்.

அன்று இரவு பத்மாவின் துணியையும் அவள் மனதில் நிறைத்து வைத்திருக்கும் தினக்கூலியின் ஆதங்கத்தையும் எண்ணி வியந்தேன். சாப்பாட்டிற்குப் பின் சிறிதுநேரம் இந்தக் கதைகள் நீடித்தன.

பக்கத்துக் காட்டில் மான் கூட்டம் ஒன்று கூச்சலிட்டது. ஆற்றில் கூரடிகள் அழுவது போல் கத்தின மறிக்கரடிகள். அந்த வேகத்தில் இந்தப்பக்கமாகவும் வரலாம். இப்படி முன்பு நடந்ததாக அம்மாதான் சொன்னா! வெளியில் நல்ல பனி. ஜில் வண்டுகள் ஏதோ ஒரு ராகத்தில் பாடிக்கொண்டன. மின் மினிப்பூச்சிகள் விட்டு விட்டு வெளிச்சத்தைக்காட்டின. சுவாரஸ்யமான காட்டுக்கதைகள், வேட்டைக்கதைகள் கேட்பதில் எனக்கு ஆர்வம் அதிகம். அந்தக் கதையைக் கேட்டபடியே படுத்திருந்தேன். பனிக்குளிரின் வெடு வெடுப்பு. இடுப்புவரை சாக்கு. மேலாகத் துப்பட்டியால் போர்த்தியிருந்தேன். பக்கத்தில் எப்போதும் நெருப்பெரிந்து கொண்டிருக்கும். வேலைக்களைப்பு நன்றாகவே நித்திரை வரும். பத்மா மட்டும் படுத்தவுடன் நித்திரை. மேல் பரணில் அவள் படுத்திருந்தாள். அவள் விட்ட குரட்டைச்சத்தம் எங்கள் காதுகளைப் பிளந்தது. எங்கள் வயல் மத்தியில் தான் குடில் ஒன்று அமைந்திருந்தோம். சற்றுப் பெரியது. எல்லோரும் படுப்பதற்கு வசதி. நான் எப்போதும் அம்மாவுக்குப் பக்கத்தில் தான் படுத்திருப்பேன். அம்மாவுக்குப் பக்கத்தில் பெரியம்மா. சுகமான வாழ்க்கை. இப்போது நினைத்தாலும் சந்தோசம் தான். பெரியப்பு அதிகாலை வயலில் இறங்கிவிடுவார். எங்களுக்குப் படுக்கையைவிட்டு எழுந்திருக்க மனம் வராது. காலைக் கஞ்சி கொச்சிக்காய் வெங்காயம்

எல்லாம் வெட்டிப் போட்டுக் கரைக்கும் பழைய சோறு. அதனுடன் சுட்ட கருவாட்டுத்துண்டு. நினைக்கவே வாயுறும். மதியில் கருவாட்டுக் குழம்புடன் சோறு. உல்லாச வாழ்க்கை போல் உற்சாகம்தான். அந்த வாழ்க்கையின் சுவையே தனி. அம்மாவின் பழையகதையுடன் நான் உறங்கிவிட்டேன்.

“நான் வாங்க மாட்டன். எனக்கு வேண்டாம்” என்ற பத்மாவின் குரல் கேட்டு அனைவரும் விழித்தார்கள். அவள் கனவு கண்டிருக்கிறாள். அவளுக்கு அந்த வேறுபாடு பெரிதாகப்பட்டிருக்கின்றது. எதை வாங்கமாட்டேன் என்று இவள் கத்துகிறாள். எனக்கு விளங்கியது. அவள் உழைப்பிற்கேற்ற ஊதியத்திற்காக. அது அவளது மனதை எவ்வளவு பாதித்திருக்கின்றது! எனக்குள் நினைத்துக் கொண்டேன். அவள் அமைதியாகத் தூங்கிவிட்டாள்

ஊரில் ஒரே, பரபரப்பு! “பத்மாவைப் பார்த்தியளே! பத்மா மாறிவிட்டாள்.” அந்த நீளப்பாவாடை, சட்டை, தலையில் ஒழுங்கற்ற பின்னல், எதுவுமே இல்லை. ஆண்களுக்குரிய சாரம், சேட், முடியை அழகாக வெட்டியிருந்தாள்.

“என்னை யாராவது பத்மா என்று கூப்பிடக்கூடாது. எனது பெயர் ஆறுமுகம்.” பெயரையும் மாற்றியிருந்தாள். ஊரில் இதைப் பற்றியே கதை. நான் பார்த்த போது ஆச்சரியமாக இருந்தது. எந்த மாற்றமும் இல்லை. பத்மா என்று கூப்பிட்டால் திரும்பிப் பேசி விடுவாளாம் என்று கேள்விப்பட்டிருந்தேன்.

அவள் அழகான வாலிபனைப் போல் காட்சியளித்தாள். ஆறுமுகம் என்று கூப்பிட்ட போது அவளுக்குச் சந்தோசமாக இருந்தது. என்ன கோலம் என்றும் கேட்க வேண்டும் போல் வேகம். பேசினாலும் பேசிவிடுவாள் என்று நான் எதுவுமே கேட்கவில்லை.

தலைமுடியை வெட்டியிருந்தது அவளுக்கு அழகாகவே இருந்தது. சில வேளைகளில் சேட்கூடப் போடுவதில்லை. தோளில் சால்வையொன்று. இல்லையேல் பெனியன். சாரத்தை மடித்துக் கட்டியிருப்பாள். காதில் சுருட்டு குறையன். ஆறுமுகமாகவே மாறியிருந்தாள். பத்மா என்ற பெயர் மறைந்து ஆறுமுகமாகப் பல நாட்கள் பிடித்தது.

எங்கள் மனக் கேள்விகளுக்கு விடை தெரியவில்லை. நண்பர்களாகச் சேரும்போது இதுபற்றிக் கதைப்போம். எப்படியடா?... அவனையே கேட்டால் என்ன? முடிவெடுப்போம். அந்தத் துணிவு யாருக்கும் ஏற்பட்டதில்லை. பத்மா ஆறுமுகமாகியவுடன் “டேய்!” என்று அழைக்க ஆரம்பத்தில் ஒரு மாதிரி இருக்கும். “டேய்” என்று கூப்பிட்டு விட்டு ஒருவரையொருவர் பார்த்துச் சிரித்துக் கொள்வோம். அது காலப்போக்கில் மாறிவிட்டது. ஆறுமுகம் ஊரில் ஒரு ஆணாக மதிக்கப்பட்டான்.

எந்த மரட்டையும், அடக்கிப் பிடித்துக் கட்டுகின்ற ஆற்றல் அவனுக்கு அதிகம் வளர்ந்தது. அவனிடம் உதவி கேட்டு வரும் நம்மவர்கள் மதிப்பளிக்க வேண்டிய சூழ்நிலை. அவன் அணிந்தது வேஷமா? என்று நாம் சிந்திப்பதுண்டு. இதைப்பற்றி ஒருவர்

ஆராய்ந்து கன்னம் வீங்கியதை இப்போதும் நினைத்துப் பார்த்துச் சிரிப்பதுண்டு.

ஆறுமுகம் உதவி கேட்பவர்களுக்கு தன்னால் முடிந்ததை வாரி வழங்கியதை நான் அறிவேன். ஆணுக்குச் சமனாகக் கூலி தர வேண்டும் என்று வேட்டி மடித்துக்கட்டி ஆவேசமாகக் கத்தியதை பல தடவைகள் நான் பார்த்திருக்கிறேன். அந்த உணர்வு அவன் அடிமனதில் எப்போதும் நிறைந்திருக்கும். அவன் போராட்டம் வீண்போகவில்லை. அவனுக்கு ஆண்களுக்குரிய கூலியே பிற்காலத்தில் வழங்கப்பட்டது. அவன் அணிந்திருந்த ஆடைக்கு மாத்திரம். அவன் உழைப்பு எப்போதும் உயர்வாகவே இருந்தது. ஆனால் அப்போது மதிக்கப்படவில்லை. மாற்றங்கள் ஆடையில் மாத்திரமே! ஊரில் நடக்கின்ற விழாக்கூட்டங்களில் ஆறுமுகமும் சேர்ந்து கொள்வான். தனது கருத்துக்களைக் கூறுவதிலும் ஆறுமுகம் பின் நிற்பதில்லை. அதற்குப் பதில் கூறுவதிலும் சமூக அமைப்பு முயற்சித்தது.

நான் இது பற்றி தனிமையில் சிந்தித்தேன். பெண்களின் உரிமைகள் உடையில் தானா? முடங்கிக் கிடக்கின்றது. எல்லோரும் ஆணாக உடையணிந்தால் உரிமை, சம அந்தஸ்த்துக் கிடைத்துவிடும்போல. விசர்த்தனமான சிந்தனைகள். எனக்குள் சிரித்துக் கொண்டேன். பாவம் பெண்கள் என்பதை மாத்திரம் என் உதடுகள் உச்சரித்துக் கொள்ளும். ஆறுமுகம் என்றாலே எங்கள் ஊரில் பின்பு செல்லப்பிள்ளை போல். பல கஸ்ரப்பட்ட மக்களுக்கு உதவிகள் புரிந்த வள்ளல். யாருக்கும் அவன்மீது பரிதாபம். எத்தனையோ!

நல்லவர்கள் வல்லவர்கள் எனது ஊரில். ஆனால் ஆறுமுகம் மட்டும் தனிப்பிறவி. அந்தப்பிறவி மீது எனக்கு ஒரு விருப்பம். வாழ்க்கை இன்பத்தின் ஒரு பகுதியை மட்டும் எட்டிப்பார்க்க அவனது பிறவி இடம் தரவில்லை. ஆனால் வாழ்ந்தவரை அனைவர் உள்ளத்திலும் இடம்பிடித்தவன்.

எதில் திறமை அனுபவம்! அவன் அந்த மாட்டாலேயே மரணமானான். அம்மாவின் அந்தவரிகளை மீண்டும் வாசிக்கின்றேன். படக், படக்கென்று இரண்டு துளி கண்ணீர் அவனுக்காக. இதயம் நொறுங்கி அழுகிறது. ஆத்மதிருப்திக்காய் என் அஞ்சலிகள்.

கூனிக்குறுக், ஒரு குற்றவாளியாக!

புகையிரதம் புறப்பட ஆயத்தமான போதுதான் பூபாலன் ஏறிக்கொண்டான். கொஞ்சம் தாமதித்திருந்தாலும் புகையிரதக் கதவுகள் சாத்தப்பட்டிருக்கும். கையில் சின்னதாக ஒரு சூட்கேஸ். அதையும் தூக்கிக்கொண்டு தனக்குப்பொருத்தமான இருக்கையாகத் தேடமுற்பட்டான். சில பெட்டிகளில் நிறையப் பிரயாணிகள். நீண்ட தூரப் பிரயாணம். அமைதியாகப் பிரயாணம் செய்தால் அசதியில்லாமல் இருக்கும். எல்லாப் பிரயாணிகளும் அவனையே பார்ப்பதுபோல் அவன் உணர்வுகள். அப்படியுந்தான். சில பேர் இப்படியொரு மனிதனை இன்றுதான் பார்ப்பதுபோல் உற்றுப் பார்த்தார்கள். அவனுக்கு அவர்களின் பார்வையை நேரில் சந்திக்கக் கூச்சமாக இருந்தது. இரண்டு மூன்று பெட்டிகள் கடந்திருப்பான். சரியான இடம் இன்னும் கிடைக்கவில்லை.

புகையிரதத்தின் வேகம் அதிகரித்தது. அவனையும் சேர்த்து உலாஞ்சுவது போல். தண்டவாளம் மாறும்போது இந்தக்குலுக்கம் ஏற்படுவது வழக்கம். மற்றும்படி புகையிரதங்களின் தரம் ஏ-1 தான். அடிக்கடி

புகையிரதத்தில் பிரயாணம் செய்யும்போது அவன் நம்ம நாட்டு புகையிரதப் பிரயாணத்தையும் நினைத்துப் பார்ப்பதுண்டு. டக்கடா, டக்கடா என்று சத்தம் குலுக்கம். அதிலும் ஒரு சுகம் இருப்பதுபோல் தோன்றும். கடந்த காலத்தில் ஏற்படுத்திய கஸ்ரங்கள் கூட நிகழ்காலத்தில் நினைத்துப் பார்க்கும்போது இன்பமாகத்தெரியும். வேதனைகளை மறந்துவிடும் மனப்பக்குவம் மனிதர்க்குப் பொதுவான குணமே.

அவன் விரைவாக நடந்து இடத்தைத் தேடிக்கொண்டான். அந்த நீளப்பெட்டியில் அறை, அறையாக அடைக்கப்பட்டிருந்த இருக்கைகள். பிரயாணிகள் இல்லாதுவிட்டால் நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்துவிடலாம். இல்லையேல் கொண்டு வந்த புத்தகத்தை அமைதியாக வாசித்துவிடலாம். உள்ளுக்குள் பார்த்த போது யாரும் இல்லை. அந்தக் கதவைத் திறந்து பெட்டியை மேல் வைத்துவிட்டு உட்கார்ந்தான். புகையிரதத்தின் விரைவு. கடந்து செல்லும் டோட்முண்ட் உயரக்கட்டிடங்களில் தெரிந்தது.

அதிகாலை 5 மணியிருக்கும். வண்ண விளக்குகள் வரிசையாக அமைந்திருக்கும் கடைகளின் விளம்பரப் பலகைகளில் ஜாலவித்தை காட்டுவதுபோல் பார்க்கவே அழகாகத் தெரிந்தது. வீதிகளில் கார்கள் வேகமாகப் போவதும் வருவதுமாக. அமைதியான அந்த அதிகாலை நேரத்திலேயே டோட்முண்ட் சிற்றி அமைதியிழந்தது மாதிரியே. வீதிகளில் அப்போதே பாதசாரிகள் வேலைத்தளங்களை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

டோட்முண்ட் சன நெரிசல் நிறைந்த சிற்றி; பழமை வாய்ந்தது. அதில் இருந்து சிறிது தூரம் தள்ளியே

பூபாலனின் வீடு இருந்தது. 15 கிலோமீற்றர் இருக்கும். அவன் ஜேர்மனிக்கு வந்து 8 வருடங்கள் இருக்கும். காலத்தின் கட்டாயம் என்றே அவன் பலமுறை நினைப்பதுண்டு. சொந்த நாட்டின் போர்ச்சுழல் அவனை இந்த நாட்டில் நிரந்தரவாசியாக்கியிருந்தது. விரும்பாமல் ஏற்றுக்கொண்ட இந்த வாழ்க்கையில் கட்டாயம் என்பதே சொந்தமாகியது. வந்த காலத்தில் இந்த வாழ்க்கையின் போக்கு அவனை வெகுவாகப் பாதித்திருந்தது. அலுத்துச்சலித்து, அதுவே பழகிவிட்டது. பிறந்த மண்ணின் சுகம் நினைப்பில் வந்து போகும்போது சிலவேளைகளில் அழுதும் இருக்கின்றான். ஆரம்ப காலங்களில் ஏதோ! பைத்தியம் பிடிப்பதுபோல் இருக்கும். திருமணத்தின் பின் அவனது வாழ்க்கையில் சின்னதாக ஒரு மாற்றம். உறுதுணையாக மனைவி; அதன் பிறகு குழந்தைகள், குடும்பம் என்ற அந்தச்சின்ன வட்டம் கொஞ்சம், கொஞ்சமாக விசாலமாகி வருவதுபோல் உணர்வுகள்.

எந்த இடத்திற்குப் போனாலும் மனைவி பேபி-குழந்தைகளுடன்தான் செல்வது வழக்கம். இன்று அவனது பிரயாணம் தனிமையில்தான். அவனுக்கு விருப்பம் என்னில்லை. அவளே! வற்புறுத்தியிருந்தாள். “இஞ்சேருங்கோ! நாங்கள் வராவிட்டாலும் பரவாயில்லை. நீங்கள் கட்டாயம் போயிற்று வாருங்கள். அந்த மனுசன் எங்களுக்கென்றால் உடன் வந்துநிற்கிறான். ஆரம்பகாலங்களில் எவ்வளவோ! உதவி செய்தவர் என்று நீங்கள் தான் சொல்லுவீர்கள். அப்படியான ஒருவர் வீட்டு நிகழ்ச்சி இது, எப்படியும் நீங்களாவது போகத்தான் வேணும்.”

அவனுக்கும் விருப்பமில்லை. அவர்களை விட்டுப்போவது. சின்னவன் பாபுவுக்கு நேற்று முன் தினத்தில் இருந்து காய்ச்சல். பிள்ளை சுருண்டு படுத்திருந்தான். மற்றவர்களுக்குப் பள்ளிக்கூடம். நண்பன் இந்திரன் அழைப்பிதழும் அனுப்பி பலமுறை தொலைபேசியும் எடுத்துச் சொன்னான். “நீங்கள் கட்டாயம் வரவேணும்.” அவனாலும் மறுக்கமுடியவில்லை.

“பரீஸ் எவ்வளவு தூரம் பேபி! தனியாக் கார் ஓடி... என்னால் முடியாது. 7-8 மணித்தியாலம் வேணும்.” அவன் மறுப்புச் சொன்னபோது அவளே, “நீங்கள் ரயிலில் போய் வாருங்கள். இரண்டு நாளில் திரும்பிவிடலாம்” என்றாள்.

இந்திரனும், பூபாலும் ஒன்றாகவே ஐரோப்பாவிற்கு வந்தவர்கள். வந்த சில வருடங்களிலேயே அவன் ஜேர்மனியில் இருந்து பரீசுக்குப் போய்விட்டான். அப்போது ஜேர்மனிக்கு வருகின்ற நம்மவர்க்கு வேலை செய்வதற்கு அனுமதி வழங்கப்படவில்லை. சம்மா இருந்து சாப்பிட்டு சோம்பேறியாகி, வருத்தத்தைச் சம்பாதிக்க வேண்டியதுதான் மிச்சம்.

“மச்சான் நான் இந்த நாட்டை விட்டு வெளியேறப் போறன். நீயும் வாறியோ!” என்று இந்திரன் கேட்டபோது ஏதோ! இவன் நான் வரவில்லையென்று மறுப்புத் தெரிவித்துவிட்டான். “அங்கிருந்து இஞ்ச இங்கிருந்து அங்கையென்று ஏலாது மச்சான். பார்ப்பம் இருந்து” நாடு மாறுவது அவனுக்கு அன்றைய நிலையில் விருப்பமில்லாமல் இருந்தது. அவனின் பிரிவு பூபாலுக்கு வேதனைதான். அவனையும் போகாதே என்று

மறிப்பதற்கு மனமும் வரவில்லை. தனது எதிர்காலத்தின் வளர்ச்சிக்கு அவன் எடுத்த தீர்க்கமான முடிவு. சில வேளைகளில் அவன் முன்னேற்றம் அதனால் ஏற்படலாம் என்று கவலையோடு விடைகொடுத்தான். வந்து சேர்ந்த கடன்கள் பெரும் சுமையாக இவனுக்கும் தான். வேலை தேடுவதும் தேடிய வேலைக்கு அனுமதி வழங்காமல் மறுப்பதுமாக 5 வருடங்களுக்கு மேல் அலுத்துப் போய்விட்டது. எத்தனை வேலைகள் எடுத்துப் பதிந்திருப்பான். அந்த வேளையில் முதலாவது ஜேர்மனியருக்கு முன்னுரிமை இரண்டாவது ஐரோப்பியருக்கு மூன்றாவது ஏனைய நாட்டவர்களுக்கென்று தரம் பிரித்திருந்தார்கள். கஸ்ரப்பட்டு தேடிய வேலைகள் கைமாறிப் போய்விடும். ஒரு நாள் 100 கிலோமீற்றருக்கு மேல் சைக்கிள் ஓடி வேலை தேடியிருப்பான்.

5 வருடங்கள் இவ்வாறான வாழ்க்கை. அதன் பிறகுதான் அவனுக்கு இங்கு காலவரையற்ற வதிவிட அனுமதி வழங்கப்பட்டிருந்தது.

இந்திரன் பரீசுக்குப் போன இரண்டு வருடங்களில் அவன் நினைத்தது கிடைத்தது. நல்லதொரு வேலை. உடன் திருமணம் என்று அவனது திருமணத்திற்கே பூபாலால் போகமுடியவில்லை. அதற்கேற்ற அனுமதி அவனுக்கு இங்கு இல்லை. கவலைதான். “மச்சான் இப்ப எல்லாம் சும்மா வந்து போறாங்களடா. நீயும் வரலாம். வந்துபோவன்” என்று இந்திரன் கேட்டபோது, “உந்தத்துணிவு எனக்கில்லை. ஏன்? மச்சான் வீணான சோலிகள்?”

அவனுக்கு இப்படியான முறைகேடான செயற்பாடுகளில் விருப்பமில்லை. பிழைகளைச் செய்துவிட்டு அடுத்தவன் முன் அசடுவழியச் சிரிக்கின்ற போக்கு நினைக்கவே அருவருப்பாக இருக்கும். எந்த நாட்டில் இருந்தாலும் அந்த நாட்டுச் சட்டத்தை மதிக்கவேணும். நாங்கள் அங்கிருந்து புலம் பெயர்ந்தவர்கள். சொந்த மண்ணிலேயே வாழ வகையற்றவர்கள். தில்லுமுல்லுகள் விட்டால் எத்தனை பேருடைய எதிர்காலத்தைப் பாதிக்கும் என்பதை பூபால் மறப்பதில்லை. கண்ணியமாக நேர்மையாக நடந்துகொண்டால் துணிவோடு நியாயம் கதைக்கலாம். அந்த நேரத்தில் குறிப்பிட்ட மாநிலத்தில் இருந்து அடுத்த மாநிலத்திற்குச் செல்வதற்கே அனுமதி மறுக்கப் பட்டிருந்தது. தற்செயலாக பொலிஸ் பிடித்தால் கோர்ட், கேஸ் குற்றப்பணம் என்று இவைகளில் பூபாலுக்கு உடன்பாடு இருக்கவில்லை. அவன் மறுப்புச் சொல்லியிருந்தான். பூபாலின் இந்த மனநிலை இந்திரனுக்கும் தெரியும். அதைப்பற்றி அவன் கோபிக்கவும் இல்லை. எத்தனை காலங்கள். அவனது, மகளுக்கு நாளை பூப்புனித நீராட்டு விழா. ஒரே மகள். கொஞ்சம் பெரியதாகவே செய்கின்றானாம்.

பெரிய பெரிய விழாக்களில் கலந்துகொள்வதும், மண்டபங்கள் எடுத்து பிறந்தநாள், விழாக்கள் செய்வது. இவற்றில் கூட பூபாலுக்கு உடன்பாடில்லை. அவனைப் பொறுத்தமட்டில் ஊரில் பிறந்த நாள் வந்துபோவதே தெரிவதில்லை. வசதிகள் பெருகும்போது பிறந்தநாள் விழாக்கள், திருமண நினைவு நாட்கள், அது இதென்று கோலாகலமாக. அதை ஒரு சாதாரணமாக என்றால்

கூடப்பரவாயில்லை. பிரமாண்டமாக கொண்டாடுவது பழகிவிட்டது.

“நாங்கள் எவ்வளவை ஊருக்குள் கொடுத்துப் போட்டம். இவற்றையெல்லாம் எப்ப திரும்ப அறவிடுவது என்பதற்காகவே சிலர் விழாக்களை பெரிதாக்கிக் கொண்டார்கள்.” பூபால் மனதுக்குள் சிரித்துக் கொள்வான். சில வேளைகளில் எதிர்காலம் என்னையும் பாதித்துவிடுமோ! என்கின்ற பயம். கலாச்சார பண்பாடென்று கதைக்கும்போது சடங்குகளும் அதற்குள் அடங்குவதை அவன் விரிவாகவே ஆராய்ந்திருக்கின்றான். இந்த விழாக்கள் அனைவரும் சேரும்போது ஆனந்தத்தைத் தருவதும் மறக்கமுடியாதுதான். அவை பொருளாதாரத்தை வகுலைக் குறியாக வைத்து அமையும் போது அதன் புனிதம் குறைந்து விடுகிறது.

சிலர் பிறந்த நாள் விழாக்கள் அழைப்புகளை வாங்கிவிட்டு நச்சரித்ததை, அவன் பலமுறை கேட்டிருக்கிறான். “ஒவ்வொரு வருடமும் பிறந்த நாள் கொண்டாடுவினம். கொண்டுபோய்க் குடுங்களன்”. பிறந்தநாள் கொண்டாடும் பிள்ளையை வாழ்த்துவதற்குப் பதிலாக திட்டித்தீர்த்து விடுவார்கள். இந்த வாழ்த்து அந்தப் பிள்ளைக்குத் தேவையா? தற்செயலாக அழைப்பிதழ் கொடுக்காவிட்டால். “என்ன எங்களை மறந்து போனியன். உங்களுக்குப் புதிசாய் ஆட்கள் வந்து சேர்ந்திற்றினம்.” உரிமையோடு கோபிப்பதுபோல் பாசாங்குகள்.

என்ன? உலகத்தில் வாழுகிறோம் என்பது போல் ஆச்சரியமாக இருக்கும். என்னுடைய பிள்ளையை வாழ்த்துபவன். தானாக வரவேண்டும் என்றே பூபால்

நினைப்பதுண்டு. இது நியாயமானதா? என்று அவனுக்கு இன்னும் விளங்கவில்லை. சில போக்கில் பார்த்தால் நம்மவர்கள் சேரும் வாய்ப்புக்கள். இந்தப் புலம்பெயர் நாட்டில் சிதறிவாழும் உறவுகள். சந்திக்கும் சந்திப்பிற்கு அவசியம்தான். சந்திக்கின்ற ஒரு நாளோ இரண்டு நாளோ மனம் விட்டு பேசி மகிழ்கிறோம். ஊரில் சந்தித்துப் பிரிந்தவர்களை - உறவுகளைப் பல வருடங்களுக்குப் பின் கண்டுகளிக்கும் தினமாக மாறிவிடுகின்றது. அந்தப்போக்கில் இந்த விழாக்கள் அவசியம் போல் படும்.

“பூப்புனித நீராட்டுவிழாக்களுக்கு பேபி நீங்கள்தான் போகவேணும். இது பெண்கள் சமாச்சாராம்.” அவன் மறுப்புச் சொன்னான். “எனக்குத் தெரியும் அவர்கள் யார் என்பதை நீங்கள் அறிந்தால் சரி. நீங்கள் போகாமல் விட்டால் அந்தாள், கோபிக்காமல் விடாது.” அதற்குப் பிறகே இந்த முடிவிற்கு வந்தான்.

புகையிரதம் அதிவேகத்துடன் நிதானமாகப் போய்க்கொண்டிருந்தது. அடுத்தது கேளின் புகையிரத நிலையம். நிச்சயம் எக்கச்சக்கமான சனம் ஏறும். தனியாக இருக்கும் அவன் அமைதியான பிரயாணம் கலைக்கப்படலாம். தவிர்க்கமுடியாது. நாங்கள் இருந்தால் எட்டிப்பார்த்து விட்டும் போய்விடுவார்கள், உந்தக் கறுப்பனுடன் யார் இருக்கிறது என்பது போல். அப்படிப்பலர் எட்டிப்பார்த்துப் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் அப்படித்தான் நினைக்கிறார்களோ! இல்லை, நாங்களாக ஒரு தாழ்வு மனப்பான்மையை வளர்த்துவிட்டு குற்ற உணர்வோடு முடிவுகளை எடுத்துக்கொள்கிறோமோ தெரியவில்லை.

இருந்தது இருக்கலாம் என்பதுபோல். பெட்டிக்குள் இருந்து அந்தப்புத்தகத்தை எடுத்தான். பழைய புத்தகம்தான். பார்த்தசாரதி எழுதிய “ஆத்மாவின் ராகங்கள்” எத்தனை தடவைகள் வாசித்திருப்பான். நம் நாட்டு விடுதலைப்போரை ஞாபகப்படுத்தும் விதத்தில் அந்தக்கால இந்திய விடுதலைப் போராட்டத் தியாகியைப் பற்றி எழுதியது. 77-70ம் ஆண்டு. தேர்தல் காலங்களில் முதன்முதலாக வாசித்திருக்கின்றான். வாலிப முறுக்கு. உணர்ச்சிவேகம். எங்கள் அரசியல்வாதிகளின் ஆவேசமான பேச்சுக்கள். இரத்தப் பொட்டு வைக்கின்ற அளவிற்கு உணர்வுகளை வெளிப்படுத்திய தேர்தல் காலங்கள். அந்த நேரத்தில் இந்தக்கதை அவனுக்குக் கண்ணீரை வரவழைத்தது. தானும் அந்தக்கதையின் நாயகன் போல், போராட்டத்தில் ஈடுபடவேண்டுமென்கின்ற ஆதங்கம் அப்போது. அந்தக்கதையில் வந்த நாயகன் நாயகி இருவரையுமே அவனுக்குப் பிடித்திருந்தது. பார்த்தசாரதி அவர்கள் எழுதிய நாவல்களில் அவனுக்கு விருப்பம் அதிகம்.

புத்தகத்தை எடுத்துப் புரட்டினான். முகவுரையை வாசிக்க ஆரம்பித்தான். கடைசி மகன் பாபுவை ஒருமுறை நினைத்துப் பார்த்தான். எப்படிச் சுறுசுறுப்பாக இருந்தபிள்ளை. இரண்டு நாள் காய்ச்சலில் சுருண்டு விட்டான். வரும்பொழுது காய்ச்சல் வைச்சுப் பார்த்தபோது கொஞ்சம் குறைந்திருந்தது. அவனுக்கு மனதில் சந்தோசமில்லை. மற்றவர்கள் இருவரும் நல்ல நித்திரை. “இவனை இப்படி விட்டிட்டு...”, “அவனுக்கு ஒன்றுமில்லை. 3 நாள் காய்ச்சல். இப்படி ஊருக்குள் உலவுதாம். அநேகமாக இண்டையோடு மாறிவிடும். நீங்கள் யோசிக்காமல் போயிற்று வாருங்கள்.”

பிள்ளையை முத்தமிட்ட போது அவன் விழித்து பார்த்தது, அவனுக்கு ஆறுதல் போல் இருந்தது. “காய்ச்சல் வைச்சப்பாருங்க. இருந்தால் டொக்டரிட்ட கொண்டு போங்க” என்று சொல்லி விட்டு வந்தான்.

பாவம் பேபியும் இரவு நன்றாக நித்திரை கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. அவன் அடிக்கடி எழும்பி அழுதான். காய்ச்சல் வைத்துப் பார்ப்பதும் குளிசை வைப்பதுமாக இருந்தாள். அவனது பிரயாணத்திற்கு வேண்டிய அடுக்குகள் வேறு. இரவு 12 மணிக்கு மேல் அவள் படுக்கைக்கு வந்தாள். அதிகாலை மூன்று மணிக்கே அலாரம் வைத்து, அது அடிக்கு முதலே எழும்பி வழியில் சாப்பிடுவதற்குப் பாண், பிளாஸ்க்கில் தேனீர் என்று தயாரித்து வைத்தாள். அவன் எழும்பிக் குளித்து வெளிக்கிடுவதற்கு நேரம் சரியாக இருந்தது. 5 மணிக்குப் புகையிரதம். நேராகப் பரீசுக்கு. தவறினால் பல இடங்களில் மாறி ஏற வேண்டும். அது அவனுக்குப் பிடிக்காதது. ஏற்கனவே நண்பன் குமார் கொண்டு வந்து புகையிரத நிலையத்தில் விடுவதாகச் சொன்னான்.

அவனும் குறிப்பிட்ட நேரத்திற்கு வீட்டிற்கு வந்தும் பாதையில் வாகனம் அதிகமாகவே பிரதான பாதையின் ஒரு பக்கத்தைத் திருத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். தற்காலிகமாக ஒரு சிக்னல். வேகமாக வரமுடியவில்லை. மட்டு, மட்டாக வந்து சேர்ந்தான். வந்து றெயினில் ஏறச் சரியாக இருந்தது. கொஞ்சம் தாமதித்திருந்தாலும் றெயின் போயிருக்கும். பிரயாணத்தின் தனிமை. வீட்டில் குழந்தையின் உடல்நிலை. உற்சாகம் தருவதாக இல்லை. எல்லாரும் சேர்ந்து வந்திருந்தால் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக இருந்திருக்கும்.

கேளின் புகையிரத நிலையம் அவன் நினைத்தது போல் நிறைந்து வழிந்தது. அவனின் பிரயாண அமைதி கலைக்கப்படலாம். யன்னலால் எட்டிப்பார்த்த போது நம்மவர்கள் சிலரும் அந்தப் புகையிரதத்தில் வருவதற்காகக் காத்திருந்தார்கள். அங்கு புகையிரதம் அதிக நேரம் தாமதிக்காது. 10 நிமிடம். எப்படியும் புறப்பட்டு விடும். அவனது இருக்கையையும் எட்டிப்பார்த்து விட்டு சிலர் கடந்து சென்றார்கள். அந்த நம்மவர்கள் வந்தால் கதைச்சுக் கொண்டு போகலாம். பிரயாணம் சுகமாக இருக்கும். எட்டிப்பார்த்துக் கூப்பிட வேண்டும் போல் ஒரு யோசனை. அவர்கள் பரீசுக்குத் தான் வருவார்கள் என்பதில் என்ன நிச்சயம். வந்தால் பார்ப்பம் என்று பேசாமல் இருந்தான். ஒரு இளம் ஜோடி எட்டிப்பார்த்து இதில் யாரும் இருக்கிறார்களோ! என்று அவனைப் பார்த்து ஜேர்மன் மொழியில் கேட்டது. இல்லையென்று பதிலளித்தான். அவர்களும் மகிழ்ச்சியோடு நன்றி சொல்லி விட்டு அமர்ந்து கொண்டார்கள்.

அவர்கள் புதிதாக இணைந்து கொண்ட காதலர்கள். அவர்கள் பழக்கத்தில் பார்க்கக்கூடியதாக இருந்தது. அடிக்கடி கட்டிப்பிடித்து இதழோடு, இதழ் பதித்து முத்தமிட்டுக் கொண்டார்கள். ஆரம்பகாலத்தில் புதுமையும், நேரில் அதைப்பார்க்கின்ற துணிவும் இல்லாதிருந்தது. அதுவே பழகிவிட்டது. அந்தக் காலங்களில் நமது ஊரில் ஆங்கிலப்படங்கள் எப்போதாவது திரையில் போட்டுக் காட்டுவார்கள். எந்தப்படங்கள் என்றாலும் கீழ் வயது வந்தவர்களுக்கு மட்டும் என்று போடப்பட்டிருக்கும். இப்படி ஒரு முத்தக்காட்சியிருந்தாலே போதும். அந்தப்படத்தில்

இளமை அதற்குரிய ஏக்கங்கள் எப்படா? அந்தக்காட்சி வரும் என்பது போல். அந்தக்காட்சி வந்தால் அடோய்! என்று திரையரங்கில் கூச்சலிடுவார்கள் பார்வையாளர்கள். சில வேளைகளில் எதுவுமே. அந்தத்திரைப்படத்திற்கு இருக்காது. ஏமாற்றிப் போட்டாங்கள் என்று ரசிகர்கள் பேசிக் கொண்டு வெளியில் வருவார்கள். அது அப்படிப் போடப்பட்டிருக்கும் திரைப்படங்களுக்கு ரசிகர் கூட்டம் அதிகம். அதுவே திரைப்படத்திற்கு விளம்பரமாக அமைந்து விடுவதுண்டு. நீண்ட நாட்கள் ஆங்கிலப் படங்கள் ஓடுவதில்லை. சில தினங்களில் படம் மாறிவிடும். பெண் ரசிகர்கள் அப்படியான படங்களுக்கு வருவதில்லை.

அந்த முத்தக்காட்சி அவன் முன்னிலையில் இப்போது நடக்கின்றது. ஓடும் ரயிலில் ஒரு ஓரமாக அவன் பார்த்தும் பார்க்காதது போல். இது ஐரோப்பிய நாகரீகத்தின் முதிர்ச்சி. தங்களைப் பார்க்கின்றார்களா? என்பது போல் அந்தப் பெண் அவனைப் பார்த்தாள். அவன் அவள் பார்த்ததைக் காணாதது போல் புத்தகப் பக்கங்களைப் புரட்டினான். இடைக்கிடை தங்களுடைய பாசையில் சின்னதாகப் பேசிக் கொண்டார்கள். என்னைக் குழப்பக்கூடாது என்கின்ற நல்ல நோக்கம். இந்தக்காட்சி தொடரும் என்பது அவனுக்குத் தெரிந்ததே. வெய்யில்காலம். அந்தப் பெண்ணின் உடை அதற்கேற்ற கவர்ச்சியில். மொழு மொழுவென்று அந்தக் கால்கள். வயதுக்கேற்ற பருவ எழில். நீலக்கண்கள். சின்னதாக மேல் அங்கி. தாழ்வான கழுத்து வெட்டப்பட்ட அந்தச்சட்டையால் பாதி மார்பகங்கள் தெரிந்தன. கைகள் இல்லாத சட்டை. அவள் கையைத்தூக்கும் போது அவனுக்குக் கூச்சமாக இருந்தது.

புகையிரதம் மெல்லப்புறப்பட்டது. வெளியில் எட்டிப்பார்த்தான். பிரயாணம் செய்பவர்களைவிட அனுப்ப வந்தவர்கள் தொகை அதிகமாக இருக்க வேண்டும். அனைவரும், கைகாட்டி, பறக்கும் முத்தங்கள் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். வந்த நம்மவரில் சிலரும் அதே பாணியில் விடைகொடுத்தார்கள். தொடரும் முத்தக்காட்சியுடன் அவன் பிரயாணம் தொடர்ந்தது.

இன்னும் 6 மணியாகவில்லை. அந்த ஜோடி இடைக்கிடை அவனைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டது. அவர்கள் எந்த பையையும் கையில் வைத்திருக்கவில்லை. அடுத்த புகையிரத நிலையத்தில் இறங்கலாம். பூபாலன் மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டான். அவர்கள் இருவருமே அழகாகத்தான் இருந்தார்கள். நல்ல ஜோடி. வாழ்க்கையில் இணைந்தால் ஆச்சரியம் தான். இப்படி ஜோடிகள் எல்லாரும் ஏன்றும் இல்லை. அவர்கள் திருமணம் முடித்தவர்^{ரீ} என்பதற்கான அந்தாட்சியும் இல்லை. இவன் எத்தனையாவதோ! இல்லை. இவள் எத்தனையாவதோ! மனதுக்குள் நினைக்காமலும் இருக்க முடியவில்லை. வாழ்நாள் பூராகவும் திருமணம் என்ற பிணைப்பு இல்லாமலே குழந்தைகளைப் பெற்றும் வாழலாம். சிலவேளைகளில் 70 வயதுக்குப் பிறகு கடத் திருமணம் செய்யலாம். பிள்ளைகளே! திருமணத்தை முன்னின்று நடத்தியும் வைப்பார்கள்.

நமக்கென்ன? என்று மனம் சொன்னாலும் அவனால் நினைத்துதுப்பார்க்காமலும் இருக்க முடியவில்லை. புத்தகத்தின் வரிகளை கண்கள் மேய்ந்தன. ஆனால் அவன் மனதில் பதிந்ததாகத் தெரியவில்லை.

திரும்பத்திரும்ப அந்தப் பத்திகளை வாசித்தான் சீ...சீ... என்று அந்த நினைவுகளில் இருந்து விடுபட முயன்ற போது-

அந்த நம்மவர் எட்டிப்பார்த்து விட்டு அவன் அருகில் உட்கார்ந்தான். “நீங்கள்?”

“நான் தமிழன்தான்.” பூபாலன் பதில் கொடுத்தான்.

“இதில ஆரும் ஆட்கள் இருக்கினமோ!”

“இல்லை எங்கை பரிசுக்குத் தானோ! அவன் கேட்ட போது இவனுக்கு ஆறுதலாக இருந்தது. பேச்சுத்துணைக்கு ஆள் ஒன்று கிடைத்து விட்டது. பரிஸ் வரை போகலாம்.

“என்னுடைய பெயர் பூபாலன். டோட்முன்ட் சிற்றிக்குப் பக்கத்தில் இருக்கிறேன். பரிசில் ஒரு சாமத்திய வீடு. என் நெருங்கிய நண்பனின் மகளுக்கு நிகழ்ச்சி. நாளைக்குத்தான். இன்டைக்குப் போனால் எனக்கும் ஆறுதல் அவனுக்கும் ஆறுதல்” என்று ஒரு சிரிப்பை வரவழைத்தான். அவனும் சிரித்தான். “நீங்கள்?”

“என்னுடைய பெயர் சீலன். நான் கனோவரில் இருக்கிறேன். பரிசுக்குத்தான் போறன்...” அவனை அறியாமலே அந்தப் பெருமூச்சு வந்து போனதை பூபாலன் கவனித்தான். அவன் முகத்தில் கலவரம் தெரிந்தது. கண்கள் சிவந்திருந்தது. நித்திரையில்லாமல் இருக்கலாம். அது நிறையப் போட்டாலும் இப்படிவரும். கேட்க வேண்டும் போல் ஒரு தவிப்பு. முப்பது வயதிருக்கலாம். பூபாலனின் மதிப்பு.

“நீங்கள் கனோவருக்கு வந்து கனகாலமோ!”

“மூன்றுவருசம் அண்ணை.”

அவன் அண்ணை என்றதும் தன்னுடைய வயதுத் தோற்றம். பார்த்த மாத்திரத்தில் யாருக்கும் தெரியும் என்ற அளவிற்கு வந்து விட்டேன் போல என்று அவன் நினைத்தான். புகையிரதத்தின் யன்னல் கண்ணாடியில் நிழல்படும் போது அவன் உருவம் தெரிந்தது. காதோரம் பல நரைமுடிகள். பளிச்சென்று தெரியவில்லை. இருந்தாலும் தெரிந்தது மேல்தலையில் கொஞ்சம் ஏற்கனவே கண்ட தடையங்கள் தெளிவாகத் தெரிந்தன.

“இஞ்சோருங்கோ! டை அடியுங் கோவன்” பேபி. நேற்று மாலை சொன்னாள்.

“ஏன்? எனக்குப் பொம்பிழை பார்க்கவே போறன்? நீங்கள் வந்தால் பரவாயில்லை. என்னை ஆர்பார்க்கிறது. சிலவேளை உங்கடை சிநேகிதிகளுக்கு அறிமுகப்படுத்தக் கஸ்ரமாக இருக்கும்.” அவன் சிரித்துக் கொண்டான். இளமையைத் தக்க வைத்துக் கொள்வதில் யாருக்குத்தான் மனம் இருக்காது. காலங்கள் முதுமைக்கு முரக கொட்டும். இதற்கு யாரென்ன செய்யமுடியும். எந்தப் பெண்ணுக்கும் கணவனை இளமையாகப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆசை இருப்பது இயல்புதான். அவனுக்கும் பேபிக்கும் இடையில் சில வருட வித்தியாசம் தான். அவள் கட்டுக்குலையாமல் அப்படியே இருந்தாள். அது அவனுக்குப் பெருமையாக இருந்தது. பிள்ளைகளின் வளர்த்தி, வயதை என்றும் ஞாபகப்படுத்தும் எதிர்காலம். ஐரோப்பிய வாழ்க்கையில் கேள்விக்குறி நிலைதான்.

எதிரில் அமர்ந்திருந்த ஜோடிகள் திரும்பவும் ஒருமுறை இறுக அணைத்து முத்தமிட்டன. சீலன் அவனைப் பார்த்தான். அவனும் நிறையச் சந்தித்த காட்சிகள்தான். புகையிரதம், வேகத்தை அதிகரித்தது. சின்ன வண்டியில் குளிர்பானம், சாப்பாடென்று தள்ளிக்கொண்டு ஒருவன் வந்தான். அதற்கொரு யூனிவோம். நடுத்தர வயதிருக்கும். எட்டி அவன் எங்களைப் பார்த்து புன்னகைத்தான். சீலன் ஒரு கோலாவும் சிப்ஸ் பைக்கற் ஒன்றும் வாங்கிக் கொண்டான்.

பூபாலனுக்காக அவன் மனைவி நிறையவே சாப்பாடு வைத்திருந்தாள்.

“உவங்களிட்ட இரண்டு பங்கு விலை.” பூபாலன் சொன்னபோது, “என்ன செய்வது தவிர்க்கேலாது. வாங்கத்தானே வேணும்” அதுசரி. அந்த ஜோடி எதுவுமே வாங்கவில்லை. புகையிரதம் வேகத்தைக் குறைத்துக் கொண்டது. அவர்கள் அதற்குள் இருப்பதால், அதிகமாக அவர்களால் பேச முடியவில்லை. வியாபாரி போய் விட்டான்.

அடிக்கடி ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். அடுத்த ஸ்ரேசன் வருவதற்கான அறிகுறி. வேகம் இன்னும் கொஞ்சம் குறைந்தது. ஜோடி எழுந்தபோது அப்பா என்று சொல்லலாம். நிம்மதியென்கின்ற மாதிரி பூபாலனுக்குத் தோன்றியது. எழுந்தவர்கள் அவர்களைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டார்கள். பதிலுக்கு பூபாலனும், சீலனும் சிரித்து விடை கொடுத்தார்கள். “குட்டறைசடி” நல்ல

பிரயாணமாக அமையட்டும். அவர்கள் வாழ்த்திச் சென்றார்கள். (தங்க) நன்றி. இந்தத் தரிப்பில் அதிகம் பிரயாணிகள் என்றில்லை. எட்டிப்பார்த்தான். சீலன் சிப்ஸ் பைக்கற்றை உடைத்து வாயில் போட்டுக் கொண்டு அவனிடம் நீட்டினான். மரியாதைக்காக கொஞ்சம் எடுத்துக் கொண்டவன், “இதற்குள் யாரும் வராவிட்டால் நிம்மதியாகப் போகலாம்.”

“நாங்கள் இருக்கிறோம் அல்லோ, பாருங்கோ? ஒருத்தனும் வரமாட்டான்கள்.” பயமோ! நிறவேற்றுமையேர் யாருக்குத் தெரியும். ஆனாலும் எல்லாரும் என்றும் இல்லை. உண்மை தான். வெளிநாட்டார் மீது அன்பும், ஆதரவும் உள்ளவர்கள் இல்லையென்றும் இல்லை. பூபாலனும் அதனை ஆதரித்தான். அவன்முற்று முழுதாக ஆதரித்தது போல் தெரியவில்லை. அதைப் பூபாலன் கவனித்தான். ஏதோ! ஒருகவலை அவன் முகத்தில் இழையோடியதையும் கவனிக்காமல் இல்லை. மெதுவாகப் பேச்சைத் துவங்குவம். இல்லை நமக்கேன். இருந்தாலும் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் எம் இனமக்கள் தங்கள் கவலைகளைக் கொட்டித்தீர்த்து நிம்மதியைத் தேடிக் கொள்ள யாரையாவது தேடிக் கொள்வார்கள். இந்த அனுபவம் அவன் வாழ்க்கையில் ஏற்கனவே வந்து போனவை. அவன் நிம்மதி தேடி பல நூறு கிலோமீற்றர் தூரம் பிரயாணம் பலமுறை செய்திருக்கிறான். நாட்டின் போர் நடவடிக்கைகள் நம் இன மக்களின் அழிவுக் கோலங்கள். சொந்த இடத்தில் இருந்து அகதிகளாக வெளியேறும் நிலைகள் என்று வந்தபோது, தனது குடும்பத்தையும் நினைத்து கவலையில் மனம் அலைபாயும். கடிதம் சில

நாட்கள் வரவில்லையென்றால் என்ன? நடந்ததோ? என்கின்ற ஏக்கம். பல நாட்கள் நித்திரையில்லை. அவன் மண்ணில் பட்ட அனுபவங்கள். இராணுவ முகாமில் அனுபவித்த சித்திரவதைகள்! நினைவுகளில் சொந்தங்களின் தவிப்பு. எண்பாடோ! தனிமையின் பிடியில் இருந்துவிடுபட நண்பர்களை நாடி எத்தனை பிரயாணங்கள்.

அவனைப் பார்த்தவுடன் அவன் கவலைகளில் பங்கு கொள்ள வேண்டுமென்கின்ற ஆதங்கம். புகையிரதம் புறப்பட ஆயத்தமாகியது. சீலன் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான். பைகளில் பேபி அவனுக்காகக் கொடுத்திருந்த பிளாஸ்க், சாப்பாட்டுப் பொட்டலம் இரண்டையும் எடுத்தான். பாணுக்குள் முட்டையைப் பொரித்து வைத்திருக்க வேண்டும். கணம், கம, கம வென்றிருந்தது. அது அவனுக்குப் பிடிக்கும் என்று அவளுக்குத் தெரியும். முட்டையுடன் சின்னதாக கிழங்கையும் வெட்டி, நிறைய வெங்காயம், மிளகாயைச் சின்னதாக வெட்டிப் பொரித்தால், அதன் சுவையே! தனி. பொட்டலத்தில், காலை, மதியம் என்று எழுதியிருந்தது. முத்தாக முத்தாக அந்த எழுத்து. அவன் இல்லாவிட்டால் அந்த எழுத்திற்கு எப்படியும் முத்தமிட்டிருப்பான். பிரிந்து வரும்போது தான் மனைவியின் அருமை தெரியும். பக்கத்தில் இருந்து பிரயாணம் செய்தாலே அவனின் சொந்த மணத்தின் சுகந்தம், பிரயாணத்தில் இன்பத்தைத் தரும்.

காலைச் சாப்பாட்டின் பொட்டலத்தில் ஒரு துண்டையெடுத்து சீலனின் கையில் கொடுத்தான். “சீ.. வேண்டா மண்ணை. எனக்கு இந்தக் கோலாவும் சிப்ஸ்கும்

போதும். அந்த வாசம் அவனுக்கும் நாவில் எச்சிலை ஊற வைத்தது. சாப்பிட்டால் எப்படியிருக்கும் என்று அவன் எடுத்தபோதே! இவன் நினைத்துக் கொண்டான். “அவள் நிறைய வைத்திருக்கிறாள் தம்பி!” வில்லங்கமாக அவன்கையில் திணித்தான். அவனும் மறுப்பது போல் மறுத்து அதை வாங்கிக் கொண்டான். பிளாஸ்க் மூடியைத் திறந்து தேனீரை ஊற்றி அவனிடம் பூபாலன் நீட்டினான். “உங்களுக்கு. எனக்கில்லாமல் உங்களுக்குத் தரமாட்டேன்.” அவன் பகிடியாகக்கூறி தன்னை மரியாதையோடு அழைத்தது சீலனுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. அவனும் அதனை வாங்கிக் கொண்டான்.

“நல்லாயிருக்கு தண்ணை. எனக்கும் இப்படிப் பொரிச்சுச் சாப்பிடுவதில் நல்ல விருப்பம்.”

“உங்களுக்குமோ! எங்கடை ஊர் சின்ன வெங்காயம் வெட்டிப்போட்டிருக்கு முட்டைப் பொரியலுக்கு, எங்கடை வெங்காயத்தைக் கேட்டுத்தான் கொஞ்ச விலையே தம்பி. நெடுக வாங்கமுடியாதுதான்.” இந்த வாழ்க்கையில் நினைப்பில்தான் எங்கள் நாட்டுச்சுவை அதிகம். வந்து சேரும் உணவுகள் வாசமிழந்து வடிவிழந்து வந்து சேரும். ஊர்ச்சாப்பாடு என்கின்ற உணர்வுகள் தான் சுவையில் அதிகம்.

சீலன் வேண்டாம் என்று சொன்னதற்கும் அவன் அதனைக் கடித்துச் சாப்பிட்ட வேகத்திற்கும் சம்பந்தமே இருக்கவில்லை. நல்ல பசியாக இருக்கலாம் என்று மனதுக்குள் பூபாலன் நினைத்துக் கொண்டான்.

“எங்கை அவசரமாக பரீசுக்கு” என்று அவன் கதையை ஆரம்பித்தான். “நீங்கள் போவது போல் நான்

எந்த விழாவுக்கும் இல்லை. அங்கைபோய் அப்படியே லண்டனுக்குப் போகலாம் என்றுதான்.”

“அப்படியென்றால்,”

“எனது கேசை கோர்ட், நிராகரிச்சுப் போட்டுது. நாட்டைவிட்டு வெளியேறச் சொல்லிக் கடிதம் வந்திருக்கு.”

“லோய்திட்டைப் போகேல்லையோ!”

“போனனான். அப்பீல் எடுத்து அதையும் மூன்று கிழமைக்குள்ள நிராகரிச்சுப் போட்டாங்கள். அவனும்கை விரிச்சுப் போட்டான். வந்து ஆன வாயில வேலை செய்யவும் இல்லை. அதற்கு அனுமதியும் இல்லை. ஆர்லோயர் கனோவாரில்தான். கெட்டிக்காரன் உங்கடை ஆட்களால தான் உங்களுக்குப் பிரச்சனையென்று சொல்லுகிறான்.”

பூபாலுக்கு மனம் சுருக்கென்று குத்தியது. அடுத்த அவன் என்ன சொல்லப் போகிறான் என்பதை அவனால் உணரக்கூடியதாக இருந்தது. அவனது பிரச்சனையின் தாக்கம், முகத்தில், கண்களில் சிவப்பை வரவழைத்தது. உணர்ச்சி வசப்படுபவன் போல். இருக்கையில் அசைந்து ஆடிக் கொண்டான். பொதுநிறம். சுருளாகத் தலைமயிர் கலைந்திருந்த போதும், அவனுக்கு அழகாகத்தான் இருந்தது சிலநாட்கள் சவரம் செய்யவில்லை. தாடி கரு, கருவென்று. மீசை வளர்ந்து தாடியுடன் சந்தித்துக் கொண்டது. இளமைத் தோற்ற தாடி வளர்ந்திருந்தாலும் அதனைக் குறையவிடவில்லை.

“நீங்கள் உங்கள் விண்ணப்பத்தை நன்றாக எழுதிக் கொடுத்தனீங்களோ!”

”முதல் விசாரணையில் ஏற்றுக் கொண்டதாகக் கடிதம் வந்தது. கொஞ்சநாள் கழித்து நிராகரித்துக்கடிதம் வந்தது. மீண்டும் ஒருவிசாரணை நடத்த வேண்டுமாம். கொஞ்சநாள் நிம்மதி எந்தக்கடிதமும் வரவில்லை. லோயர் உமக்கு நிரந்தர விசாக்கிடைக்கு மென்று நம்பிக்கையுடன் சொன்னார். கடைசியில் தலையில் குண்டு விழுந்தது மாதிரி. இந்த முடிவு, எனி ஏலாது. இங்கிருந்தால் நித்திரையில் பிடித்து அனுப்பி விடுவார்கள். அரசாங்கம் மாறினால் அகதிகள் வாழ்வில் நல்ல நிலை தோன்றும் என்று கதைச்சாங்கள். இவங்கள்தான் ஆக மோசம். மொத்தமாக இல்லாமல் அங்கங்கு அனுப்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.” ஆம் என்று பூபாலன் தலை அசைத்தான். ரிக்கற் செக்கர் வந்து ரிக்கற் கேட்ட போது இருவரும் கதையை நிற்பாட்டிக்கொண்டார்கள். அவனும் தனது ரிக்கற்றை எடுத்துக்கொடுத்தான். பூபாலனும் ஏற்கனவே எடுத்து ரெடியாக வைத்திருந்தான். அவன் பார்த்துவிட்டு பார்த்ததற்குரிய அடையாளத்தையிட்டு விட்டு விடைபெற்றான். நன்றி சொல்ல மறக்கவில்லை.

இன்னும் அவர்கள் இருக்கையில் யாரும் நுழையவில்லை. வந்து எட்டிப்பார்த்துப் போனவர்களே அதிகம். சீலன் எழுந்து பக்கத்தில் இருந்த மலசல கூடத்திற்குப் போனான், தேனீர் அருந்திய கப்பைக் கழுவுவதற்காக. வேண்டாம் தம்பி அது பரவாயில்லைத்தாங்கோ! நான் குடிப்பன் பக்கத்திலதான் இருக்கு. அவன் விரைவாக வெளியேறினான். நேரத்தை

அவன் பார்த்தான் கடிகாரம் 7 மணியைக் காட்டியது. என்னும் எத்தனை மணித்தியாலம், பிரயாணம் செய்யவேண்டும்.

இதற்கிடையில் இவனின் சந்திப்பு. பாவம் அண்மைக் காலங்களாக ஜேர்மனியில் வெளிநாட்டவர்களின் அகதி விண்ணப்பம் நிராகரிக்கப்பட்டு வந்ததை இவனும் அறிவான். பலபேர் பலவந்தமாக அனுப்பி வைக்கப்பட்டார்கள். இலங்கைத் தமிழ் அகதிகள் பலபேர். இப்படி அனுப்பியவர்கள் இலங்கை அரசாங்கத்தால் விமான நிலையத்தில் வைத்துக் கைது செய்து விசாரணையென்ற பெயரில் சிறைச்சாலைகளில் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். அவசரகால கடவுச்சீட்டு. இலங்கைத்தாதரகமும் ஜேர்மன் வெளிநாட்டவர் பரிவும் சேர்ந்தே இந்த நடவடிக்கையில் ஈடுபடுவதாகவும் பேசிக்கொண்டார்கள், உண்மையாகவும் இருக்கலாம்.

இலங்கை அகதிகளை அனுப்பக் காரணத்தைத் தேடிக்கொண்ட ஜேர்மன் அரசாங்கத்திற்கு, வாயில் அவல் கிடைத்தது போல் காரணங்கள். இது சம்பந்தமான கருத்துப் பரிமாற்றங்கள். ஐரோப்பிய தமிழ் வானொலிகளில் பாதிக்கப்பட்டவர்களின் கூக்குரல் சற்றுக் காரசாரமாகவே! “எங்கடையாட்கள் மற்றவர்களைப் பற்றி எங்கே? சிந்திக்கிறார்கள். தாங்கள் வாழ்ந்தால் காணுமென்கின்ற நிலை. தங்களுக்கென்று வாய்ப்புக்களும் வசதிகளும் வரும்பொழுது எல்லாவற்றையும் மறந்துவிடுகிறார்கள். இந்தப் போக்குகள் அடுத்தவனைப் பாதிக்குமென்று தெரிந்தும் நிறுத்தவில்லை.” வானொலியில் பாதிக்கப்பட்டவர்களின்

ஆத்திரப்பேச்சுக்கள். எல்லா வானொலிகளும் இதற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து அனைவரின் கருத்துக்களுக்கும் முழுச் சுதந்திரம் கொடுத்தன. நிரந்தர வதிவிட அனுமதி கிடைத்ததும் நாட்டிற்கு உறவினர்களைச் சந்தித்து ஆசையைத் தீர்க்கொள்வதற்காகப் போய் வந்ததை ஜேர்மன் அரசாங்கம் காரணமாக்கிக்கொண்டது. தமிழர்கள் அங்கே வாழலாம். உங்களுக்குப் பிரச்சனையில்லை. நீங்கள் பொருளாதார அகதிகள் என்ற காரணம் காட்டப்பட்டது. புதிதாக வந்தவர்களின் விண்ணப்பங்கள் உடனடியாக நிராகரிக்கப்பட்டன.

பாதிக்கப்பட்டவர்கள் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியவர்களைக் கண்டித்து வானொலியில் நேரடியாக முழக்கமிட்டார்கள். இப்படிப் போகிறவர்களுக்கு ஏதாவது செய்யவேண்டும் என்று ஒருவன் ஆக்கிரோசத்துடன் கத்தியதை பூபாலன் இன்றும் மறக்கவில்லை. எவ்வளவு மனஉளைச்சல். அவனை அறியாமலே பாவம் என்று வாய் முணுமுணுத்தது. என்ன காரணத்தைக்காட்டினாலும் மனம் அமைதி பெறாது தவித்தது. இலங்கை அகதிகளின் பொதுவான காரணத்தை ஏற்கமறுத்த அரசாங்கம், தனிப்பட்ட முறையில் உனக்கு என்ன நடந்தது என்ற காரணத்தைக் கேட்டது. ஆனால் இந்தக் காரணத்தைப் பொதுவாக்கி விண்ணப்பங்கள் நிராகரிக்கப்பட்டது. இதனை வானொலியில் ஒருவன் காரணமாகக் காட்டியிருந்தான். யாராவது துணிந்து கேளுங்கள். அவன் கேள்வியிலும் நியாயம் இருந்தது. இவைகளைக் கேட்பதற்கு யார் இருக்கிறார்கள்.

இந்த நேரத்தில், ஜேர்மன் பத்திரிகை ஆசிரியர் திரு வால்டக்கெலா இலங்கைக்குப் போய்வந்து ஓர் அறிக்கையைச் சமர்ப்பித்திருந்தார். இது சம்பந்தமாகப் பல இடங்களில் கருத்தரங்குகள் கூட நடந்தன. இந்தக் கருத்தரங்குகள் இரண்டில் பூபாலனும் கலந்துகொண்டான். மன உழைச்சலுக்கு மருந்து தேடி அவரின் அந்தச் சொற்பொழிவை அவனால் மறக்கமுடிவதில்லை. அவரின் பிரயாணம் யாழ்ப்பாணம் வரை நீண்டிருந்தது. இலங்கையில் தமிழர்கள் நிலை பரிதாபகரமானது. இராணுவத்தின் மிலேச்சத்தனமான தாக்குதல்கள். சொந்த நாட்டிலேயே பலவிதமான அடையாள அட்டைகள். பொலிஸ்ப் பதிவு. ஒரு இடத்தில் இருந்து அடுத்த இடத்திற்குச்செல்ல அனுமதி மறுப்பு. பசி, பட்டினி, மரண ஓலங்கள், மருந்துக் கட்டுப்பாடு- எல்லாமே! சொந்த மொழியில் விண்ணப்பங்கள் நிரப்புவதற்கு எழுதுவதற்குக் கூடத் தடை. இவையெல்லாம் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்குத் தெரியாமல் இல்லை. தெரிந்தும் தெரியாததுபோல் அவர் கருத்துத் தெரிவித்தார்.

“ஒரு மனவருத்தம். உங்கள் நாட்டில் போதிய அளவிற்கு வளம் இல்லை. வளம் இருந்தால் பிரச்சனை உலக மட்டத்தில் தீர்க்கப்பட்டிருக்கலாம்.” கேட்ட கேள்விகளுக்கு புகைப்படச் சான்றிதழ்களுடன் பதிலளித்தார். அவரின் இந்த அறிக்கைகளைச் சில நீதிமன்றங்கள் ஏற்றுக்கொண்டன. பூபாலன் இதுபற்றி தனிமையில் சிந்தித்தான். மனிதாபிமான அடிப்படையில் போரின் கொடுமையினால் அகதிகளாக வெளியேறும் மக்களுக்கு ஆதரவு தந்த நாடுகள் பாராமுகம் காட்டுவது மன வருத்தத்திற்குரியதுதான். அவர் கூறியது போல்

தெரிந்தும் தெரியாதது போல் ஊரில் சொல்லுவார்கள். “நித்திரை கொள்ளுகிறவனை எழுப்பலாம், நித்திரை கொள்பவன் போல் நடிப்பவனை எழுப்பமுடியாது.” பிரச்சனை ஒரு புறம் காரணங்கள் மறுபுறம். இது இல்லாவிட்டால் இன்னுமொரு காரணம்.

சீலன் திரும்ப வந்தபோது அவன் நினைவுகள் தடைப்பட்டன. அவனைப்பார்க்கவே பாவமாக இருந்தது. புகையிரதம் ஒரு குலுக்கல் குலுக்கியது. தண்டவாளம் மாறியிருக்கவேண்டும். ஒரு சின்னப் புகையிரத நிலையம். அதில் கடுகதி புகையிரதம் நிற்பதில்லை. பிரயாணிகள் தரித்து நின்ற இடத்தில் இருந்து இந்தப் புகையிரதத்தைப் பார்த்தார்கள். அவர்கள் தலைகள் மாத்திரம் வலமாகவும், இடமாகவும் திரும்பிப் பார்ப்பதுபோல்.

சீலன் வந்து உட்கார்ந்துகொண்டான். அவனிடம் கப்பை வாங்கி தேனீரை நிரப்பி சுவைத்து உறிஞ்சினான். பேபி செய்த சாப்பாட்டின் சுவை, சீலனின் கவலையால் அடிபட்டுப்போனது. “இப்போது என்ன மாதிரி விசா?”

“என்னும் ஒரு கிழமைக்கு.”

“அப்ப எப்படிப் போகப் போறியள்?”

“பரீசுக்குப்போய் அங்கை ஒரு ஏஜென்சியோடை கதைச்சிருக்கின்றேன்.”

“ஏன்? அவங்கள் இஞ்ச வந்து கூட்டிக்கொண்டு போகமாட்டார்களே!”

Soo D.M. கூடக்கேட்கிறாங்கள். எங்கைபோறது. இந்த நாட்டிற்கே வராமல் விட்டிருக்கலாம் போல. நான் ஊரைவிட்டு வெளிக்கிட்டு 6 வருடங்கள். மொஸ்க்கோவிற்கு வந்து திருப்பி அனுப்பி இலங்கையில் புடிச்ச அடைச்சப் போட்டாங்கள். பிறகு காசு கட்டி ஒரு மாதிரி வெளியில வந்து அனுப்பிய ஏஜென்சியோடை சண்டை பிடிச்ச திரும்பவும் மொஸ்க்கோ, உக்கினியன், சோபியா இடையில் சாப்பிடில்லாமல் தண்ணியில்லாமல் மாதக் கணக்கில் நடந்து - மறியல்கள் தண்டனைகள். நாங்கள் கொஞ்சப்பேர்பட்ட வேதனைகள். மலை உச்சிகளில் பனிகளின் உக்கிரம் தாங்கமுடியாமல் ஒருவரோடு ஒருவர் இறுக அணைத்துப்படுத்து..." அவன் சொல்லும்போதே கண்கள் கலங்கின.

அண்மையில், அவன் நண்பனின் மருமகள் செக்கோவில் வரும் வழியில் பனிகளின் இடுக்குகளில் இறுகி இறந்ததை பூபாலன் ஒரு முறை நினைத்துப்பார்த்தான். திருமணம் முடித்து ஒரு மாதத்தில் அவள் புருஷன் ஜேர்மனிக்கு வந்திருந்தான். மனைவியைக் கூப்பிடும் முயற்சி. ஏஜென்சியை நாடி பாதிவழியில் பரிதாபமாக மரணமான சோகச்சம்பவம். வந்தவர்களைப் பார்த்து அவளே! சொன்னாளாம் என்னால ஏலாது. நீங்கள் என்னைவிட்டிட்டுப் போங்கள். என்னோடை சேர்ந்து நீங்களும் பிடிபட்டுப் போடுவியள். நடுங்கிய குளிரில் விறைத்து மரணமான அந்தப்பெண்ணை நினைத்தபோது அவனால் தாங்கமுடியவில்லை. இப்படி எத்தனை நம்மவர்கள் லொறிகளிலும், மலைகளிலும், ஆறுகளிலும், மறியலிலும், விமான விபத்துகளிலும் மரணமானவர்கள். இந்தச்செய்திகள் உலுக்கியெடுக்கும். உணர்வுகள்

ஒவ்வொரு நாட்டின் எல்லையைக் கடக்கின்றபோது ஏற்படும் துன்பங்கள். அவனை ஒருமுறை பூபால் நிமிர்ந்து பார்த்தான். சிகரட் ஒன்றை எடுத்து வாயில் வைத்து. அவனிடமும் பைக்கற்றை நீட்டினான். பூபாலனும் மன உளைச்சல் வரும்போது சிலவேளைகளில் ஒன்றிரண்டு சிகரட்டை பற்ற வைப்பான். நீட்டும்போது அவனால் மறுக்க முடியவில்லை. ஒன்றையெடுத்து வாயில் வைத்தான். அவனே மூட்டிவிட்டான்.

“நானும் முந்தி நிறையப் பூத்தினேன். என் மனைவி எப்படியோ! மாற்றிவிட்டாள். இப்படிப் பிரயாணம் எப்போதாவது றிங்ஸ் எடுத்தால் ஒன்றிரண்டு, ஊதிக்கொள்வேன்.”

சிகரட்டை அவன் நிதானமாக உள் இழுத்து வெளியேவிட்டான். கனநாள் தொடவில்லை. பூபாலுக்குத் தொண்டையில் கட்டுவதுபோல் செருமிக்கொண்டான். பக்கத்துச் சீற்றில் யாரும் இல்லாதபோது சீலன் எதிரில் உட்கார்ந்தான்.

“இதற்குள் சிகரட் பத்தலாமோ!”

“பத்தலாம்.”

“அதைப் பார்த்துத்தான் இதற்குள் ஏறிக்கொண்டேன்.”

“அப்போ என்னைக் கண்டல்ல.” பகிடியாக பூபாலன் சொன்னபோது அவன் முகத்திலும் சின்னதாகச் சிரிப்பு.

“இந்த றெயினில் எப்படித் துணிந்து போறியள். இரண்டு நாட்டு எல்லைகளைக் கடக்கவேணும். தற்செயலாகப் பொலிஸ் செக் பண்ணினால்?” அவன் முகம் சற்று கறுத்தது போல் தெரிந்தது.

“கஸ்ரம்தான். அநேகமாகச் செக் பண்ணுவதில்லையென்று கேள்வி. எல்லாம் என்ற காலத்தைப் பொறுத்தது. அப்படிப் பிடிச்சால் ஜேர்மனிக்குத்தான் திருப்பி அனுப்புவாங்கள். பெல்ஜியத்தில் இப்ப அப்படி நடப்பதில்லையென்று கேள்விப்பட்டேன். எல்லாம் கடவுள் விட்டவழி.” சிகரட் நல்ல சுவையாக இருக்கவில்லை. பாதியில் அணைத்து எறிந்தான்.

“உங்களுக்கு என்ன மாதிரி விசா?”

“நான் வந்து 18 வருசம் தம்பி. சிற்றிசன் எடுத்துப்போட்டன். எனக்கும் விருப்பமில்லை. என்னசெய்வது பல வருடங்கள் எடுக்காமல் தள்ளி வைச்சிருந்தன். வேறு வழி தெரியவில்லை. பிள்ளைகள் ஒரு காலத்தில் நாடற்ற பிரஜைகள் போல என்ன செய்வது என்று தெரியாத போதுதான் சிற்றிசன் எடுக்க வேண்டியதாய்ப் போச்சு. ஏன்? எடுத்தேன் என்று சில வேளைகளில் கவலையாக இருக்கும்.”

“உங்களுக்கு அப்ப பிரச்சனையில்லை.” சீலன் சொன்னபோது அவனில் ஏக்கத்தின் சாயல் தொனித்தது. “ஊரில் நீங்கள் வாழைச்சேனை. நான் மல்லாவி.” பூபாலன் சொன்னான்.

“லண்டனுக்குப் போவதற்கும் ஏஜென்சிகள் கனகாக கேட்கிறாங்களாம்.”

“உண்மைதான் எனக்கு ஒரு நண்பன் பரிசில் இருக்கிறான். அவன்தான் அனுப்புவதாகச் சொல்லியிருக்கிறான். போய்ச்சேர்ந்தால் சரி. வாழ்க்கையில் நான் அனுபவித்தது போல் துன்பத்தை வேறையாரும் அனுபவிக்கவில்லை. அந்த அளவிற்குப் பட்டுவிட்டேன்.” சீலனின் கதையில் சோர்வு தெரிந்தது. மெதுவாக சீற்றில் சாய்ந்து கொண்டான். புகையிரதம் ஆகன் நிலையத்தில் தரித்துநின்றது. இதற்குள் யாரும் ஏறாமல் இருந்தால் போதும். அடுத்து பெல்ஜியம். அவனைச் சோதனைக்குட்படுத்தும் முதலாவது கட்டம். அதன்பிறகு கொஞ்சத்தூரம் நிம்மதியாக இருக்கலாம். இதனைப் பூபால்தான் நினைத்துக்கொண்டான். அவன் நினைத்ததுபோல் இருக்கைக்குள் யாரும் வரவில்லை. அவர்கள் மட்டுமே தனியே இருந்தார்கள்.

“நான் தானண்ணை குடும்பத்தில் மூப்பு. மூன்று பெண் சகோதரிகள். நல்ல உத்தியோகத்தில்தான் இருந்தேன். பல தடவைகள் சிறைச்சாலை, சுற்றி வளைப்பு. இருக்கமுடியாது என்ற கட்டம் வந்தபோதுதான், இங்கு வரமுயற்சிகள். அப்பா நாங்கள் சின்ன வயதாக இருக்கும் போதே போய்ச் சேர்ந்துவிட்டார். அம்மா பட்ட வேதனைகள்! 10 ஏக்கருக்குமேல் வயல் காணி. பிரச்சனையால அதையும் விதைக்கமுடியவில்லை. இருந்த காசுடன் நகைகளையும் விற்று வந்து சேர்ந்தேன். ஏக்கங்கள் தீரும் என்று என் தங்கைகளின் எதிர்பார்ப்புக்கள். அவர்களின் கடிதத்திலிருந்து நான் அறிந்தவை. மூத்தவளுக்குக்

கல்யாணப் பேச்சுக்கள் முடிந்து திருமணத்திற்காகக் காத்திருக்கிறாள். என்ன பிரச்சனையென்றாலும் திருமணச் சந்தையில் சீதன எதிர்பார்ப்புக்கள் கூடிக்கொண்டே போகிறது. அனுப்பலாம் என்ற நம்பிக்கை. கனவுகளின் சுகங்கள் மாத்திரம் என் தங்கையரின் எதிர்காலம். நான் காதலிச்சவன் கூட எனக்காகக் காத்திருக்கிறாளாம்.” அவன் அழுதுவிடுவான் போல்... அடக்கும் ஆற்றாமை. முயற்சித்தும் முடியாமல் விம்மலுடன் அவனைத்தேற்ற, பூபாலால் முடியவில்லை.

“அண்ணை நீங்கள் என்ன? நினைக்கிறியளோ! தெரியாது. நாட்டுக்குப் போய்வாற ஆட்களாலதான் இவ்வளவு பிரச்சனையும்!” அவன் ஆவேசமாகக் கத்திச்சொன்னான். ஆத்திரத்தின் உச்சஸ்த்தானம் அவன் குரலில் ஒலித்தது. பூபாலன் எதையும் பேசவில்லை. மௌனமாக வெளியில் பார்த்தான். பெல்ஜியம் வந்துவிட்டது. புகையிரதம் வேகத்தைத் தணித்து தரித்துநின்றது. சீலன் அவசரமாக வெளியில் எட்டிப்பார்த்தான். போடர் பொலிஸ் புகையிரதத்தில் ஏறியதாகத் தெரிவில்லை. நிம்மதியாக ஒரு பெருமூச்சு. ஒரு கண்டத்தில் இருந்து அவன் தப்பித்துக் கொண்டான்.

“அவங்கள் இல்லையண்ணை.” புகையிரதம் அதிக நேரம் தாமதிக்கவில்லை. ஆயத்தமானது. பிரயாணிகள்கூட்டம் கொஞ்சம் அதிகமாகவே. அவர்கள் இருந்த இருக்கைகளிலும் கூட்டம். இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டனர். எனி எதுவும் கதைக்கமுடியாது என்கின்ற மானிரி அந்தப்பார்வை இருந்தது. அவன் அமைதியாகச் சாய்ந்து கொண்டான்.

“நாட்டுக்குப் போய் வாற ஆட்களாலதான் அண்ணை ஏங்களுக்கு இந்தப் பிரச்சனை.” அவன் ஆவேசத்துடன் கத்தியதை திரும்பவும் பூபாலன் நினைத்துப்பார்த்தான். இதயத்தில் வலிப்பதுபோல்-நீளமான முள்ளொன்று குத்தி நிற்பதுபோல் சுருக்கென்று வலித்தது.

பல வருடங்களாகவே தாயைப்பார்க்க வேண்டுமென்கின்ற ஆர்வம். தாய் எழுதும் கதை ஒவ்வொன்றிலும் அதைத்தான் எழுதுவாள். இடையில் பயங்கரமான வருத்தத்தில் தான், தப்பிப்பிழைத்தததாக. “உன்னையும் உன்ர பிள்ளைகளையும் பார்த்துவிட்டால். இந்த உயிர் நிம்மதியாகப் போய்விடும்.” கடிதத்தை வாசிக்கும்போது எத்தனை தடவைகள் அழுதிருப்பான். பிள்ளைகளுக்கும் அப்பம்மாவைப் பார்க்க வேண்டுமென்கின்ற ஆர்வம். பல வருடங்கள் ஆயத்தமாகியும் முடியவில்லை. சென்ற வருடம் அதற்கான முயற்சிகள். அவன் சிற்றிசன் எடுத்ததற்கும் இதுவே முதற்காரணம். நிரந்தர வதிவிட அனுமதி கிடைத்தவுடன் ஏராளமான நம்மவர்கள் போய்வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவனுக்குச் சொந்த நாட்டிற்குப் போய் வருவதில் விருப்பம் இல்லையென்றில்லை. அங்கிருந்து தப்பி வந்தபோது இருந்த பயம். இன்னும் மறந்து விடவில்லை. இரண்டு கால்களும் உடைந்த நிலையில் அவன் ஜேர்மனியில் தஞ்சம் புகுந்தான். இராணுவத்தின் அடிவரிசை. மீண்டும் அந்த நரகச்சூழ்நிலைக்கு, அகப்படும் தைரியம் அவனுக்கில்லை. இந்தியாவுக்குப் போவதென்ற முடிவு. இந்தியா தூதரகத்திற்கு விண்ணப்பித்து அலையோ! அலையென்று அலைந்தபின் விசாக்கிடைத்தது. ஒரு

மாதத்திற்கு மேல் அதற்கான அலைச்சல். இன்னும் அதனை மறக்க அவனால் முடியவில்லை. தாய் ஊரில் இருந்து வவுனியாவுக்கு வந்தபோதே மலேரியாக் காய்ச்சல். படுத்தபடுக்கை. நண்பன் யோகனுக்கு ரெலிபோன் எடுத்தபோது அவன்தான் சொன்னான். “மச்சான் கொம்மாவின நிலை கொஞ்சம் கஸ்ரம்தான். எதற்கும் நீ வந்து பார்த்திற்றுப் போறது நல்லது. தாய்க்கு உதவியாக அவனது தமக்கையும் வந்திருந்தா.” ரெலிபோனில் கதைக்கும்போது, “தம்பி நீ நினைக்கிற மாதிரி அம்மா இந்தியாவுக்கு வருகின்ற நிலையில் இல்லை. இங்கிருந்து கொழும்பிற்குக் கொண்டு வருவதற்கே முடியாது போல் இருக்கின்றது. கொடுத்து வைத்தது அவ்வளவுதான்.” அவனுக்கும் தெரியும் அம்மாவுக்கு வயது 85க்கு மேல்.

மனதில் போராட்டம். என்ன செய்வது. அந்த வேளையில் நண்பர்கள் பலரின் ஆலோசனை. “உப்பிடி எத்தனை சனம் போய்வருகிறது. நீ போய்ப் பார்த்துவிட்டுவா?” மனசாட்சியின் உறுத்தல் முடியவில்லை. எத்தனை நாட்கள் நித்திரையில்லாமல் தவியாய்த் தவித்திருப்பான். கஸ்ரப்பட்டு கொழும்புப் பெரியாஸ்ப்பத்திரிக்குத் தாயைக் கொண்டு வந்து சேர்த்தார்கள். “அம்மாவா இந்தியாவுக்கு வர இயலாது. நீ வந்து பார்த்திற்றுப்போ.” அதன் பிறகுதான் அவன் போவதென்று முடிவெடுத்தான். மனசாட்சி அவனைக் குத்திக் குதறியது.

பிஞ்சு போட் விமான நிலையத்தில் நிறைந்த சனக்கூட்டம். விரும்பியோ! விரும்பாமலோ இந்தப் பிரயாணம். வேறு வழி தெரியவில்லை. பிள்ளைகள்,

மனைவியின் கதைகளையே அவனால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை. எரிந்துவிழுந்தான். மனதில் படபடப்பு. “நிறையவே இலங்கைக்குப் போவதற்காக நம் நாட்டவர்கள் பலர்.” ஒருவனைக்கண்ட போது சிரிப்பை வரவழைத்துக் கொண்டான்.

“எங்கையண்ணர் ஊருக்குப்போறியள்போல?”

பொய் சொல்ல மனம் வரவில்லை. ஓம் என்று தலையசைத்தான். “ஏனண்ணை போறியள். இப்பிடி ஊருக்குப்போய் வாறதாலதான் எங்களுக்குப் பிரச்சனை.” வெந்த புண்ணில் வேல் பாய்ச்சியதுபோல் பிரயாணத்தை நிறுத்தி விடுவோமா? என்ற சிந்தனையும் சேர்ந்துகொண்டது. உறவுகளைச் சந்திக்கும் உற்சாகத்தில் பலர் வரிசையில் காத்திருந்தார்கள். அவனும் வேறு வழியின்றிச் சேர்ந்துகொண்டான். போய் வந்ததிலிருந்து அந்த உறுத்தல் அவனை வாட்டியெடுத்தது. இன்னும் கூட ஒரு குற்ற உணர்வு. தாயை உறவுகளைக் கண்ட சந்தோசம். பிள்ளைகள் கூட திரும்ப வரும்போது தேம்பித்தேம்பி அழுத கோலம். மறக்கமுடியாதவை. எனி எப்போது காண்போம் என்கின்ற ஏக்கம். அதைவிட அந்தக்குற்ற உணர்வு மறப்பதாக இல்லை. இன்று அவனைச் சந்தித்ததிலிருந்து மனம் அலைபாய்ந்தது.

சீலன் பின் சீற்றில் தலையைச் சாத்தி உறங்கிக்கொண்டிருந்தான். அவனுக்கான அடுத்த கண்டம், அதிக தூரம் என்றில்லை. புகையிரதம் நீண்டநேரம் தரிப்பில் நிற்கவில்லை. பரிசை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்தது. இருமருங்கும் அடர்ந்த மரங்கள் தூரத்தில் தெரியும் நகர்ப்புறக் கட்டிடங்கள்.

சமவெளிகள். சில இடங்களில் பக்கத்தால் செல்லும் நெடுந்தெருக்கள். வரிசையாக ஒடிக்கொண்டிருக்கும் கார்கள். பார்த்தானையொழிய ரசிக்கமுடியவில்லை. பூபாலின் மனம் அந்த சீலனைச் சுற்றியேதான். பாவம் அவன் நினைத்த இடத்திற்குப் போய்விடவேண்டும். கடவுளே நீங்கள் கருணைகாட்டவேண்டும். அவனுக்காகப் பிரார்த்தனை செய்தான்.

எங்கள் நாட்டில் எவ்வளவு பிரச்சனைகள். எத்தனை பேர் இறந்தாலும் தொலைக்காட்சியில் காட்டுவதில்லை. அவன் பல தடவைகள் அதற்காகக் கவலைப்பட்டிருக்கிறான். ஏன்? எங்கள் பிரச்சனைகள் இவர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப் படுவதில்லை. எல்லோருடைய விண்ணப்பங்களையும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதாலா? நீதி மன்றங்கள் நிராகரிக்க முடியாத காரணங்களை. சட்டத்தரணிகள் முன் வைப்பார்கள் என்பதாலா? கனடா போன்ற நாடுகள் இலங்கைக்குப் போய்வரும் இலங்கைத்தமிழ் கனடியன் பிரஜைகளுக்கு தூதரகத்தின் மூலம் பாதுகாப்பை வழங்கிக்கொண்டிருப்பதை பூபாலன் அறிந்திருக்கிறான். ஐரோப்பிய நாடுகள் அதனை எதிராகப் பாவிக்கின்றன. அதுவும் ஜேர்மனியில் அதிகம் என்றே பேசப்படுகின்றது. வெளிநாட்டார் வருகை அதிகரிப்பு. பொருளாதாரப் பிரச்சனை. இவை உள்நாட்டு கலவரங்கள் தோன்றுவதற்குக் காரணமாகலாம் என்று நினைக்கிறார்கள் போல. ஜேர்மனியிலிருந்து நம்மவர்கள் எத்தனை பேர் ஏனைய நாடுகளில் தஞ்சம் புகுந்திருக்கிறார்கள். ஒரு நாட்டில் இருந்து அகதிகளாக பெருமளவில் மக்கள் வெளியேறுவது, அந்த நாட்டின் பிரச்சனையை

வெளியுலகிற்கு விளங்கவைக்கும். அதைக்கூட யாரும் உணருவதாகத் தெரியவில்லை.

புகையிரதம் வேகத்தைத் தணித்துக்கொண்டது. பிரான்ஸ் நாட்டின் எல்லை. அதியண்மையில் வந்துவிட்டது. எம்மோடு இருந்தவர்கள். புரியாத பாசையில் பேசிக்கொண்டார்கள். சீலன் எழுந்து வெளியில் பார்த்தான். அவன் முகம் வெளிறியது. “அண்ணை அவங்கன் ஏறுகிறான்கள்.” அவன் அவசரமாக பையை எடுத்தான். “நான் போறன். பிடிபட்டாமல் வந்தால் பரீசில் சந்திக்கிறேன். இல்லையேல்...” அவன் தொடர்ந்து பேசவில்லை. “உங்களோடை இருந்தால் சில வேளைகளில் உங்களையும் சந்தேகமாகப் பார்க்கலாம்.” அவன் அவசரமாக விடைபெற்றான்.

பதினைந்து நிமிடத்திற்குமேல் என்னும் புகையிரதம் வெளிக்கிடவில்லை. பூபால் கண்ணாடி ஜன்னலைப் பதித்து தலையை வெளியில் விட்டு அவனைத்தேடினான். காணவில்லை. கடவுளே அவனைக்காப்பாற்று. மறுபடியும் அவனுக்காக மன்றாட்டுக்கள். புகையிரதம் ஒருமுறை குலுக்கி மெதுவாக ஓட ஆரம்பித்தது. அவன் வெளியில் இருந்து தலையை எடுக்கவேயில்லை. சீலனைத் தேடிக் கண்கள் அலைந்தன. நாலைந்து பொலிஸ், கையில் விலங்குடன், அவன் அவர்களுடன் போய்க்கொண்டிருந்தான். பூபால் இருந்த பகுதிக்கு அவர்கள் வரவேஇல்லை. சீ மடையன் என்னுடன் இருந்திருக்கலாம். தானாக போய்ச் சேர்ந்தான். என்னைத்தேடி திரும்பிப் பார்த்தான். அவனால் கையை அசைக்க முடியவில்லை. கைகளில்

விலங்குகள். பூபாலும் கையை அசைக்கவும் இல்லை. அந்த நேரத்தில் அப்படிச் செய்யவும் விரும்புவேரவில்லை.

“எங்கடை ஆட்களால் தானண்ணை எங்களுக்குப் பிரச்சனை. நாட்டுக்குப்போய் வாற எங்கடை ஆட்கள்தான் இதற்குக் காரணம்.” அவனின் அந்த ஆவேசக்குரல், பூபாலுக்குக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது.

மனத்தின் அடித்தளத்தில் இருந்து பீறிட்டு வரும் அவன் சோகத்திற்கு எழுத்து வடிவம் இருக்க முடியாது. பயந்து பதறி கூனிக்குறுகி குற்ற உணர்வோடு அவன். மறையும் மட்டும் பார்க்கிறான். அவன் எதிர்கால வாழ்க்கை. நம்பியிருக்கும் தங்கைமாரின் கனவுகள். காதலியின் எதிர்பார்ப்புக்கள்- எல்லாமே அறுந்ததுபோல், பூபால் கவலைப்பட்டான். “என்ன நடக்கும். திரும்பவும் ஜேர்மனிக்குத்தான் அனுப்புவார்கள்.” சீலன் சொன்னதை சமாதானமாக ஏற்றுக்கொண்டான். புகையிரதம் வேகத்தை மீண்டும் அதிகரித்தது. அவன் மட்டும் உற்சாகமிழந்தான். மன உறுத்தல்கள் கூனிக்குறுகி குற்றவாளியைப்போல் அடக்கி வைத்தன. புகையிரதம் பரீசை நோக்கிப்போய்க் கொண்டிருந்தது. அதனுடன் சேர்ந்து அவனும் தான் போகின்றான். “சீலன் என்னை நீ மன்னித்துவிடு.” அவன் மனம் உருகி அழுதபோது படக்கென்று இரண்டு துளி கண்ணீர் கீழே விழுந்து சிதறியது.

இந்நூலாசிரியரைப் பற்றி!

பொன். புத்திசிகாமணி

ஈழத்தில் வட்டுவாகல் முல்லைத்தீவைச் சேர்ந்த திரு.பொன்னையா திருமதி சொர்ணம்மா தம்பதிகளின் 5ஆவது மகனாகப் பிறந்தவர். க.பொ.த. உயர் கல்வியை முல்லைத் தீவு மகா வித்தியாலயத்தில் பயின்றவர். இளவயதிலிருந்தே தமிழ் இலக்கியங்களில் ஆர்வம் மிக்கவர். இவர் எழுதிய பல கதைகள் இலங்கை வானொலியில் இசையும், கதையுமாக ஒலிபரப்பாகி வாசகர்களின் பாராட்டைப் பெற்றவை. நாடகங்கள் பலவற்றை எழுதி நடித்து இயக்கிய அனுபவம் மிக்கவர். ஒவியத்திலும் ஈடுபாடு அதிகம். இலங்கையின் வீரகேசரிப் பத்திரிகையில் சில ஆண்டுகள் நிருபராகப் பணிபுரிந்தவர். பல பட்டி மன்றங்களில், கவியரங்குகளில் தலைவராக, பேச்சாளராக, கவிஞராக தமிழ்க்கலை நிகழ்வுகளில் கலந்து கொள்பவர். நல்ல சமூக சிந்தனையாளர். பேச்சாளர்.

-பதிப்பகத்தார்.